

Kristian Stokkli Fredriksberg

Hospitering i ungdomsfotball

En kvalitativ casestudie av hospitanterers opplevelse av læring og utvikling ved hospitering som spillerutviklingstiltak

Masteroppgave i idrettsvitenskap
Seksjon for coaching og psykologi
Norges idrettshøgskole, 2018

Sammendrag

Masteroppgavens tema omhandler sosiale og psykologiske forhold for læring og utvikling ved hospitering som spillerutviklingstiltak. Formålet med oppgaven har vært å søke innsikt i hvordan hospitering oppleves fra spillerperspektivet, samt utviklingstiltakets betydning for læring og utvikling. Problemstillingen *Hvordan opplever yngre ungdomsspillere hospitering i fotball?* tilknyttes flere relevante forskningsspørsmål.

Hospitering blir anvendt som ett av flere utviklingsverktøy blant norske fotballklubber, men med mangler på forskning som kan belyse verktøyets verdi og erfaringer. Skifter av miljø og relasjoner som en konsekvens av hospitering danner bakgrunn for hvorfor studiens teorigrunnlag knyttes til situert læringsteori og et dramaturgisk perspektiv i sosiale omgivelser. Oppgaven har praktisk betydning i en tvetydig coaching kontekst ved praksisnære og kontekstuelle funn som er verdt å reflektere over for klubber som anvender hospitering.

Studien har benyttet semistrukturerte intervjuer som en kvalitativ tilnærming mot problemstillingen med påfølgende tolkningsprosess. Utvalget består av åtte satsningsspillere i alderen 14-15 år med hospiteringsbakgrunn, i tillegg til to trenere med kjennskap til klubbens retningslinjer.

Studiens funn peker på hospitantenes krav om håndtering av sosiale forhold som vell så viktig som tilegnelse av miljøets ressurser og referanser for individuell utvikling av sportslig nivå. Sentralt i opplevelsen av hospitering er egen atferd for å bli inkludert i det nye fellesskapet, både i garderoben og ute på feltet hvor sosial støtte er en viktig kilde for læring, mestringstro og respons mot miljømessige krav. Hospitering skyver spillere ut av komfortsonen gjennom miljøforandringer av høyere sportslige nivå som stiller krav til spilleres mentalitet. Nøkkelen for å ta det neste steget ligger i spilleres respons på økte miljømessige krav, hvor hospitering kan bidra til utvikling av mer motstandsdyktige utøvere med positiv verdi for senere karriereoverganger. Det er samtidig viktig å påpeke individuelle forskjeller, samt se individets behov i lys av miljøet det eventuelt skal hospiteres til.

Innhold

Sammendrag	3
Innhold	4
Forord	7
1. Bakgrunn og formålet med oppgaven	8
1.1 Introduksjon	8
1.2 Tidligere forskning	9
1.2.1 Oversikt over tidligere forskning på talent- og spillerutvikling	9
1.2.2 Utvalg av artikler fra litteratursøket	10
1.3 Hospitering som spillerutviklingstiltak	11
1.4 Forskningsspørsmål	12
2. Samfunnsmessig bakgrunn	14
2.1 Overordnet om spillerutvikling i fotballkontekst	14
2.2 Utviklingsmiljøets betydning for spillerutvikling.....	15
2.3 Coping som en viktig komponent for utvikling	17
2.4 Coaching konteksten	18
2.5 Oppsummering av bakgrunn	18
3. Teoretisk rammeverk	19
3.1 Situert læringsteori.....	19
3.1.1 Situert læring – Legitim Perifer Deltagelse.....	19
3.1.2 Praksisfellesskap	21
3.1.3 Identitet i praksis	21
3.2 Det dramaturgiske perspektivet.....	24
3.2.1 Menneskets rollespill i møte med andre.....	24
3.2.2 Inntrykksstyring	25
3.2.3 Prosessene bak sceneopptreden.....	26
3.2.4 Sosiale evner for livets mange rollespill	26
4. Metode	27
4.1 Vitenskapsteoretisk forankring.....	27
4.2 Metodiske valg	29
4.2.1 Kvalitativt intervju	30
4.3 Prosedyre.....	30

4.3.1	Utvalg	30
4.3.2	Konstruksjon og utprøvelse av intervjuguide.....	32
4.3.3	Datainnsamling.....	34
4.3.4	Databehandling og analyse.....	36
4.4	Vurdering av metodisk kvalitet – Forskningens troverdighet	38
4.4.1	Forskerens rolle og forforståelse	39
4.4.2	Reliabilitet	41
4.4.3	Validitet.....	42
4.4.4	Overførbarhet	43
4.5	Etiske betraktninger.....	44
5.	Resultat og diskusjon	49
5.1	Klubbens og treneres forståelse av hospitering	49
5.1.1	Hensikt med hospitering.....	49
5.1.2	Spilleren i sentrum – hvem skal hospitere?.....	51
5.1.3	Nytteverdi av hospitering.....	52
5.2	Grunnleggende opplevelse av hospitering.....	52
5.2.1	Hva er hospitering i lys av spillerperspektivet?	52
5.2.2	Nivåforskjell fotballferdighet.....	56
5.2.3	Personlige utfordringer.....	59
5.2.4	Oppsummering av hospitantenes primærvurdering	60
5.3	Personlige og eksterne ressurser for håndtering av høyere nivå	61
5.3.1	Personlige ressurser.....	61
5.3.2	Eksterne ressurser.....	67
5.3.3	Oppsummering av personlige og eksterne ressursers viktighet	69
5.4	Scenekunst i fotballkontekst.....	70
5.4.1	Sosial atferd og inntryksstyring.....	70
5.4.2	Sosial inkludering i garderoben.....	72
5.4.3	Sportslig inkludering ute på banen.....	74
5.4.4	Forhandling mellom roller	76
5.4.5	Oppsummering av scenekunst i fotballkontekst.....	78
5.5	Tilbake til flokken.....	79
5.5.1	Sterkest tilhørighet og erfaren atferd.....	79
5.5.2	Engasjement for videre utvikling på lavere nivåer.....	80
5.5.3	Oppsummering av skiftet tilbake til egen treningsgruppe	84
5.6	Spilleres opplevelse av hospiteringens nytteverdi	84
5.6.1	Sportslig utvikling.....	85
5.6.2	Mental nytteverdi	91
5.6.3	Har hospitering verdi for egen treningsgruppe?.....	92
5.6.4	Oppsummering av nytteverdi	94
5.7	Hospitering i lags- eller spillerperspektiv?.....	94
5.7.1	Hospitering i ukesyklus.....	94
5.7.2	Psykologisk periodisering i lys av hospiteringens nytteverdi	96
6.	Avslutning.....	99

6.1	Begrensninger og veien videre.....	100
7.	Referanser	103
	Vedlegg.....	112
	Vedlegg 1: Godkjenning fra NSD.....	112
	Vedlegg 2: Godkjenning Etisk komite, Norges idrettshøgskole	115
	Vedlegg 3: Informasjonsskriv og samtykkeskjema trener.....	116
	Vedlegg 4: Informasjonsskriv og samtykkeskjema foresatt.....	118
	Vedlegg 5: Informasjonsskriv og samtykkeskjema spiller.....	120
	Vedlegg 6: Intervjuguide trener	122
	Vedlegg 7: Intervjuguide hospitant.....	123
	Vedlegg 8: Bekreftelse fra NSD på endringsmelding	129

Forord

Masteroppgaven setter fingeren på en spennende, utfordrende og læringsrik studietid, samtidig som den er med på å forme livets lange sti. Min interesse for fotball og spillerutvikling har bidratt til en motiverende prosess det siste året. Gjennom ydmykhet og hardt arbeid sitter jeg igjen med innsikt og nye refleksjoner angående spillerutvikling.

Jeg er takknemlig for alle som har delt av sin tid for å hjelpe til med oppgaven. Først og fremst Mathias Haugaasen for sin evne til kyndig veiledning, blant annet gjennom læringsrike tilbakemeldinger og engasjement i prosessen. For det andre vil jeg takke studiens klubber, trenere og spillere for bidrag til oppgavens datagrunnlag. For det tredje vil jeg takke medstudenter, familie og venner som har bidratt med sosial støtte i løpet av studietiden, dere vet hvem dere er!

Oslo, mai 2018

Kristian Stokkli Fredriksberg

1. Bakgrunn og formålet med oppgaven

1.1 Introduksjon

Mange drømmer om å nå toppen i idrett fra tidlig alder, og blant de unge håpefulle er nåløyet i fotball trangt som en av de mest populære idrettene i verden (Giulianotti & Robertson, 2004). FIFA magasinet viser med sin store undersøkelse at hele 265 millioner (4 %) av verdens befolkning spiller fotball (Kunz, 2007). Blant disse er rundt 113 000 profesjonelle spillere med størst andel (53 %) registrert i det europeiske fotballforbundet, UEFA (Kunz, 2007). Sjansen for å lykkes er ekstremt begrenset, men samtidig virker ikke det å dempe lysten blant de unge håpefulle. Blant spillere som virkelig lykkes ser vi nå at spillere selges for himlende summer i sammenligning med tidligere år. Nye overgangsrekorder har blitt satt hvert år siden 2012, hvor økningen i overgangsavgifter fra 2016 til 2017 beskrives som enestående (FIFA, 2018). Den økte verdien på fotballspillere gjennom kjøp og salg belyser fotball som en global industri (Giulianotti & Robertson, 2004). For de mindre klubbene uten særlig økonomiske muskler vil det å utvikle toppspillere være en nødvendig vei å satse på for gevinst både sportslig og økonomisk. Jaget etter å utvikle den neste store har bidratt til viktigheten av å identifisere talenter i ung alder (Sæther, 2017). Samtidig vil det ikke være nok med kun identifisering av talentfulle spillere dersom utviklingen stagnerer, noe som har bidratt til at fotballforbund over hele verden har økt fokuset mot spillerutvikling i lokale klubber (Smokvina, 2012). Med et økende fokus på rammevilkår og økonomiske forutsetninger har norsk fotball de siste årene blitt mer profesjonalisert på klubbnivå (Gammelsæter & Jakobsen, 2008). Det meste skal gjøres mer profesjonelt og optimalt med tanke på spillerutvikling slik at det kanskje er gitt klubbnavn som utvikler *den neste store*. I realisering av gitt mål er det ingen tvil at treningsarbeidet er kjernen i utviklingsprosessen. Metodene og verktøyene som brukes for å legge til rette for utvikling er mangfoldige, hvor hospitering virker å være et alminnelig spillerutviklingstiltak blant norske fotballklubber (Lind, 2007; Lürssen, 2017; Naustan, 2008; Reppesgård, 2016). Mulige ulemper og fordeler ved hvert tiltak bør undersøkes nærmere for vurdering av hvordan tiltaket bidrar mot målet, noe som danner grunnlag for å undersøke hospitering i ungdomsfotball.

1.2 Tidligere forskning

Følgende vil presentere tidligere forskning med hensikt i kartlegging av hva som allerede er undersøkt når det angår hospitering som spillerutviklingstiltak. Tidligere forskning er identifisert ved litteratursøk med SPORTDiscus og Web of Science som anvendte databaser. Med utgangspunkt i studiens problemstilling ble følgende søkeord benyttet i ulike kombinasjoner for identifikasjon av eksisterende kunnskap angående hospitering som tiltak for spillerutvikling:

“Talent Develop*”, “Soccer” OR “Football”, “Challeng*”, “Nurtur*”, “Expert*”, “pla* up*”, “tra* up*” og “Environ*”

Bakgrunnen for å benytte ulike kombinasjoner av søkeordene ligger i fordelene med en bred oversikt over kunnskap på temaet. Antall treff varierte i forhold til kombinasjoner i søket, mens samtlige treff ble vurdert i lys av tittel og sammendrag. Artikkelenes relevans ble vurdert gjennom formål og funn. Artiklene som ble vurdert som relevante for prosjektets tema ble lest i sin helhet, hvor enkelte artikler er inkludert i kapitlet på grunn av sin relevans for hospitering som spillerutviklingstiltak. Som foranledning til hospitering som tema vil oppgaven kort presentere oversikt av generell forskning på spillerutvikling i fotball fordi det er relevant i lys av mengde forskning innenfor fagområdet, ofte omtalt som talentutvikling, men med mangler av artikler som belyser hospitering.

Erfaring underveis i søket var at begrepet hospitering i fotballkonteksten mangler en klar og tydelig engelsk oversettelse som kan ha bidratt til mangler på artikler. I et forsøk på justering av en slik utfordring benyttet søket seg av ulike engelske ord for hospitering / hospitere: 'secondments' 'internship' 'audit', men uten treff på flere aktuelle artikler.

1.2.1 Oversikt over tidligere forskning på talent- og spillerutvikling

Det eksisterer stor mengde artikler med intensjon om kunnskapsformidling angående spillerutvikling. Tidligere forskning omhandler blant annet betydningen av spillerutviklingsmiljøer (Henriksen, 2010; Larsen, Alfermann, Henriksen, & Christensen, 2013; Pain & Harwood, 2007), trenerens betydning for miljøet og utvikling (Côté, 1999; Pfeiffer & Gallitschke, 2008), identifisering og seleksjonsprosesser (Helsen, Starkes, & Van Winckel, 1998; Helsen, van Winckel, & Williams, 2005; Musch & Hay, 1999; Reilly,

Williams, Nevill, & Franks, 2000), treningsmengde (Haugaasen, Toering, & Jordet, 2014) og kontroll på belastning (Brink, Frencken, Jordet, & Lemmink, 2014). I tillegg eksisterer det forskning med betydning for spillerutvikling som karakteriserer spillerne fra hverandre i forhold til kognitive evner (Roca, Ford, McRobert, & Williams, 2013; Roca, Williams, & Ford, 2012; Ward & Williams, 2003), deltagelse i type aktivitet på utviklingsarenaen (Hornig, Aust, & Güllich, 2016) og psykologiske faktorer for idrettsutøveres utvikling (MacNamara, Button, & Collins, 2010a, 2010b; Toering, Elferink-Gemser, Jordet, Jorna, Pepping, & Visscher, 2011; Toering, Elferink-Gemser, Jordet, Pepping, & Visscher, 2012). En komprimert oversikt som denne viser en relativ stor interesse angående forskning på utvikling og prestasjon.

1.2.2 Utvalg av artikler fra litteratursøket

Litteratursøket identifiserte mangler på artikler som berørte hospitering som spillerutviklingstiltak. Relevante artikler ble lest i sin helhet og inkludert i kommende beskrivelse av hospitering og miljøet utviklingstiltaket eksisterer i. Det angår hospitering som en mulighet til å lære av eldre spillere ved bruk av Wenger (1998) sin forståelse av deltagelse i praksisfellesskaper (Christensen, Laursen, & Sorensen, 2011), men med behov for videre undersøkelser av yngre spilleres opplevelse av tiltaket og dens nytteverdi. Andre relevante artikler argumenterer for hospitering til å være en ferdighetsbasert tilnærming mot å strukturere utfordringer på utviklingsveien fordi artiklene ser behov for utvikling av spilleres ressurser i møte med fremtidig motgang (Collins, Macnamara, & McCarthy, 2016a; Collins & Macnamara, 2012). Hospitering blir nevnt som et mulig tiltak, men kan ikke vise til kunnskap som belyser tiltakets opplevelse og verdi, noe som signaliserer behov for videre undersøkelser. Collins og Macnamara (2012) argumenterer for at ulike utfordringer er viktige faktorer for senere prestasjoner på elitenivå. Deres argumentasjon omhandler spilleres evner til tilegnelse av strategier og ferdigheter for å takle utfordringer for utvikling av mer motstandsdyktige utøvere (Collins et al., 2016a). Hospitering blir nevnt som tiltak, men kan ikke vise til kunnskap som viser innsikt i hvordan tiltaket oppleves for spillere. Intensjonen er å tilby større utfordringer, men artikkelen kan ikke peke på om tiltaket legger til rette for det, eller hvilke strategier utøvere benytter seg av i møte med strukturerte utfordringer. I løpet av utviklingsveien mot suksess i idrett har Collins, Macnamara og McCarthy (2016b) identifisert viktige faktorer blant de som ble best, herunder proaktive og positive innstilling som omhandler en 'lære av det' tilnærming mot utfordringer og 'aldri fornøyd' holdning i medgang. Forskjellen mellom utøvere er knyttet til hva dem har med seg i møte med

utfordringer og motgang, enn hva de har erfart, noe som gjør det interessant å undersøke hvordan spillere har håndtert hospitering og hva hospitantene sitter igjen med av personlige ressurser i etterkant.

1.3 Hospitering som spillerutviklingstiltak

Begrepet hospitering omhandler i vid forstand deltagelse for å lære i et miljø, uten å være fast deltager i gitt miljø (Henriksen, 2017). Tidligere forskningsartikler benevner hospitering som et mulig tiltak for konstruksjon av økte utfordringer på utviklingsveien (Collins et al., 2016a; Collins & Macnamara, 2012). Hospitering i fotballkontekst anses for å være “et eksempel på differensiering der spillere i perioder får trene med og spille på lag på høyere alderstrinn, i tillegg til sitt opprinnelige lag” (NFF, u.å., s. 1). Fra et organisatorisk perspektiv kan hospitering ses på som å endre utviklingsmiljøet rundt spilleren fordi hospitanten plasseres i et miljø med nye relasjoner. Norges Fotballforbund, NFF, anser gode hospiteringsordninger som et viktig virkemiddel for læring og utvikling fordi aktuelle hospitanter blir utfordret i rom og tid blant spillere som har kommet lengre på utviklingsveien (NFF, u.å.). NFF legger vekt på trivsel og trygghet som viktige elementer for spillere som hospiterer opp (NFF, u.å.), noe som underbygges av studier som hevder nevnte elementer er avgjørende for prestasjon og utvikling av ekspertise (Baker, Horton, Robertson-Wilson, & Wall, 2003; Salmela, 1996). Hospitering relateres til konseptet karriereoverganger fordi tiltaket fører med seg en rekke endringer på utviklingsveien. Konseptet karriereoverganger omhandler overganger mellom faser på utviklingsveien, hvor overgangen mellom faser krever endring i atferd og relasjoner (Alfermann & Stambulova, 2007; Schlossberg, 1981). Hospitering kan komme forberedt eller uforberedt som i konseptet karriereoverganger relateres til normative og ikke-normative overganger (Alfermann & Stambulova, 2007). Felles ved typer hospitering og overganger er at det oppstår endringer på utviklingsveien, enten kortvarig eller langvarig som endrer krav og forutsetninger for utvikling. Christensen, Laursen og Sørensen (2011) hevder hospitering kan reduserer risikoer ved karriereovergang fra junior til senior fordi aktuelle spillere allerede har opparbeidet seg kjennskap til nivået gjennom hospitering.

Hensikten med hospitering anses for å være spillerutvikling og relateres til utdanningssektoren sitt formål om kompetanseutvikling ved å flytte personer inn i nye miljøer (Utdanningsforbundet, 2013). NFF presiserer at hospitering ikke vil legge til rette for utvikling dersom faglige og sosiale utfordringer blir for store (NFF, u.å.). Sæther (2017)

belyser grad av utfordringer ved å påpeke at hospitering kan virke mot sin hensikt dersom spillere ikke håndterer den nye hverdagen. Håndtering av situasjonsspesifikke endringer vil i følge Stambulova (1997, 2003) sin modell for karriereoverganger kreve det engelske begrepet *coping* som prosess. Coping ses på som stadig skiftende kognitiv og atferdsmessig innsats for å håndtere spesifikke eksterne og / eller interne krav som vurderes som krevende eller overskrider ressurser til personen (Lazarus & Folkman, 1984). Definisjonen er, i likhet med karriereoverganger, prosessorientert og inkluderer alt en person gjør og tenker, uavhengig av utfall (Lazarus & Folkman, 1984). Det at hospitering ikke nødvendigvis oppnår sitt formål med økt utvikling knyttes til Stambulova (1997, 2003) sin modell med forklaring i en mismatch mellom krav og ressurser, herunder hospitantens mislykkede copingprosess. I konseptet vil symptomer på kriseoverganger indikeres gjennom utøveres tanker, følelser og atferd (Alfermann & Stambulova, 2007), herunder reduksjon i selvtillit, følelsesmessig ubehag, økning i stress, følsomhet for feil og desorientering i handlingsvalg (Stambulova, 2003). Motsetningen vil være en suksessfull tilvenning av hospiteringens medførte krav på bakgrunn av ressurser, herunder all indre og ytre faktorer som tilrettelegger copingprosessen (Alfermann & Stambulova, 2007). Viktigheten av copingprosesser i hospiteringsordninger belyses ved funn som tilsier at hospitering var like utbredt blant spillere som ble profesjonelle og spillere som ikke nådde helt opp (Sæther, 2017). Dette peker videre på behov for undersøkelser av hospitering som spillerutviklingstiltak i lys av opplevde krav og ressurs for tilvenning av neste steg på utviklingsveien.

1.4 Forskningsspørsmål

Gjennomført litteratursøk indikerer mye forskning på talent- og spillerutvikling, men med tydelige mangler innenfor hospitering som tema. Det foregående indikerer behov for videre undersøkelser av yngre ungdomsspilleres opplevelse av hospitering, hvor mangel på tidligere forskning er det sterkeste argumentet. Så vidt jeg vet, så eksisterer det ingen artikler som belyser spilleres opplevelse av hospitering blant yngre ungdomsspillere. Formålet med oppgaven er å søke innsikt i hvordan hospitering oppleves fra spillerperspektivet, samt utviklingstiltaketets betydning for læring og utvikling. Masteroppgavens forskningsspørsmål er: *Hvordan opplever yngre ungdomsspillere hospitering i fotball?*

Dette forskningsspørsmålet vil undersøke sosiale og psykologiske forhold med betydning for yngre spilleres læring og utvikling ved hospitering. Yngre ungdomsspillere presiseres til gutter 14 og 15 år, og innsikt i aktuelt alderssegment vil være interessant i forhold til

ungdommers biologiske, kognitive og psykososiale utvikling i denne alderen.

Problemstillingen tilknytter seg derfor flere spørsmål rundt anvendelse av hospitering som tiltak for spillerutvikling: *Hvordan opplever spillere nytteverdien av hospitering?* Det angår deres egen opplevelse av hvordan hospitering har bidratt til fotballfaglig og mental utvikling. *Hvilke interne og eksterne ressurser kreves for å tilvenne seg nye nivåer?* Det angår blant annet hva spillere gjør og ikke gjør i møte med nye krav og utfordringer, og om det er elementer som medvirker eller hindrer mestring og utvikling. *Hvordan opplever spillere det sosiale aspektet ved hospitering?* Det angår opplevelse av tilhørighet og deltagelse som viktige elementer for utvikling og læring. *Hvordan håndterer spillere endring av miljø i form av treningsgruppers ulike normer og verdier?* *Hvordan fremstår spillere i møte med nye sosiale relasjoner, og har det medvirkning til læring og utvikling?* Spørsmålene knyttes til sentrale deler av spillerutvikling, herunder sosiale og psykologiske forhold av betydning for spilleres helse, læring og utvikling (vedlegg 7: intervjuguide hospitant). Oppgaven ønsker i tillegg å tolke spilleres opplevelse i forhold til klubbens hensikt med hospitering (vedlegg 6: intervjuguide trener).

2. Samfunnsmessig bakgrunn

Kapitlet vil gjøre rede for forhold med betydning for forståelse av hospitering i fotballkonteksten, herunder spillerutvikling, utviklingsmiljøer, coping og coaching konteksten. Hensikten er å belyse forskningsbehov for aktuell studie og plassere studien i en kontekst med samfunnsmessig nytteverdi.

2.1 Overordnet om spillerutvikling i fotballkontekst

Fotballferdighet defineres som “hensiktsmessige handlingsvalg og handlinger for å skape og utnytte spillsituasjoner til fordel for eget lag” (Bergo, Johansen, Larsen, & Morisbak, 2002, s. 50). Essensen baseres på en kontekst som skal legge til rette for ferdighetsutvikling av spilleres evne til hensiktsmessige handlingsvalg og handlinger i kamplike spillsituasjoner med hensikt i å overvinne motstanderen (Bergo et al., 2002). Å vinne over motstandere omtales som kampdimensjonen, og er tilknyttet den individuelle, relasjonelle og strukturelle dimensjon (Bergo et al., 2002). Hvordan spillere praktiserer fotballferdigheten vil i tillegg være påvirket av fysiske, psykologiske og sosiale ressurser (Bergo et al., 2002; Jordet, 2016; Morgans, Orme, Anderson, & Drust, 2014; Mujika & Castagna, 2016). De ulike ressursene medvirker til hvilke forutsetninger spillere har for å løse kampdimensjonen og dermed oppnå god prestasjon. Det overordnede utviklingsmålet i fotballkontekst vil da være å utvikle fotballferdigheten. I tillegg vil utfall av deltagelse i idrett inkludere personlig utvikling i sammenheng med deltagelse og prestasjon (Côté & Vierimaa, 2014).

Beskrevet formål med spillerutvikling viser krav om utvikling av flere personlige ressurser, noe som gjør konteksten kompleks. De fysiske, psykologiske, sosiale og tekniske ressursene er gjensidige til hverandre i sammenheng med fotballferdighet i kampdimensjonen. NFF sin nasjonale spillerutviklingsplan presiserer viktigheten av en helhetlig tilnærming for å legge til rette for optimal spillerutvikling (NFF, 2015), noe som fremhever viktigheten av en holistisk utvikling av spilleres ressurser mot idrettens krav (Vaeyens, Güllich, Warr, & Philippaerts, 2009). Utøveres deltagelse og utvikling i idrett fra tidlig alder, til ungdoms- og senioralder forløper seg gjennom ulike faser på utviklingsveien, herunder individuelle perioder av allsidighet, spesialisering, investering eller mer hobby- og mosjonsbasert deltagelse (Côté, Baker, & Abernethy, 2007). Overganger mellom fasene kommer med et sett av spesifikke krav relatert til trening, konkurranse, kommunikasjon og livsstil som utøvere må håndtere

(Alfermann & Stambulova, 2007). Konseptet karriereoverganger tar for seg prosessen mellom fasene og er derfor veldig aktuell som bakgrunn for hospitering som en hendelse på utviklingsveien. På den samme utviklingsveien viser det seg at veien er kompleks og en ikke-lineær linje med flere overganger mellom faser og perioder (Gulbin, Weissensteiner, Oldenziel, & Gagné, 2013; MacNamara et al., 2010b). Det foregående gjør det interessant å undersøke hvordan hospitering har bidratt mot kontekstens utviklingsmål, samt prosessorientert innsikt i håndtering av utviklingsveiens nye krav og hindringer.

2.2 Utviklingsmiljøets betydning for spillerutvikling

Masteroppgavens vinkling mot individuell spillerutvikling i en kompleks kontekst gjør det naturlig med bakgrunnsinformasjon angående tilknytning mellom spiller og utviklingsmiljø fordi personlig utvikling er vevd inn i den kontekst individet befinner seg i ved deltagelse i sosiokulturelle omstendigheter (Lave & Wenger, 1991). Salmela (1996) hevder fordelaktige miljøer kan ha stor betydning for utvikling av ekspertise, en påstand som indikere viktigheten av betydningsfulle utviklingsmiljøer. NFF (2015) presiserer klubbene som de viktigste utviklingsarenaene.

Burgess og Naughton (2010) belyser miljøets ulike elementer med betydning for ungdomsspilleres utvikling gjennom en holistisk tilnærming. De mange elementene gjør utviklingsmiljøer komplekse med indikasjon på at utviklingssuksess vil være avhengig av velfungerende samspill og relasjon mellom elementene (Burgess & Naughton, 2010). I sentrum av et komplekst miljø vil individets evne til kontekstuell håndtering av ulike elementer være avgjørende for utvikling og læring, herunder blant annet tilvenning av nye miljøer, håndtere relasjoner, regulere belastning og coping av stress, motgang og medgang slik 11'er modellen for fotballprestasjon illustrerer (Jordet, 2016). Spillere må lære å håndtere kilder til stress dersom de skal utvikles til profesjonelle spillere (Holt & Dunn, 2004), hvor de mest rapporterte stressfaktorene blant ungdomsspillere er å gjøre feil, motstandere, trenere, seleksjonsprosesser, påvirkning fra familie, lagprestasjon og relasjonelle bekymringer (Reeves, Nicholls, & McKenna, 2009). Det er derfor viktig for oppgavens helhetlige forståelse å undersøke et individuelt spillerutviklingstiltak inn i en sosial kontekst med betydning for atferd og identitetsutvikling (Lave & Wenger, 1991; Wenger, 1998). Henriksen (2010) anser relasjonelle elementer mellom spillere, trenere, foreldre og signifikante andre i utviklingsmiljøer som betydningsfulle for utvikling. Det sosiale livet mellom spillere i

fotballkonteksten kjennetegnes ved et spenningsfelt mellom samarbeid og konkurranse (Ronglan, 2011). På den ene siden er deltagerne i laget avhengig av samarbeid for prestasjon og utvikling. På den andre siden konkurrerer spillere om de samme plassene på laget, samtidig som nåløyet for realisering av proffdrømmen er trangt, jamfør antall profesjonelle fotballspillere (Kunz, 2007). Dette spenningsfeltet må i følge Ronglan (2011) håndteres fordi fjerning av konkurranseelementet vil viske ut essensen i konkurranseidrett.

Mening, normer og rutiner vil skapes av deltagere innenfor rammene av et lag (Culver & Trudel, 2008; Ronglan, 2011). Dette bidrar til indre justis på hva som er greit og ikke greit i et sosialt fellesskap på bakgrunn av felles språk, historier og rutiner (Ronglan, 2011). En slik bakgrunnsbeskrivelse av et aspekt ved spillerutviklingsmiljøet gjør det interessant å undersøke hospitantenes opplevelse av tilhørighet, deltagelse og opptreden i nye miljøer som inneholder spenning mellom samarbeid og konkurranse.

Hospitering omhandler skifter mellom treningsgrupper som kan assosieres med skifter av utviklingsmiljøer. Trygghet i spilleres utviklingsmiljø anses for å være avgjørende for prestasjon og utvikling (Baker et al., 2003), noe som belyses med viktigheten av relasjonell påvirkning fra signifikante personer i miljøet rundt spilleren (Burgess & Naughton, 2010; Holt & Dunn, 2004). Hospitering vil bidra til miljømessige endringer for hospitantene, og innsikt i slike endringer vil således være av interesse for læring og utvikling. Miljømessige endringer betyr tilvenning av nye relasjoner som konstruerer en sosial plattform for individuell spillerutvikling i måten læring er situert i omgivelsene (Lave & Wenger, 1991). Omgivelsene kan blant annet tilby sosial støtte i ulike former som er positivt for spilleres motstandsdyktighet i møte med kontekstens utfordringer, krav og forventninger (Holt & Dunn, 2004). Evnen til motstandsdyktighet og kontekstuelle håndteringer anses for å være elementære faktorer i utviklingsveien mot et profesjonelt nivå (Holt & Mitchell, 2006; Jordet, 2016). Det er derfor relevant å undersøke hvilken betydning endringer i miljø som følge av hospitering har for opplevelsen av sosial støtte og hvilken betydning det har for læring og utvikling.

2.3 Coping som en viktig komponent for utvikling

Miljøet rundt spilleren fører med seg situasjonsspesifikke elementer som bør håndteres hensiktsmessig av flere grunner, deriblant mulighet for videre utvikling. Nøkkelen ligger i coping som kjennetegnes for å være en prosess som er en del av stress og emosjonelle reaksjoner (Lazarus, 1999; Lazarus & Folkman, 1984). Individets mentale prosesser er fremhevet som viktig for utvikling av profesjonelle spillere (Mills, Butt, Maynard, & Harwood, 2012), hvor evnen til coping av stress, motgang, press, nye kontekster og medgang fremheves som sentralt i utviklingsveien (Holt & Dunn, 2004; Jordet, 2016; MacNamara et al., 2010b; Van Yperen, 2009). Suksessfulle spillere har blant annet rapportert at de benytter seg av positive coping strategier for håndtering av sportslige og miljømessige krav i fotball (Holt & Dunn, 2004; Van Yperen, 2009). Samtidig rapporteres det om forskjeller og fellestrekk ved yngre (12-14 år) og middelaldrende (15-18 år) tenåringers vurderinger av kilder til stress og påfølgende coping strategier (Reeves et al., 2009). Positive coping strategier tilhører problemfokuserter former for coping og har likheter med problemløsning som omhandler mobilisering av tanker og atferd ut mot miljømessige forhold som vurderes som mottakelig for endring (Lazarus & Folkman, 1984). Mindre suksessfulle utøvere manglet slike strategier (Holt & Mitchell, 2006), noe som kan indikere mer følelsesmessige former for coping, herunder unngåelse, minimalisering, distansering og selektivt fokus (Lazarus & Folkman, 1984). Hva spillere gjør og ikke gjør i møte med miljømessige krav starter med individuelle primærvurderinger av person-miljøforhold, hvor sekundærvurderinger av tilgjengelige interne og eksterne ressurser er avgjørende for hva vedkommende faktisk kan og vil gjøre (Lazarus & Folkman, 1984). Hva spillere velger å gjøre på bakgrunn av person-miljøforholdet kan knyttes mot mental tøffhet som en viktig karakteristikk for utvikling, herunder tankesett, motstandsdyktighet og personlig ansvar (Cook, Crust, Littlewood, Nesti, & Allen-Collinson, 2014). Nøkkelen i håndtering av situasjoner, følelser og tanker virker veldig aktuelt i hospiteringsordninger, som således gjør det interessant med innsikt i hva som kreves når utøvere skifter mellom utviklingsmiljøer og hvordan hospitantene håndterer denne fasen av karrieren.

2.4 Coaching konteksten

Undersøkelser av spilleren i sentrum av utviklingsmiljøer som iverksetter hospitering som tiltak for utvikling kan ses på som verdifull kunnskap i coaching konteksten. Treneres anses som en forutsetning for suksessfull spillerutvikling (Larsen et al., 2013; Sæther, 2017), hvor treneres beslutningstaking og tilstedeværelse har betydning for utviklingsmiljøet rundt spillere (Burgess & Naughton, 2010; Henriksen, 2010; Larsen et al., 2013). Studiens samfunnsmessige nytteverdi gjør det således relevant med innsikt i deler av coaching konteksten.

Bakgrunnen for studiens praktiske nytteverdi besvares gjennom treneres daglige møter med en tvetydig coaching kontekst. Tvetydig som beskrivelse av coaching konteksten kommer fra Jones og Wallace (2005) sin argumentasjon rundt et urealistisk syn på trenervirke. Artikkelen henviser til forskning som indikerer coaching konteksten for å være kompleks, dynamisk og i konstant endring (Jones, Armour, & Potrac, 2002; Saury & Durand, 1998; Woodman, 1994). Deres syn på treneres tilnærming mot spillerutvikling baserer seg på metaforen 'orkestrator' (Jones & Wallace, 2005). En metafor som anser treneren som en observatør, en planlegger, en organisator og en leder med mål om utvikling på et individuelt og kollektivt nivå (Jones & Wallace, 2005). Jones og Wallace (2005) argumenterer for at trenerne må manøvrere i en kontekst fylt med spenninger mellom individuelle, relasjonelle og kollektive hensyn. Masteroppgaven vil gi innsikt i hospitantens opplevelse av spillerutviklingstiltaket, herunder sosiale og mentale forhold med betydning for spillers utvikling som kan være nyttig kunnskap for trenerne som trekker i trådene i en tvetydig kontekst.

2.5 Oppsummering av bakgrunn

Hospitering undersøkes som et spillerutviklingstiltak i en sosial kontekst ment for ferdighetsmessig og mental utvikling gjennom økte sportslige og sosiale utfordringer. Gjennomført litteratursøk indikerer at det eksisterer mye forskning på talent- og spillerutvikling, men med tydelige mangler angående hospitering. Det sterkeste argumentet for studien er mangler på tidligere forskning, samt behov for ny kunnskap i en tvetydig coaching kontekst. Innsikt i hvordan hospitering oppleves vil være av interesse for kontekstens praktiske betydning, herunder utviklingsmiljø og treningsplanlegging.

3. Teoretisk rammeverk

Kapitlet vil presentere og redegjøre for relevante teoretiske perspektiver. Studiens teoretiske rammeverk inkluderer situert læring gjennom praksisfellesskap og et dramaturgisk perspektiv mellom sosiale relasjoner. Teoriene er inkludert med hensikt i dannelsen av et begrepsapparat for å analysere datamaterialet.

3.1 *Situert læringsteori*

Situert læringsteori baseres på oppfattelsen av læring som situert aktivitet i sosiale relasjoner og situasjoner (Kvale, 2003; Ronglan, 2009). Lave og Wenger (1991) argumenterer for hvorfor læring er sosialt forankret. Teorien bidro til et perspektivskifte i hvordan forstå læring, fra å se læring som en isolert aktivitet, til å se læring som et aspekt ved all menneskelig aktivitet (Kvale, 2003; Ronglan, 2009). Teoriens bakgrunn stammer fra Lave og Wenger sin interesse for lærlingepraksis som læringsmodell (Wenger, 2011). Lave og Wenger ønsket å oppklare flere aspekter ved lærlingepraksis, aspekter som gikk utover tankegangen om at en slik praksis kun baserte seg på mesterlære (Lave & Wenger, 1991; Wenger, 2011). Studiene utviklet forståelse for denne praksisen som mer komplekst og dynamisk enn kun læring mellom student og mester (Wenger, 2011). Arbeidet med å forstå læring som sosialt forankret har sitt utspring fra praksisorienterte læringstradisjoner som learning by doing, handlingskunnskap, erfaringsbasert læring og reflekterende praksis (Ronglan, 2009).

3.1.1 *Situert læring – Legitim Perifer Deltagelse*

Undersøkelse av lærlingepraksis bidro til nysgjerrighet rundt læring som situert i omgivelsene (Lave & Wenger, 1991). Situert læring forstår læring som integrert og uatskillelig aspekt ved sosial deltagelse (Lave & Wenger, 1991). At læringen er situert kan eksemplifiseres gjennom menneskers deltagelse i idrett hvor personlig utvikling vil være vevd inn i den kontekst individet befinner seg i, ikke bare gjennom hva treneren eksplisitt formidler, men også gjennom relasjoner og samspill som foregår rundt individet. Dette benevnes som en dynamisk prosess hvor individet gradvis tilegner seg mer kunnskap og erfaring ved deltagelse i sosiokulturelle omstendigheter (Lave & Wenger, 1991).

Lave og Wenger (1991) utviklet begrepet *legitim perifer deltagelse* for å utdype hvordan læring er situert i fellesskapet. Konseptet legitim perifer deltagelse omhandler hvordan individet er den lærende som gradvis tilegner kunnskap, ferdigheter og erfaringer som utvikler utøverens identitet (Lave & Wenger, 1991). Dette kan synliggjøres gjennom en langsiktig utviklingsprosess for utøvere som gradvis blir mer kompetente og kunnskapsrike i gitt kontekst. Det første møtet med konseptet legitim perifer deltagelse fant sted blant ferske seilere som utviklet bedre og bedre ferdigheter gjennom deltagelse som lærlinger i et fellesskap uten stor grad av veiledning (Lave & Wenger, 1991). Etter hvert som de uerfarne seilerne utviklet ferdigheter gjennom deltagelse ble de mer respekterte blant fellesskapet fordi de utviklet kompetanse med nytte for fellesskapets mål (Lave & Wenger, 1991).

Teorien aktualiserer graden av tilstedeværelse i fellesskapet som avgjørende for læring og utvikling (Lave & Wenger, 1991). I følge Lave og Wenger (1991) må fellesskapet akseptere nykommerne slik at ferskingene kan få tilgang til kunnskap og ressurser som kreves for å bli mer erfaren. Tilgang til fellesskapets kunnskap og ressurser omhandler den første komponenten av konseptet, nemlig *legitimitet*. Den andre komponenten er *perifer*. Lave og Wenger (1991) hevder det ikke vil være noe form for sentral deltagelse, men at deltagelse vil foregå på ulike måter, mer eller mindre engasjerende og inkluderende. Det kan eksemplifiseres med utfordringen av å konkludere ett midtpunkt i den sosiale verden. Derfor omhandler perifer det å være tilstede i konteksten, hvor deltagerne vil ha ulik grad av tilstedeværelse og engasjement som senere beskrives i deltagerbaner (Lave & Wenger, 1991). Den siste komponenten, *deltagelse*, kan naturlig ses på som vital for konseptet i lys av situert læring. For oppnåelse av det Lave og Wenger benevner som fullstendig og erfaren deltagelse, vil aktiv tilstedeværelse i sosiale situasjoner være avgjørende for individets tilegnelse av kontekstens kompetanse (Lave & Wenger, 1991). Etter hvert som nykommere gradvis lærer elementer ved fellesskapet og praksisen som bedrives, så vil deltagelse gradvis endres fra perifer mot fullstendig deltagelse, men med forbehold om legitim deltagelse. Lave og Wenger (1991) sitt arbeid med etablering av konseptet legitim perifer deltagelse presenterer mulighet for å studere relasjonen mellom nybegynnere og erfarne, utvikling av utøvers identitet og hvordan dette foregår i samspill mellom aktivitet og det gitte fellesskap. Fellesskapet har i senere tid blitt grundigere presentert ved Wenger (1998) sitt arbeid med å videreutvikle forståelsen av praksisfellesskapets virkemåte som arena for læring, samt hvordan identitet er tilknyttet praksis.

3.1.2 Praksisfellesskap

Konseptet legitim perifer deltagelse er beskrevet som en prosess fra nybegynner til å bli mer erfaren i gitt fellesskap. Konseptet utdypes videre med læring som en prosess som forandrer deler, ferdigheter og meninger hos personer (Lave & Wenger, 1991). Lave og Wenger (1991) hevder dermed at identitet har en varende og levende sammenheng mellom personer og deltagelse i praksisfellesskaper. Det kan forklares gjennom hvordan personers identitet formes i henhold til ressursene som gjøres tilgjengelig gjennom legitim perifer deltagelse i praksisfellesskaper. Begrepet *praksisfellesskap* kommer fra Wenger sitt videre arbeid med å tydeliggjøre og videreutvikle begrepet identitet og dets betydning i praksisfellesskaper (Wenger, 2011). Wenger (2011) definerer praksisfellesskap som en gruppe mennesker som deler en bekymring, utfordring eller lidenskap, som sammen fordyper sin kunnskap og ekspertise på området gjennom pågående interaksjon med hverandre. Fotballag kan ses på som ulike praksisfellesskaper (Ronglan, 2009). Videre vil kapitlet fokusere på identitet i praksisfellesskap fordi det har størst hensikt for studiens oppmerksomhet mot individet som skifter mellom praksisfellesskaper. Ved å forholde seg til identitet innenfor praksisfellesskap vil det i følge Wenger (1998) snevre fokuset mot personen, men fra et sosialt perspektiv i lys av situert læring. Det er samtidig viktig å bemerke at Wenger (1998) presenterer paralleller mellom praksisfellesskap og identitet som betyr at kapitlet og oppgaven vil dra paralleller til praksisfellesskapets betydning.

3.1.3 Identitet i praksis

Identitet er viktig for sosiale læringssystemer som situert læringsteori i henhold til å definere oss selv som hvem vi er ved det kjente og det ukjente, samt hva vi trenger å vite og hva vi kan ignorere (Wenger, 2000). Wenger (2000) baserer viktigheten av identitet for sosiale læringssystemer på tre grunner. For det første, identitet kombinerer kompetanse og erfaring til en form for erkjennelse, eller det å vite (Wenger, 1998, 2000). Det å vite er nøkkelen til å avgjøre hva som gjelder og ikke gjelder, samt hva som må gjøres og ikke gjøres i møte med situasjoner. For det andre, personens evne til å delta og utsette identitet i møte med fellesskap er en viktig del av identitet i praksis (Wenger, 1998, 2000). Det betyr at utvikling og opplevelsen av identitet synliggjøres gjennom deltagelse og ikke-deltagelse, hvor personen formes av en kombinasjon mellom det å være og ikke-være (Wenger, 1998). For eksempel i møter med nye praksiser hvor personer tilegner seg fornemmelser av hva praksisen handler om, men kan dog ikke identifisere seg som en del av praksisen. Personers dannelse av

identitet vil således være et spørsmål om personens deltagelse for å åpne seg for nye måter å være på i verden (Wenger, 2000). For det tredje, personers identiteter erfarer samfunnet på personlige måter som skaper forståelse for verden (Wenger, 2000). I henhold til den sosiale verden vil identitet formes gjennom deltagelse og ikke-deltagelse i ulike praksisfellesskaper personer deltar i (Wenger, 1998). De neste avsnittene er en forlengelse av Wenger sitt syn på identitet i sosiale læringssystemer og forbindelsen mellom identitet og praksis.

Identitet i form av å vite som en kombinasjon av erfaring og kompetanse forlenges ved å forstå identitet som en kontinuerlig skapelse av personer over tid (Wenger, 1998). Skapelse eller utvikling er en kontinuerlig prosess hvor personen tilegner seg kompetanse og erfaringer i møte med det kjente og ukjente. Skapelse av identitet knyttes til deltagelse i fellesskap fordi læring er sosialt forankret (Lave & Wenger, 1991; Wenger, 1998). Når Wenger (1998) presenterer hvordan medlemskap av et fellesskap er knyttet til identitet, presenterer han et gjensidig forhold mellom identitet og kompetanse. Det omhandler personens individuelle kompetanse for gjensidig deltagelse, ansvarlighet ovenfor fellesskapet og bruk av fellesskapets ressurser (Wenger, 1998). Det gjensidige forholdet mellom identitet og kompetanse kan eksemplifiseres gjennom hvordan personer forholder seg til verdier og normer i fellesskaper. Personer med kjennskap til fellesskapet har ofte referanser på hvordan behandle hverandre og løse situasjonsspesifikke oppgaver, som i følge Wenger (1998) blir anerkjent som kompetanse i gitt kontekst. Samtidig vil vedvarende deltagelse i praksis tilby evnen til å fortolke og anvende ressurser praksisfellesskapet besitter (Wenger, 1998). Med andre ord, personen tilegner seg personlige opplevelser, referanser og erfaringer gjennom deltagelse som bidrar til identitetsutvikling (Wenger, 1998)

Deltagelse i ulike praksisfellesskaper tilbyr skapelse av identitet over tid (Wenger, 1998). Hvordan vi deltar i praksis og skapelse av identitet blir i følge Wenger (1998) omtalt som *deltagerbaner*. Bruken av ordet *baner* benyttes med hensikt i formidling av en kontinuerlig bevegelse som forbinder fortid, nåtid og fremtid av læringsprosesser (Wenger, 1998). Det kan ses på som en forlengelse av personers evne til å delta og utsette sin identitet i møte fellesskap for identitetsutvikling. Begrepet *baner* har samtidig tett tilknytning til Lave og Wenger (1991) sitt begrep *Legitim Perifer Deltagelse*. Wenger (1998) beskriver at det finnes ulike former for deltagerbaner, og hver bane har sin egen impuls med forskjellige påvirkninger. *Perifere baner* omhandler delvis tilgang til praksisfellesskapet med betydningsfulle impulser til ens identitet, men vil aldri føre til fullverdig deltagelse (Wenger, 1998). *Inngående baner* omhandler ens

prosess mot fullverdig medlemskap i fellesskapet, hvor deltagelse kan være perifer, men med hensikt i identitetsutvikling mot full deltagelse (Wenger, 1998). Når personen har oppnådd full deltagelse og identitetsutviklingen fortsetter, så beskrives det som *innenfor-baner* (Wenger, 1998). Skapelse av identitet vil i henhold til Wenger (1998) foregå over tid og i flere praksisfellesskap. Det kan skape enkelte *grensebaner*, som beskrives ved at personens deltagerbane strekker seg over og forbinder flere praksisfellesskaper (Wenger, 1998). Over tid deltar vi i flere praksisfellesskap og de ulike formene for deltagerbaner er skiftende i henhold til hvilke fellesskap vi deltar i (Wenger, 1998). Det kan bidra til ulike impulser for læring og utvikling som ses i lys av hvem vi er og ikke er, samt hva vi kan og ikke kan i henhold til konteksten.

Impulser fra ett praksisfellesskap er kun en del av personens identitetsutvikling (Wenger, 1998). Deltagelse i flere praksisfellesskap med ulike baner bidrar til forskjellige impulser for skapelse av identitet. Derfor beskriver Wenger (1998) identitet som et nexus / samlingspunkt av flere medlemskap, hvor forskjellige former for deltagelse belyser brikker av et puslespill. Det omhandler for eksempel en perifer deltagerbane i gitt fellesskap, mens personen har en inngående deltagerbane i et annet fellesskap. De ulike banene samles likevel i et nexus hvor de berører hverandre til personens identitet (Wenger, 1998). I dette abstrakte samlingspunktet foregår det en harmoniseringsprosess, beskrevet som *identitetsforhandling*, hvor personen bearbeider måter å få de forskjellige medlemskapene til å sameksistere (Wenger, 1998). Identitetsforhandling er i følge Wenger (1998) en viktig utfordring for lærende som skifter mellom flere praksisfellesskaper. Det kommer til syne ved at det vil kreve arbeid for å opprettholde en identitet på tvers av flere fellesskap med ulike deltagelser (Wenger, 1998). Følgelig vil flere medlemskap og harmoniseringsarbeidet være vesentlig for selve begrepet identitet (Wenger, 1998).

I henhold til det som er beskrevet om identitet i praksis kan det kort oppsummeres med hvordan personer utvikles ved deltagelse i fellesskap. Wenger (1998) presenterer en parallell mellom praksis og identitet som har bidratt til et perspektiv på identitet. De neste punktene inkluderes som en oppsummering av Wenger (1998) sitt grunnperspektiv på begrepet identitet.

- Identitet er en grunnleggende opplevelse som innebærer deltagelse og tingsliggjørelse.

- Identitet er forhandlet over tid. Det er en vedvarende og gjennomgående skapelse av person.
- Medlemskap av fellesskap gir identitetsdannelse en sosial karakter i bestemte sosiale kontekster.
- En identitet er en bane i tid som inkluderer både fortid og fremtid i nåtidens mening.
- En identitet kombinerer flere medlemskapsformer via en harmoniseringsprosess på tvers av flere praksisfellesskap.

3.2 Det dramaturgiske perspektivet

Det dramaturgiske perspektivet til Erving Goffman er inspirert av Georg Herbert Mead sin oppfatning av sosial interaksjon (Goffman, 1959a). Goffman (1959b) utviklet en dramaturgisk teori av selvet og samfunnet ved å dra paralleller mellom menneskets sosiale samhandling og hvordan opptre på en teaterscene. Senere har Smith (2006) presentert arbeidet til Goffman som et bidrag for å belyse sosiale møter og hvordan det påvirker personlig identitet. Goffman (1959a) hevder at enhver sosial etablering kan hensiktsmessig studeres i lys av dette perspektivet. Perspektivet har relevans i sammenheng med teorien ovenfor i den grad individer deltar og utsetter sin identitet i møte med praksisfellesskaper.

3.2.1 Menneskets rollespill i møte med andre

Mennesker er sosiale av natur hvor Goffman (1959b) hevder vi bedriver daglig rollespill. I det øyeblikk vi tar steget inn i situasjoner med nærvær av andre mennesker, vil det i følge Goffman (1959b) oppstå gjensidig informasjonsflyt mellom deltagerne. Situasjoner hvor tilstedeværelse mellom individer finner sted betegnes som sosiale møter (Goffman, 1959b). Sosiale møter kan for eksempel være alt fra formelle til uformelle samtaler mellom kollegaer, venner, bekjente og ukjente. Når individer innleder formelle og uformelle sosiale møter kan det assosieres med etablering av en teaterscene (Goffman, 1959a, 1959b). I henhold til det dramaturgiske perspektivet vil individets sosiale opptreden samsvare med en skuespiller som opptrer med scenebelysning rettet mot seg foran et publikum som evaluerer og bedømmer prestasjonen (Goffman, 1959b).

Goffman (1959b) anvender prestasjon i relasjon med hvordan individet uttrykker seg selv i sosiale møter. En sosial prestasjon, eller opptreden, defineres som all aktivitet av en gitt

deltager i en gitt anledning, som på en måte tjener til å påvirke de andre tilstedeværende (Goffman, 1959b). Individets sosiale prestasjon vil medvirke til hvordan mottaker opplever den andre personen, blant annet gjennom hva personen sier, hvordan han snakker og kroppslig opptreden (Goffman, 1959b). Goffman (1959b) utdyper dette ved idealisering som omhandler individets opptreden til å være ideell for mottaker og situasjon. Med andre ord, sosial prestasjon må være hensiktsmessig for konteksten og aktuelle personer i konteksten. For eksempel, en opprykksfest vil fastsette en annen form for sosial prestasjon enn en begravelse fordi det er to ulike kontekster som konstituerer forskjeller i hva som oppfattes som akseptabel opptreden.

3.2.2 Inntrykksstyring

Essensen i Goffman (1959b) sitt perspektiv på sosial interaksjon omhandler inntrykksstyring. På bakgrunn av hva som konstituerer ideell opptreden vil individer justere egen opptreden i lys av tilskuere og gitt situasjon (Goffman, 1959a, 1959b). Justering av egen opptreden benevnes som inntrykksstyring, mens engelsk litteratur benytter *impression management*. Begrepet kan synliggjøres gjennom rollen som kaptein hvor enkelte verdier og normer forventes at oppfylles. I lys av idealisering og inntrykksstyring kan individet i kapteinsrollen forsøke å fremstå på en måte som er i tråd med hva som forventes. I følge Goffman (1959b) vil individet mobilisere sin prestasjon slik at inntrykket som formidles vil være ideell for den rollen som skal spilles. Kapteinsrollen kan ofte forbindes med ressurssterke individer med høy status i laget. På den andre siden av skalaen kan det eksistere personer med en annen tilstedeværelse i gruppen, for eksempel mer forsiktige personer. Goffman (1959b) presiserer at det alltid vil være ulike roller å spille innad i en gruppe. For noen kan det å fremstå på en mer rolig og kalkulerende måte være hensiktsmessig for ikke å tiltrekke seg for mye uønsket oppmerksomhet, og da heller flyte med det sosiale livet i en gruppe (Goffman, 1959b). Bakgrunnen for inntrykksstyring rettes mot bestemte roller med medfølgende krav og forventinger som skal fylles slik at hovedpersonen oppnår ønskede responser blant tilskuerne (Goffman, 1959b). For eksempel, det er tilsynelatende viktig å bli sosialt akseptert i dagens samfunn og derfor kan vi styre våres opptreden i den retning at vi unngår uønskede responser hos de andre tilstedeværende. Dette kommer på toppen av at inntrykksstyring vil variere mellom når individet med hensikt og ubevisst styrer måten en ønsker å fremstå på for å unngå avbrudd på sosial prestasjon (Goffman, 1959b). Avbrudd og forstyrrelser på sosial prestasjon kan for eksempel være at individet gjør noe som oppleves som fornærmende for andre deltagere som svekker deres sosiale prestasjon. Forstyrrelser på sosial prestasjon gir i neste

steg konsekvenser for personlighet, interaksjon og sosial struktur (Goffman, 1959b). Det forklarer essensen på hvorfor individer anvender inntrykksstyring for å fremstå på en måte som passer den eksakte anledningen.

3.2.3 Prosessene bak sceneopptreden

I idrettens verden snakkes det ofte om forberedelser og det som ligger bak den fenomenale prestasjonen. Goffman (1959b) benevner denne prosessen som *staging* i lys av sosial prestasjon. Staging omhandler evaluering og forberedelse av sosial prestasjon, og er en prosess som foregår når individet har tid for seg selv (Goffman, 1959a, 1959b). For eksempel, noen individer kan i forkant av sosiale møter tenke og planlegge hva de skal si og gjøre. De forbereder eller justerer noe Goffman (1959b) benevner som rutinemessige handlinger. Begrepet bak scenen forstås som et sted hvor individet ikke er deltagende i sosiale møter (Goffman, 1959a). Det kan eksemplifiseres med et slags virtuelt treningsrom hvor individet bevisst eller ubevisst justerer egen sosial prestasjon til senere anledninger.

3.2.4 Sosiale evner for livets mange rollepill

Goffman (1959b) beskriver at individer kan lære hvordan et manus presenteres før et teaterstykke, allikevel krever det gode evner for å presentere teaterstykket på en fenomenal måte. Samtidig er det viktig å bemerke at livet gir oss mange ulike situasjoner som mangler grad av erfaring. Det er ikke alle situasjoner individer på forhånd vet hvordan en skal fremstå. Goffman (1959b) beskriver derfor et behov for å danne seg hensiktsmessige teknikker for å utrykke seg passende i gitte situasjoner. For eksempel, den sosiale strukturen kan variere innad i ulike grupper, og dermed vil sosial kompetanse være viktig for å fremstå ideelt i lys av situasjon og deltagere. Til oppsummering, daglig dannes det sosiale møter som krever ideell sosial prestasjon, hvor essensen i Goffman (1959b) sitt perspektiv kommer frem gjennom god inntrykksstyring for å fremstå på en måte som er av interesse for seg selv og konteksten.

4. Metode

Kapitlet vil redegjøre for studiens metodiske valg og betraktninger. Studiens hensikt er å søke innsikt i hvordan hospitering oppleves fra spillerperspektivet, samt hvilken betydning hospitering har hatt for læring og utvikling. Veien mot innsikt er formet som en casestudie av spillerutviklingstiltaket hospitering med ungdomsspillere som enheter tilknyttet fotballkonteksten. Valg av nevnt studiedesign er hensiktsmessig for å besvare beskrivende eller forklarende spørsmål i forskningsprosjekter som undersøker komplekse sosiale fenomener (Yin, 2009). Prosjektets kontekst er tidligere beskrevet i bakgrunn for prosjektet ved bruk av tidligere forskning og litteratur. Hovedpoenget med casestudier er å oppnå rikholdig informasjon på studiens fenomen fra enheter innenfor konteksten (Thagaard, 2013). Gjennom forståelse fra enheter antas det bedre og dypere forståelse av fenomenet (Stake, 2005). Et slikt design kan ses på som hensiktsmessig i henhold til prosjektets formål og problemstilling fordi forståelse og forklaring av handlinger og prosesser er styrker ved casestudier (Andersen, 2013). Problemstillingen anses som førende for utforming av metodiske valg i prosjektet (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013), noe som har lagt føringer på hvorfor prosjektet benytter seg av individuelle intervjuer med spillere og trenere.

Det var en kort beskrivelse av prosjektets forskningsdesign. Videre vil kapitlet gi innsikt i valg av vitenskapsteoretisk forankring og redegjørelse for valg av metode med beskrivelse av kvalitativt intervju. Leser vil i tillegg få beskrivelse av prosessen som ligger til grunn for de funn studien presenterer. Forskningsprosessen inkluderer presentasjon av utvalg og hvorfor nettopp disse er inkludert. I tillegg vil kapitlet redegjøre for transkribering av datamaterialet, analytisk tilnærming og forståelse, samtidig som leser gis innsikt og vurdering av håndverkets kvalitet. Avslutningsvis vil etiske betraktninger bli presentert.

4.1 Vitenskapsteoretisk forankring

Vitenskapelige undersøkelser fører med seg en rekke valg tilknyttet hvordan fremkomme empiri fra prosjekter. De mange valgene henger sammen, hvor valg på ett nivå påvirker valg på senere nivåer, blant annet gjennom hvilket vitenskapelig paradigme studien forankrer seg i (Busch, 2014). Vitenskapelige paradigmer forstås som retningslinjer i hvordan gjennomføre forskningen på bakgrunn av paradigmets virkelighetsforståelse (Markula & Silk, 2011). De forskjellige paradigmene har ulike oppfatninger av hva som konstituerer den 'gitte' sannhet,

og hva som konstituerer den 'gitte' sannhet har vært et debattert tema i løpet av historien (Krogh, 2003). Thomas Kuhn, en kjent vitenskapsteoretiker, anser vitenskapelige paradigmer for normen av hva som er gjeldende å arbeide med og hvordan arbeide for å løse problemstillinger (Chalmers, 1999). I henhold til dette vil valg av problemstilling ha forbindelse til paradigme og dets retningslinjer. Dette konkretiseres gjennom Markula og Silk (2011) som presiserer viktigheten av at paradigmet gir føringer for hvordan forskere ser verden, vurderer forskjellig kunnskap og hvordan kunnskap genereres. Antagelser omkring ontologi og epistemologi former og medvirker til valg av metodisk betydning (Markula & Silk, 2011).

Prosjektet betegnes som et samfunnsvitenskapelig prosjekt i lys av problemstillingen. Hensikten med samfunnsvitenskapelige prosjekter er etablering av kunnskap om den sosiale virkelighet (Johannessen, Christoffersen, & Tuft, 2016). I dette prosjektet omhandler det kunnskap omkring hospitering som utviklingstiltak, og relateres således til det konstruktivistiske paradigme fordi prosjektet søker subjektive meninger og erfaringer for å besvare problemstillingen (Markula & Silk, 2011). En slik tilnærming forbindes med humanisme og det konstruktivistiske paradigme fordi kunnskap konstrueres gjennom individets mange meninger om virkeligheten (Markula & Silk, 2011). Gjennom nevnt vitenskapsteoretisk forankring vil studien presentere en rekonstruert forståelse av fenomenet hospitering i den sosiale verden fordi enhetene deler sine meninger om virkeligheten i nærhet med forsker som tolker utvalgets oppfatning av ontologi (Denzin & Lincoln, 2005; Markula & Silk, 2011). Nærheten mellom forsker og deltager er i prinsippet basert på et subjekt-subjekt forhold og anses som subjektiv epistemologi (Johannessen et al., 2016; Thagaard, 2013). Kapitlet vil reflektere over et slikt forhold under forskerens rolle og forforståelse.

Studiens konstruktivistiske forankring gir retning i hvordan forstå hospitering fra utøveres perspektiv. I prosessen med å forstå utøveres syn på hospitering vil prosjektet benytte seg av hermeneutikk som retning innenfor samfunnsvitenskap og konstruktivistisk paradigme. Hermeneutikk betyr fortolkningslære ved å forstå hva forståelse er, og hvordan vi går frem for å oppnå forståelse (Føllesdal & Walløe, 2002). Tolkning- og analyseprosesser er essensielt i et hermeneutisk perspektiv fordi perspektivet baseres på en hermeneutisk sirkel, eller spiral (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Det omhandler hvordan forståelse påvirkes og endres på bakgrunn av forskerens forforståelse, samt hvordan ny forståelse kan oppstå ved å studere deler ved helheten som vil ha betydning for hvordan en forstår helheten (Føllesdal &

Walløe, 2002; Krogh, 2003). Forskerens forforståelse vil prege analysen på bakgrunn av tanker, meninger og referanser omkring fenomenet (Føllesdal & Walløe, 2002; Krogh, 2003). Beskrevet forankring har gitt prosjektet mulighet for å undersøke fenomenet med en metodisk tilnærming som underbygges med tolkning av hvordan hospitering oppleves.

4.2 Metodiske valg

Prosjektets problemstilling er belyst gjennom kvalitativ forskning, herunder casesdesign. Samfunnsvitenskapen skiller mellom kvantitative og kvalitative metoder i lys av prosjektets formål (Johannessen et al., 2016). Kvalitativ forskning er relevant retning når formålet er beskrivende og mye informasjon på et fenomen eller tema (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). På den andre siden, hadde formålet vært å kartlegge antall hospitanter i fotballkonteksten, så ville en kvantitativ tilnærming vært mer hensiktsmessig. En kvantitativ tilnærming har sin nytteverdi når formålet er å kartlegge og samle inn store mengder data for statistiske analyser (Thagaard, 2013). Prosjektet har derimot valgt en kvalitativ tilnærming i henhold til problemstillingen. Min trenerrolle og nysgjerrighet rundt spillerutvikling har medvirket til valgt problemstilling, som på neste nivå har påvirket valg av metode som en følge av at jeg ønsker innsikt ovenfor oversikt på fenomenet. Innsikt og forståelse er karakteristisk for kvalitative tilnærminger (Thagaard, 2013). Tidligere forskning har identifisert mangler på studier som undersøker hospitering fra fotballspilleres perspektiv. Dette har medvirket valg av metodisk tilnærming i henhold til Thagaard (2013) som beskriver kvalitativ metode som hensiktsmessig tilnærming når det fra før av eksisterer lite forskning på temaet. Konsekvensen ved valgt kvalitativ tilnærming er at studien ikke kan generalisere i statistisk forstand (Laake, Olsen, & Benestad, 2008). Studien mangler i tillegg mulighet for å analysere utviklingstrekk og endringer over tid på bakgrunn av metodiske valg og tidsperspektivet på datainnsamlingen. En slik utfordring har blitt forsøkt dempet ved å be spillerne reflektere rundt hospiteringsprosessen de har vært i gjennom over tid. Dette kommer til syne gjennom spørsmål som inneholder ord som *endring*, *påvirket*, og *utvikling*. En slik tilnærming har bidratt til belysning av spilleres opplevelse av hvordan hospitering har endret dem som personer og fotballspillere. I etterkant kan studien påstå metodisk svakhet ved kun gjennomføring av intervjuer en gang per. spiller, men at denne ulempen er forsøkt å veie opp for gjennom innsikt og tolkning av spilleres opplevde endring.

4.2.1 Kvalitativt intervju

Studien har benyttet kvalitative intervjuer med en og en spiller for å samle inn data med hensikt i å forstå hospitering fra spillerperspektivet, samt intervjuer med to trenere for deres perspektiv på hospitering og nærmere forståelse av konteksten spillerne forteller ut fra. Kvale og Brinkman (2015) fremhever viktigheten av at samtalene skal forsøke å få frem betydningen av personers erfaringer, samt innsikt i deres opplevelse av situasjoner. For å få innsikt i aktuelt fenomen ble semistrukturerte intervjuer valgt som innsamlingsmetode (vedlegg 6 og 7). Semistrukturerte intervjuer er i følge Markula og Silk (2011) en av de mest vanlige intervjuteknikkene hvor forsker kan få rikelig med informasjon om fenomener. Det kunne vært aktuelt med observasjon som innebærer å studere fenomenet gjennom tolkning av personers handlinger, språklige og kroppslige uttrykk (Thagaard, 2013). Det ble derimot vurdert som mer relevant og nyttig med dybdeintervjuer for forståelse av hospitering på bakgrunn av individets tanker, meninger og erfaringer om hvordan en slik praksis foregår og oppleves. I tillegg kan det tenkes at prosjektets praktiske nytteverdi for trenere kan være noe mer relevant ved dypere innsikt i spilleres erfaring, enn observasjon som er relativt likt treneres hverdag. I lys av formålet med studien kan det derfor vurderes som metodisk fornuftig å besvare problemstillingen ved gjennomføring av kvalitative intervjuer.

4.3 Prosedyre

Følgende vil kort presentere prosjektets fremgangsmåte. I startfasen av prosjektet ble søknad til Norsk senter for forskningsdata sendt inn og godkjent med forbehold om endringer som ble gjennomført (vedlegg 1 og 8). Prosjektet har i tillegg sendt inn og fått innvilget søknad ved Norges Idrettshøgskole sin etiske komité (vedlegg 2). Informasjonsskriv og samtykkeerklæring for trenere, foresatte og hospitanter ble utarbeidet i forkant av søknadene (vedlegg 3, 4 og 5). Semistrukturerte intervjuer utarbeidet for trenere og hospitanter ble lagt ved søknadene (vedlegg 6 og 7). Rekruttering av klubber og deltagere ble igangsatt i etterkant av tilrådingene. Datainnsamlingen ble gjennomført ute hos klubbene, hvor lydfil fra intervjuene ble transkribert og analysert i etterkant. De ulike stegene og nærmere innhold er presentert lengre ned, hvor siste steg i prosjektet har vært utskrivning av masteroppgaven.

4.3.1 Utvalg

I følge Thagaard (2013) baseres kvalitative studier på strategiske utvalg. Et strategisk utvalg er enheter med egenskaper eller kvalifikasjoner som er strategisk i forhold til formålet med

studien (Thagaard, 2013). Studiens består derfor av åtte ungdomsspillere i alderen 14 og 15 år som er inkludert i klubbens satsningslag og hospiteringsordninger på guttesiden, i tillegg til to trenere fra de respektive klubbene. Aldersgruppen ble valgt fordi denne aldersperioden inneholder en biologisk, kognitiv og psykososial utvikling hvor identitet formes og rollene endres i sosiokulturelle kontekster. Med stadige endringer på individnivå vil det være interessant å undersøke hvordan hospitering oppleves. Innsikt i opplevelsen av å ta steget opp til eldre alderstrinn for aktuelt utvalg vil være nyttig kunnskap når vi vet at hospitering i ungdomsfotball anvendes blant norske fotballklubber. Alderssegmentet er i tillegg interessant fordi aspekter ved utvikling undersøkes før de kan skrive proffkontrakt og alvoret virkelig inntreffer. Jenter ble utelukket fra utvalget fordi jeg ønsket å konsentrere studien mot gutter. Det har bakgrunn fra prinsippet for utvelging av deltagere med betydning for konklusjoner om overførbarhet (Thagaard, 2013). Kvalitative forskningsopplegg har i utgangpunktet for små utvalg til statistisk generalisering, noe som heller ikke er formålet. For å styrke overførbarheten til prosjektet valgte jeg derfor å avgrense utvalget til kun gutter for å få mer innsikt fra flere deltagere i samme aldersgruppe og kjønn. Det kan også antas at flere opplevelser fra samme aldersgruppe og kjønn danner grunnlag for gjenkjennelse med grunnlag for overførbarhet til andre hospitanter i samme populasjonen (Thagaard, 2013). Studien har heller ikke som formål å undersøke kjønnsforskjeller når det gjelder hospitering, men som kunne vært vinkling på et annet prosjekt. Et annet argument for utvalgets avgrensning er at intervjuprosessen og bearbeiding av data er en tidkrevende prosess som vil kreve for mye ressurser dersom utvalget er for stort (Kvale & Brinkmann, 2015).

Utvalget fordeler seg på to klubber lokalisert på Østlandet for å få tak i variasjon av ulike erfaringer, i tillegg til sikring av antall hospitanter. Kort fortalt om klubbene, så har de som mål om å utvikle toppspillere til A-lagene eller eksport utenlands. Klubbens mål og organisering har bidratt til et utvalg bestående av satsningsspillere fordi hospitering anvendes, som regel, bare blant de beste spillerne fra hvert årskull. Inklusjonskriterium for utvalget var at spillere måtte ha vært i en hospiteringsordning i minimum to måneder før datainnsamlingen og hospitert minst seks ganger i løpet av de siste to månedene. Kriteriene ble satt med hensyn for å sikre utvalgets grad av erfaringer. Rekrutering av deltagere ble gjennomført gjennom veileder sin førstehåndskontakt med klubber på bakgrunn av sitt kontaktnettverk. Etter godkjenning fra klubb var det jeg som kommuniserte med klubbene, herunder antall deltagere, kriterier, informasjonsskriv med samtykkeerklæring (vedlegg 3, 4 og 5) og tidspunkt for gjennomføring av intervjuer. Klubbene forhørte seg videre med aktuelle spillere

om mulighet for deltagelse og utdeling av informasjonsskriv til foresatte og spillere. Kontaktperson i klubb fikk denne rollen på bakgrunn av kjennskap til hvem som har hospitert, noe som kan ha medført til deltagelsespress for spillere. Det er mulig spillerne følte de måtte være med på prosjektet fordi de ønsket å opprettholde positiv holdning ovenfor klubben. For å kontrollere for frivillig deltagelse ble spillerne spurt i forkant av intervjuet om hvilke tanker de hadde gjort seg om prosjektet. Det ga innblikk i deres interesse for temaet og det virket som mange hadde meninger om verdien av prosjektet. Disse signalene kom i tillegg til underskrevet samtykke og muntlig bekreftelse på frivillig deltagelse i forkant av intervjuene. For å unngå rekrutering via kontaktperson i klubb kunne det vært aktuelt for meg å møte opp på trening etter aksept fra klubb. På treningen kunne jeg formidlet informasjon om prosjektet, slik at de som ønsket å være med kunne tatt kontakt med meg i etterkant. Beskrevet tilnærming kunne kanskje i noe grad kontrollert for eventuelt deltagerpress ovenfor klubb. Utfordringen med en slik tilnærming hadde vært reiseavstand for kun informasjon. Sett i ettertid virket det som deltagerne deltok frivillig selv om valgt tilnærming åpnet for en utfordring som deltagerpress.

4.3.2 Konstruksjon og utprøvelse av intervjuguide

Kvalitative intervjuer har blitt gjennomført med utgangspunkt i temabaserte og semistrukturerte intervjuguider (vedlegg 6 og 7). En delvis strukturert tilnærming anses for å være hensiktsmessig når temaene i hovedsak er bestemt på forhånd, men det er fornuftig med fleksibel rekkefølge underveis i intervjuet (Kvale & Brinkmann, 2015; Thagaard, 2013). Fleksibilitet er viktig for å få frem en naturlig flyt i lys av intervjupersonens forutsetninger og samtalens daværende tema (Thagaard, 2013). Refleksjon i forkant av intervjuene omhandlet mulig variasjon i grad av refleksjon- og formidlingsevne blant utvalget, og det er litt av bakgrunnen for hvorfor en temabasert og semistrukturert intervjuguide ble konstruert. En slik tilnærming har hovedtemaer intervjuet skal i gjennom, samtidig som det er åpenhet for andre temaer som dukker opp i løpet av intervjuet (Thagaard, 2013). I tillegg hevder Markula og Silk (2011) at casestudier om fenomener vil være basert på teoretiske forankringer fordi studiene har klare forskningsformål, som i denne studien omhandler psykososiale aspekter ved hospitering. Intervjuguiden har følgelig blitt utformet i lys av teori og litteratur angående sosiale og psykologiske sider ved læring, utvikling og mestring.

Hovedtemaer og spørsmålsformulering i intervjuguiden er utarbeidet med bakgrunn i studiens teoretiske rammeverk og kontekstuell viten om spillerutvikling, noe som betyr at enkelte

spørsmål har teoretisk forankring. Spørsmålene har i tillegg blitt utformet med ordlyd tilpasset utvalget for å unngå misforståelser og utydelighet. Intervjuguidens struktur inneholder hovedspørsmål med underspørsmål. Underspørsmålene har sin hensikt i å få frem essensen og nyanser i temaet gjennom mer utfyllende kommentarer. Thagaard (2013) poengterer viktigheten av å konstruere spørsmål på en måte som inviterer intervjupersonen til å reflektere over temaene og dermed gi fyldige kommentarer. Dette har vært bevisste valg i utforming av intervjuguiden. Litteratur på forskningsintervjuer belyser også viktigheten av å skape tillit og en avslappet atmosfære hvor trygghet er en viktig komponent (Kvale & Brinkmann, 2015; Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Det har derfor vært bevissthet rundt det å forme intervjuguiden med enkle spørsmål i starten, etterfulgt av mer utfordrende og dyptgående spørsmål. I tillegg er prober blitt benyttet for å vise interesse for det intervjupersonen deler. Prober er spørsmål, kommentarer eller kroppslig atferd for å skape flyt i samtalen med hensikt i å oppmuntre intervjupersonene for videre kommentarer eller meninger angående temaet (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Intervjuguidene avsluttes med generelle avrundingsspørsmål for å skape en naturlig avslutning, samt gi intervjupersonen anledning til å legge til noe.

I likhet med utvalgets interesse for utvikling av fotballferdigheten, kan intervjuguiden forstås som et håndverk med behov for øving. For intervjuguiden og intervjuer er det fornuftig med øving, justeringer og læring for optimale resultater (Kvale & Brinkmann, 2015). Det hevdes at alle kan intervjuer, men kvaliteten på intervjuet avhenger av forskerens kvalifikasjoner (Thagaard, 2013). I lys av best mulig kvalitet på intervjuene har jeg vært nøye på enkelte tiltak for å gjøre intervjuguiden og meg selv som intervjuer bedre forberedt. For det første, jeg har fått den vurdert av veileder på et strukturelt og faglig plan. For det andre, utdrag av spørsmål er stilt til medstudenter for vurdering av ordlyd og tydelighet. For det tredje, intervjuguiden er gjennomført på to piloter som er representative for utvalget i studien. Etterarbeid av pilotintervjuene bestod av transkribering av samtalene og justering av spørsmål i forhold til tydelighet. Thagaard (2013) presiserer viktigheten av å gjennomføre prøveintervjuer for erfaringens del, samtidig som det er nyttig læring å høre seg selv intervjuer når en transkriberer i ettertid. Grundig forarbeid blir fremhevet som viktig i forskningsintervjuer (Kvale & Brinkmann, 2015). Gjennom beskrevet tiltak har jeg erfart at intervjuguiden og meg som intervjuer har forbedret seg, spesielt gjennom hvordan jeg stiller spørsmål og skaper flyt i en intervjusituasjon.

4.3.3 Datainnsamling

Datainnsamlingen foregikk over en fire ukers periode hvor jeg reiste ut til klubbene. Intervjuene ble gjennomført og tatt opp med båndopptaker i spillergarderober før og etter trening. Omgivelsene kan være en fordel fordi en del av hospiteringen omhandler det sosiale i garderoben. Rammene rundt intervjuet ble på en måte reell og levende i forhold til interaksjon rundt erfaringer fra aktuelle omgivelser. Thagaard (2013) hevder at intervjusituasjonen bør skape en tillitsfull og fortrolig atmosfære som kan bidra til åpen erfaringsdeling fra utvalget. I forkant av intervjuene var jeg bevisst på nettopp dette aspektet. For det første ble deltagerne tilbudt smoothie, banan og druer fordi utvalget skulle eller hadde vært på trening. Ernæring ble tilbudt i forbindelse med den uformelle praten som omhandlet dagens trening og generell prat om fotball i forkant av intervjuet som en del av det å skape et godt førsteinntrykk. Det var samtidig viktig å signalisere takknemlighet ovenfor deltagerens tilstedeværelse ved å tilby hensiktsmessig næring for restitusjon. For det andre var det et ønske om å fremstå fortrolig og interessert i deres opplevelse av hospitering ved å kommunisere at aktuell masteroppgave kan bidra til formidling av spilleres opplevelse i en situasjon uten maktforhold mellom trener og spiller. Dette ble formidlet gjennom eksempel på hvordan jeg kan komme til å bruke sitater i masteroppgaven, samtidig som det var viktig å presisere at spilleren var eksperten i rommet. Eksempel på sitater ble formidlet gjennom *Spiller 1 sier.. Spiller 2 sier.. osv.* Min erfaring angående det å ta regi over intervjusituasjonen syntes å virke for sin hensikt fordi jeg opplevde deltagerne som rolige og trygge i løpet av intervjuene.

Det å skape en trygg og fortrolig relasjon er viktig for åpne og fyldige svar (Thagaard, 2013). Underveis i intervjuene følte jeg vi fikk gode relasjoner, noe som kommer til syne gjennom spillernes åpenhet rundt vanskelige sosiale aspekter ved hospitering. Det kan spekuleres i om noen av spillerne hadde snakket åpent rundt utfordrende sosiale sider ved hospitering dersom vi ikke hadde hatt en trygg og fortrolig atmosfære. Den sosiale delen av intervjuet var bevisst planlagt lengre ut i intervjuet fordi den kan ofte oppleves som et sårt tema for ungdommer. Før nevnte del var det viktig å bygge god relasjon fordi slike spørsmål kan bidra til emosjonelle reaksjoner. God relasjon ble bygget gjennom min åpne, avslappede og interesserte atferd. I tillegg var jeg bevisst på bruken av ord som spillerne selv brukte underveis i intervjuet. Eksempler på ord var blant annet *gutta i garderoben* og *cocky*. I tillegg var jeg bevisst på å gi positive bemerkninger når de snakket om egen utvikling for å vise interesse for deres progresjon. Interesse for deres opplevelse ble også presisert gjennom gjentakelse av enkelte setninger. For eksempel, *“du sier du utviklet deg mye gjennom å lære*

av eldre spillere, så bra for deg.” Beskrevet teknikk bidro til at deltagerne uoppfordret fortsatte å fortelle om hvordan de lærte av de eldre spillerne, uten noen form for eksplisitt spørsmål fra meg som intervjuer. På den måten erfarte jeg at samtalen fløt naturlig ut fra deltageres opplevelser.

På den ene siden virket deltagerne interessert i temaet og hadde flere erfaringer å dele. På den andre siden opplevde jeg variasjon i refleksjon- og formidlingsevne blant utvalget. Det bidro til at jeg som intervjuer måtte variere min opptreden i forhold til hvor ofte jeg måtte stille spørsmål eller om samtalen kunne flyte mer naturlig fordi noen deltagere hadde mye å fortelle. Variasjonen kommer i uttrykk gjennom hvordan temaene i intervjuguiden varierte ut fra deltageres formidling, eller om intervjuguiden måtte følges mer punktlig. Erfaringen som sitter igjen er at intervjuguiden ble mer flytende blant deltagerne med gode refleksjonsevner. På den andre siden erfarte jeg mer punktlig rekkefølge med tre av spillerne i utvalget på bakgrunn av mindre fyldige svar. Erfaringen som sitter igjen er at noen spillere hadde vanskelighet for å sette ord på opplevelsen av enkelte temaer. Ut i fra disse erfaringene opplever jeg at intervjuer på 30 minutter er hensiktsmessig lengde for utvalgets aldersgruppe. På den ene siden kunne lengre intervjuer bidratt til mer informasjon rundt temaene. På den andre siden er ulempen med lengre intervjuer at utvalget kan oppleve situasjonen som kjedelig og frustrerende. Sånn sett er erfaringen at lengden avhenger av individet i intervjusituasjonen, som i dette tilfellet var passende for utvalget.

I henhold til hensikten med intervjuene, så har datainnsamlingen vært hensiktsmessig fordi utvalget har formidlet mye informasjon angående temaer prosjektet undersøker. Det tenker jeg har sammenheng med god planlegging og forberedelser. I tillegg, etter å ha hørt på lydopptakene har jeg erfart hvordan samtalen flyter i lys av hvordan jeg stiller spørsmål og benytter prober. Det virker som åpne og tydelige spørsmål har bidratt til deltageres frie formidlingsevne ut fra deres tolkning av spørsmålet. Deres tolkning av spørsmålene varierte litt fra person til person. For eksempel ble tolkning av spørsmål angående inkludering nyansert til å omhandle inkludering på banen og inkludering i garderoben. Det viser hvor viktig det er med spørsmål som assosieres og forstås av utvalget (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Erfaringer underveis var at enkelte spillere forstod hva *tilknytning* betyr, mens andre måtte få det nærmere forklart gjennom en litt annen måte å stille spørsmålet på. Likevel, erfaringen er at deltagerne snakket fritt ut fra deres opplevelser på temaene.

4.3.4 Databehandling og analyse

Analyser i kvalitative prosjekter anses for å være kontinuerlig gjennom hele forskningsprosessen og har til dels flytende overganger mellom innsamling og analyse (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Thagaard (2013) beskriver at ”Analyse og tolkning starter allerede under kontakten med deltagerne i felten” (s. 120). Dette stemmer overens med erfaringer fra intervjusituasjonen, og da spesielt observasjon av deltageres kroppsspråk, tonefall og formidlingsevne på ulike temaer. Slike observasjoner ble notert ned og reflektert omkring i etterkant av hvert intervju for bidrag til en helhetlig forståelse. Forarbeidet til datainnsamlingen kan også anses som medvirkende på analysen på bakgrunn av allerede opparbeidet kompetanse og innsikt i fotballkonteksten. Tidligere erfaringer og referanser kan ha bidratt til antagelser på hva prosjektet ønsket å undersøke, som på neste nivå bidro til utforming av intervjuguiden. Det som er beskrevet ovenfor kan ses på som en kontinuerlig og naturlig tolkningsprosess i kvalitative prosjekter (Thagaard, 2013). Neste steg i analysen bestod av en mer systematisk fremgangsmåte. Systematisk i form av transkripsjon av lydfilene før den transkriberte teksten ble analysert gjennom koding og kategorisering for å tolke meninger i teksten. I denne fasen ble databehandlingsprogrammet MAXQDA: The art of Data Analysis anvendt for forenkling av analyseprosessen. Bruk av databehandlingsprogram anbefales fordi forsker kan spare mye tid og arbeid i analyseprosessen (Thagaard, 2013). Det er allikevel viktig å bemerke at MAXQDA ikke står for analysen, men kun er et verktøy for forenkling av prosessen.

4.3.4.1 Transkribering

Transkribering av hvert intervju ble gjort detaljert og nøyaktig. For noen kan transkripsjon anses for å være kjedelig og tidkrevende. På den andre siden er det viktig å gjøre denne jobben nøyaktig fordi en ønsker å få samtalen så detaljert som mulig over i tekst for videre analyse (Kvale & Brinkmann, 2015). I løpet av transkripsjonen ble det erfart forbedringer av meg selv som intervjuer, noe som viser viktigheten av å høre seg selv. En annen erfaring er at jeg ble bedre kjent med opplevelsen utvalget formidlet, i tillegg til å bli mer bevisst på enkelte steder hvor jeg kunne spurt litt annerledes eller stilt videre oppfølgingsspørsmål. Det gjorde meg bedre forberedt fra intervju til intervju fordi intervjuene ble transkribert dagen etter gjennomføring. Tiltak for mer nøyaktig transkribering bestod av å ta flere pauser underveis for å ha et opplagt fokus. Lydfilen ble i tillegg spolt tilbake for å høre enkelte setninger på nytt i forsikring av riktig transkripsjon. Dette anses som viktig fordi forsker har ansvar ovenfor enheten når utvalget ikke lengre har direkte innflytelser (Thagaard, 2013).

Transkripsjon av 8 spillerintervjuer og 2 trenerintervjuer resulterte i 89 sider tekst. Identifiserbare opplysninger ble av-identifisert i løpet av transkriberingen. Refleksjoner i etterkant av intervjuene bidro med 5 sider tekst. Videre blir neste steg i analysen beskrevet.

4.3.4.2 Koding og kategorisering

Prosjektets analyseprosess har som tidligere beskrevet vært implementert gjennom hele prosjektet. Kommende del vil beskrive hvordan det transkriberte datamaterialet er analysert. På den ene siden kan analysen virke som en usynlig prosess for leser av oppgaven fordi den systematiske analysen består av tolkningsprosessen (Markula & Silk, 2011). På den andre siden har jeg forsøkt å beskrive prosessen så gjennomsiktig som mulig. Første steg i oppgavens systematiske analyse bestod av å kode datamaterialet ved bruk av MAXQDA. Koding av data innebærer å markere utsnitt i teksten med begreper som gir uttrykk for meningsinnholdet (Thagaard, 2013). Teksten ble kodet gjennom en induktiv tilnærming hvor det var viktig å utforske meningsinnholdet (Thagaard, 2013). Det vil si at deler av teksten ble kodet med nøkkelord som hadde utspring fra tekstens mening. Ved bruk av en slik tilnærming ble tekstavsnitt blant annet kodet med nøkkelord som *tempo*, *nervøsitet*, *positiv utvikling* og *trygghet*. Bakgrunn for en slik tilnærming er prosjektets formål om å undersøke spilleres opplevelse av hospitering. Det er da viktig at utvalgets mening kommer frem i analyseprosessen gjennom beskrevet strategi.

Neste steg i analyseprosessen bestod av å samle kodene i kategorier. Kategorisering omhandler samling av koder med felles egenskaper, noe som betyr samling av tekstavsnitt som omhandler det samme temaet (Thagaard, 2013). Kategoriseringen baserte seg på en temasentrert tilnærming. I følge Thagaard (2013) kan temasentrerte tilnærminger knyttes til presentasjoner av datamaterialet hvor oppmerksomheten er rettet mot temaer i prosjektet. Blant annet har koder som *tempo*, *færre toucher*, *voksen spiller* og *krav* blitt kategorisert til *Fotballferdighet* (se tabell 2 i kap. 5.2). Kategoriseringen har bidratt til å tolke utvalgets mening omkring hospitering, herunder nyanser og mønstre i datagrunnlaget. Kritikkk mot en temasentrert tilnærming er at analysen kan miste et helhetlig perspektiv (Thagaard, 2013). Det har derfor vært viktig å reflektere rundt tekstutsnitt i lys av refleksjoner fra hvert intervju og hvor tekstutsnittet er hentet ut fra i teksten. Mening blir nemlig skapt og fremtrer i en kontekst hvor meningen kun kan forstås i den konteksten den uttrykkes (Føllesdal & Walløe, 2002). Bruk av en temasentrert tilnærming kan forklares i hensikten med å gå i dybden på hospitering som spillerutviklingstiltak. Hospitering viser seg å inneholde flerfoldige temaer

som det har vært interessant og relevant å analysere gjennom en slik tilnærming. Når en sammenligner tekstutsnitt på hvert tema, så har det bidratt til refleksjoner omkring nyanser i datagrunnlaget.

Neste steg i den systematiske analysen bestod av å tolke datagrunnlaget gjennom mer teoretiske briller, som anses for å være en deduktiv tilnærming i kvalitative analyser (Thagaard, 2013). I henhold til Thagaard (2013) kan analyseprosessen preges av både induktive og deduktive tilnærminger. Gjennom den teoretiske analysen ble teoretiske begreper knyttet til meningsinnholdet i teksten. Fordelen med en teoretisk analyse er at analysen bygger bro mellom meningsinnholdet i teksten og fenomener i andre studier og litteratur (Thagaard, 2013). En slik analyse bidro til nye og dypere tolkninger av datagrunnlaget. Erfaring med benyttelse av både en induktiv og deduktiv tilnærming til datamaterialet er at jeg har erfart mønstre og nyanser i innholdet på en mye dypere måte enn om jeg kun hadde gjennomført en type analyse. Kombinasjon av disse tilnærmingene har bidratt til ytterligere refleksjoner for å forstå meningsinnholdet. Blant annet gjennom induktiv tilnærming hvor metaforen *voksen spiller* forestiller utvikling av fotballferdighet blant utvalget. På den andre siden har en deduktiv tilnærming markert segmenter med *voksen spiller* som *identitetsutvikling fotballferdighet*. Det belyser hvordan analysen utvikles både fra empiri og bruk av teoretiske begreper som er relevante for analysen (Thagaard, 2013).

Formålet med analysen har vært å sitte igjen med temaer som kan belyse og gi svar på prosjektets problemstilling. Analyseprosessen har bidratt til tolkninger og refleksjoner som vil bli rapportert i neste kapittel. Denne prosessen kan illustreres som en spiral hvor tolkning og refleksjoner på et nivå har bidratt til nye refleksjoner og tolkninger på neste nivå, jamfør den hermeneutiske spiral (Krogh, 2003; Markula & Silk, 2011). I neste kapittel vil oppgaven presentere en rekonstruert forståelse av spilleres opplevelse av hospitering på bakgrunn av analyseprosessen.

4.4 Vurdering av metodisk kvalitet – Forskningens troverdighet

Kvalitetsvurdering av kvalitative studier er ulikt fra kvantitative studier (Markula & Silk, 2011). Neste del vil diskutere og reflektere rundt viktige aspekter ved prosjektet for å presentere et vurderingsgrunnlag for leser, herunder reliabilitet, validitet og overførbarhet (Thagaard, 2013). Ordet troverdighet vurderes tungt i studier hvor et subjekt-subjekt forhold er involvert (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Det er viktig å påpeke at hele

metodekapitlet er skrevet for å gi leser innsikt i hvilke valg som er tatt og ekskludert for å gjøre prosjektet gjennomiktig og troverdig. Kapitlet har tidligere referert til kommende del hvor refleksjon over et subjekt-subjekt forhold kjennetegner studien på bakgrunn av vitenskapsteoretisk forankring, noe som gjør det essensielt med refleksjon av egen rolle som forsker og min forforståelse.

4.4.1 Forskerens rolle og forforståelse

Tidligere i kapitlet ble nærhet mellom forsker og deltager introdusert som et subjekt-subjekt forhold, og er noe kvalitative prosjekter bør reflektere over for å vise gjennomiktighet (Johannessen et al., 2016; Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). God gjennomiktighet i kvalitativ forskning styrker troverdigheten i hvordan studien svarer på problemstillingen (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). For det første vil det være viktig med åpenhet angående min tilknytning til konteksten fordi innsikt i nettopp dette er avgjørende for vurdering av tolkningsprosessen. For det andre vil det være viktig å reflektere rundt forskerens nærhet til utvalget under datainnsamlingen.

Min hermeneutiske tilnærming til hvordan oppnå forståelse vil være preget av mine tanker, meninger og referanser omkring fenomenet (Føllesdal & Walløe, 2002; Krogh, 2003). Min tilknytning til konteksten kan beskrives fotballinteressert fordi det er den idretten som har stått meg nærmest i oppveksten, noe som har bidratt til flere referanser på spillerutvikling. For meg som forsker betyr det at min forforståelse i stor grad er tilknyttet det deltagerne snakker om. På en side kan det være positivt med tanke på atmosfæren i intervjusituasjonen. Thagaard (2013) indikerer også at de erfaringene forskeren har i miljøet kan gi grunnlag for gjenkjennelse og tolkningen utvikles i relasjon med egne erfaringer. På den andre siden kan det være at jeg har oversett enkelte temaer som jeg ikke har gjenkjent fra mine tidligere erfaringer. For å justere en svakhet med tilknytning til felten har jeg vært bevisst i bruken av åpne spørsmål, aktiv lytting og oppfølgingsspørsmål i lys av utvalgets erfaringer.

Egne erfaringer på spillerutvikling i fotball er delt i spiller- og trenerrollen. Som spiller har jeg aldri hospitert i aldersgruppen prosjektet undersøker, men opplevd hospitering blant andre spillere i alderssegmentet. Enten spillere som kom opp til mitt lag, eller medspillere som har hospiterte opp. Sånn sett kan mangel på hospitering styrke studiens tolkninger fordi jeg hverken har med meg dårlige eller positive erfaringer på hospitering innad i ungdomsfotball. Min forforståelse er relativ nøytral i forhold til egen hospitering, mens jeg i stor grad har

kjennskap til konteksten hospitering eksisterer i. Relativt nøytral, fordi det stilles spørsmålsteget til hvor nøytral en kvalitativ forsker kan være i nærhet med forskningsprosessen (Markula & Silk, 2011). Min forforståelse kan dog være noe preget av egne erfaringer med hospitering opp på seniornivå som juniorspiller. Det er ikke i samme alderssegment som prosjektet, men kan anses for å være relativt likt referansegrunnlag. Samtidig tenker jeg det er viktig å skille mellom en utviklingsarena som ungdomsfotballen er, kontra en mer resultatorientert arena som seniorlaget var når de spilte i Adeccoligaen, nåværende OBOS-ligaen. Mine erfaringer fra hospitering opp til seniornivå er blandet i positiv og negativ forstand. Positivt fordi jeg så på hospitering som status og bekreftelse på mine ferdigheter, i tillegg til positivt for min utvikling. Negativt fordi jeg etter en periode ble mer bevisst på min rolle når jeg hospiterte. Det virket som jeg hospiterte fordi A-laget hadde behov for ekstra spillere til 11 mot 11 spill på fredager. Hospiteringen kom ofte dagen etter egen kamp i juniorserien. Etter en lang periode med hospitering kom vi frem til metaforen *kjeglespiller* for oss som hospiterte opp til A-laget på fredager. Nettopp dette er viktig å belyse fra min forforståelse som forsker for å vurdere tolkningsgrunnlaget. Samtidig, under hele forskningsprosessen har jeg vært bevisst på det å distansere meg fra denne hendelsen fordi det sannsynligvis er et skille når det gjelder hospitering innad i ungdomsavdelingen og hospitering opp til seniornivå, herunder fokus på resultat. Beskrevet erfaring har likevel vært med meg i forskningsprosessen som en nysgjerrighet om den samme opplevelsen eksisterer på ungdomsnivå. På bakgrunn av min forforståelse, så har det vært viktig for forskningsprosessen at spørsmål ikke er stilt med direkte ordlyd som "*Opplever du hospitering som å være en kjeglespiller for laget over?*", noe som ville vært en mer kritisk tilnærming mot hospitering. I tillegg kan det tenkes at metaforen *kjeglespiller* ikke har den samme betydningen eller at metaforen ikke eksisterer i deres vokabular. Det har derfor vært viktig med en mer åpen tilnærming hvor spørsmålene har omhandlet hvordan hospitering oppleves for spillerne.

Trenerrollen har også medvirket til erfaringer og meninger angående hospitering i fotball. Jeg har vært fotballtrener i 4 år. Sertifisert meg selv gjennom ulike kurs fra Norges Fotballforbund hvor det har vært mange diskusjoner og meningsutvekslinger blant trenerkollegaer, deriblant temaet hospitering. Gjennom min trenererfaring har jeg diskutert hvilke spillere som kan være aktuelle for hospitering, i tillegg til observasjon av spillere som har hospitert. Dette har medvirket til enkelte antagelser om hvordan hospitering kan oppleves, herunder viktigheten av trivsel og at det nivået en spiller skal hospitere opp til faktisk har et

høyere nivå enn egen aldersgruppe, noe som kanskje ikke er like gitt i breddeklubber som toppklubber. Jeg har vært vitne til spillere, utenfor min kontroll, som har spilt på for mange arenaer og mistet motivasjon for fotball fordi det rett og slett har vært for mye.

Når leser nå har fått innsikt i min forforståelse kan en tenke seg at min horisont er preget av en del negative sider ved hospitering. Det stemmer, samtidig som det er positive sider gjennom observasjon av spillere som har tatt det neste nivået gjennom blant annet hospitering. Det er uansett viktig å bemerke at kjennskap og erfaringer på det som undersøkes ikke nødvendigvis er negativt så lenge forsker er åpen om sin egen forforståelse og hvordan den har påvirket forskningsprosessen (Markula & Silk, 2011). Det underbygges av Gadamer som hevder at vi ikke er fanget av en horisont, men at vår forståelse alltid er under videre utvikling (Krogh, 2003). Det handler om refleksjon rundt egen atferd og tanker, noe som har vært gjennomgående under hele prosessen. For eksempel, refleksjon omkring mulighet for en ekstern intervjuer ville ekskludert min forforståelse i datainnsamlingen, men tiltaket ble ikke gjennomført fordi et slikt valg ville gjort tolkning av utvalgets væremåte vanskelig. Intervjusituasjonen ville uansett ikke vært fri for forforståelse i lys av intervjuers egen horisont. Da tenker jeg valget om å gjennomføre intervjuer på egenhånd var hensiktsmessig når en ser det i lys av åpenhet og selvrefleksjon av egen rolle som forsker og tilknytning til konteksten.

4.4.2 Reliabilitet

I følge Thagaard (2013) kan forskningens reliabilitet tilknyttes en kritisk vurdering av hvordan forskningen er gjennomført, og om forskningen er gjennomført på en pålitelig og tillitsvekkende måte. På bakgrunn av forskningstilnærming vil betydningen av reliabilitet avvike fra en mer kvantitativ tilnærming som fremhever repliserbarhet for vurdering av reliabilitet (Thagaard, 2013). Dette fordi studiens tilnærming baseres på nærhet mellom forsker og utvalg. Reliabilitet i aktuelt prosjekt vurderes dermed gjennom pålitelighet i hvordan forsker presenterer det som er gjort og bakgrunnen for metodiske valg, fordi forskning skal gjennomføres på en tillitsvekkende måte (Thagaard, 2013). For å legge til rette for en pålitelig forskningsprosess har jeg forsøkt etter beste evne å skrive metodekapitlet gjennomskiktig. Gjennomskiktighet i kvalitativ forskning omhandler eksplisitt beskrivelse ”av forskningsstrategi og analysemetoder slik at forskningsprosessen kan vurderes trinn for trinn” (Thagaard, 2013, s. 202). Som forsker har jeg derfor redegjort for og reflektert rundt metodiske valg i løpet av metodekapitlet. Beskrivelsene har omhandlet dokumentering av og

refleksjon omkring hendelser som har hatt relevans for forskningsprosessen. Deriblant utvelgelse av deltagere, erfaringer fra datainnsamling, kontekst og nærhet mellom forsker og deltagere. Metodekapitlet gjenspeiler dokumentasjon på fremgangsmåte.

Utskriving av resultat og diskusjonskapitlet har også betydning for forskningens pålitelighet gjennom hvordan leser kan skille mellom primærdata og forskerens tolkninger (Thagaard, 2013). Resultat og diskusjonskapitlet vil kombinere primærdata, tolkninger og diskusjon ut fra kontekst og teoretiske begreper. En slik struktur kan virke rotete, og det kan være vanskelig å vurdere tolkninger som kommer frem fra analysen. Det har derfor vært et bevisst forhold til hvordan teksten er strukturert slik at primærdata kommer tydelig frem gjennom sitater, samt fremstilling av forståelsen. Tidligere ble det nevnt kritikk mot temasentrerte analyser fordi analysen kan miste et helhetlig perspektiv (Thagaard, 2013). Det kan eksemplifiseres når sitater klippes ut fra tekstsegmenter og tolkes i sammenheng med sitater fra andre deltagere. I forbindelse med kategorisering kan det dermed stilles spørsmålsteget angående tillit og pålitelighet i hvordan kategoriseringen bevarer helheten. Her har jeg som forsker vært bevisst på å se tilbake på tekstsegmentet sitater er hentet ut fra og spurt meg selv om sitatet og min tolkning får frem meningsinnholdet i tekstsegmentet. På den andre siden, hvis jeg hadde anvendt sitater som ikke samsvarer med temaet på bakgrunn av tekstsegmentet kan forskningen ses på som mindre pålitelig og tillitsfull ovenfor leser og utvalg. Veileder har også lest i gjennom kapitlet og vurdert sitater i forhold til temaene. Neste del vil reflektere nærmere omkring gyldigheten i tolkningene som prosjektet presenterer i neste kapittel.

4.4.3 Validitet

Ovenfor ble vurdering av tolkninger i analysen nevnt, nemlig forskningens interne validitet. Validitet omhandler ”gyldighet av de tolkninger forskeren kommer frem til” (Thagaard, 2013, s. 204). Argumentasjon i studiens validitet henvises til hele metodekapitlet fordi kapitlet er skrevet med en selvreflekterende stemme for å styrke studiens gjennomsiktighet. Gjennomsiktighet anses for å styrke studiens validitet (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Metodekapitlet har dermed blitt utformet på en måte som legger til rette for kritiske vurderinger av hva som er gjort, som på neste nivå kan bidra til vurdering av studiens tolkninger.

Eksempel på dette er hvordan jeg har transkribert lydfiler. Ved å kontrollere for riktig transkribering ble lydfilen spolt tilbake flere ganger for å sikre riktig transkribering. Presis

transkripsjon kan si noe om gyldigheten av tolkninger fordi transkripsjonen er en del av fortolkningsgrunnlaget (Markula & Silk, 2011). I lys av vitenskapelig forankring har det vært viktig å redegjøre for min forforståelse omkring temaet hospitering, noe som også anses for å styrke validiteten fordi leser får innsikt i refleksjoner omkring subjekt-subjekt forholdet i prosjektet (Thagaard, 2013). Da er det i tillegg enklere for meg som forsker å stille kritiske spørsmål mot funn studien kommer til å presentere. Kritiske spørsmål som blant annet vurderer om tolkningens hovedvekt baseres på datagrunnlaget eller min forforståelse. Dette er gjort rede for ovenfor og anses for å styrke prosjektets validitet (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Metodekapitlet beskriver også erfaringer fra prosjektet, relasjon til deltagere og konteksten. Thagaard (2013) anser nettopp dette for særlig viktig for å vurdere grunnlaget for funn studien presenterer. Beskrivelser og refleksjoner omkring nærhet til forskningsprosessen hevder jeg er en av styrkene ved studiens validitet. Samtidig kan det selvfølgelig diskuteres omkring min minimale erfaring som forsker i hvordan prosessen har foregått.

Gyldighet i tolkninger og funn prosjektet fremstiller kan også være styrket av mitt bevisste valg om å skrive ned refleksjoner etter hvert intervju. Det ble i tillegg gjennomført intervjuer med trenere med hensikt i kontekstforståelse, noe som har bidratt til bredere forståelse omkring konteksten utvalget forteller ut fra. For det første vil refleksjoner omkring personlighet bidra til dypere tolkning av mening fordi personlighet er en del av helheten. På den andre siden kan det argumenteres i hvor stor grad en kan få kjennskap til personlighet på kort tid. Erfaringen fra prosjektet er at det har styrket gyldigheten i tolkningene fordi det har, i noe grad, bidratt til å forstå deltagerens situasjon. For det andre har intervjuene med trenere bidratt til å forstå klubbens tanker og rammeverk omkring hospitering. Det er en del av helheten og noe som kan styrke tolkningenes validitet fordi en må forstå mening ut fra kontekst, og mening kan kun forstås i den kontekst den uttrykkes (Føllesdal & Walløe, 2002). Det underbygges av Thagaard (2013) som presiserer at tolkninger studien presenterer må være gyldige i forhold til virkeligheten som er studert.

4.4.4 Overførbarhet

Overførbarhet omhandler forskningens eksterne validitet og knyttes til hvordan forståelsen som utvikles innenfor en studie kan være gyldig i andre sammenhenger (Markula & Silk, 2011; Thagaard, 2013). Thagaard (2013) belyser også hvordan overførbarhet kan knyttes til gjenkjennelse.

Tolkningene som fremkommer i denne studien kan være gyldige i flere sammenhenger. Spesielt i forhold til overførbarhet mellom fotballklubber i Norge og mulig overføringsverdi til andre utviklingsmiljøer. Argumentet for overførbarhet kan virke relevant når en ser det i lys av gjenkjennelse. Det kan tenkes at tolkninger som fremkommer kjennetegnes i andre spillerutviklingsmiljøer innenfor fotballkonteksten på bakgrunn av temasammensetningen. I lys av studier som viser at hospitering er en utbredt praksis blant norske fotballklubber, så kan det tenkes at andre hospitanter kan kjenne seg igjen i det som blir presentert i denne studien. Det fordi hospitering sannsynligvis også omhandler det å spille på et høyere nivå og skifte mellom praksisfellesskaper i andre klubber. Da kan det tenkes at erfaringer andre hospitanter har kan gjenkjennes med studiens tolkninger. På den andre siden vil det være nyanser og individuelle forskjeller i hvordan spillere opplever hospitering, noe studien diskuterer senere. Studien vil derfor ikke være representativ for hvordan hospitering oppleves i alle klubber i Norge, men jeg mener det er rimelig å anta at klubber som benytter hospitering kan relatere seg til de funn og tolkninger som fremkommer på bakgrunn av gjenkjennelse.

Et annet argument for overførbarhet er studiens valg om anvendelse av en teoretisk analyse. Det å knytte teoretisk forankrede begreper til datamaterialet og fortolkninger bygger bro mellom studien og tidligere forskning og litteratur (Thagaard, 2013). Da er det rimelig å anta en viss sammenheng i andre kontekster hvor individer forholdsvis kjenner på de samme temaene fordi sosiale fenomener har, i følge Thagaard (2013), tendens til å berøre flere sosiale kontekster. Det underbygges av hvordan Lave og Wenger (1991) har undersøkt situert læringsteori over flere kontekster. I tillegg kan begrepet coping relateres til flere sammenhenger fordi individer møter på utfordringer og stressende situasjoner ukentlig, uavhengig av kontekst. Samtidig beveger mennesket seg mellom ulike faser i livet som må håndteres. Sånn sett kan det argumenteres for at enkelte tolkninger i studien kan ha overføringsverdi til andre sammenhenger fordi tolkningene kan vurderes som logiske resonnementer.

4.5 Etiske betraktninger

Forskningsetiske betraktninger er essensielt for å kunne vurdere om prosjektet er gjennomført forsvarlig og redelig. Kommende del vil redegjøre for hvordan prosjektet har tatt hensyn til forskningsetikk, samt enkelte refleksjoner omkring etiske forhold i forskningsprosessen. Hva som er redelig og forsvarlig forskning er definert og presisert i en innstilling fra De nasjonale

forskningsetiske komiteer. Dette prosjektet faller inn under komitéen, Den nasjonale forskningsetiske komité for samfunnsvitenskap og humaniora, forkortet NESH. NESH (2016) presiserer viktigheten av etiske hensyn ovenfor personer og samfunnet. Det kan oppstå etiske dilemmaer i forskning som på neste nivå kan ha konsekvenser for deltagerne (Thagaard, 2013). Aktuelt prosjekt har forsøkt å tilstrebe en forsvarlig og redelig forskningsprosess.

For det første har prosjektet fått godkjenning fra en nasjonal seksjon for personvern og en intern etisk komité ved Norges Idrettshøgskole. Norsk senter for forskningsdata AS, forkortet NSD, godkjente prosjektets forsvarlighet i henhold til personvern og med forbehold om endringer som er tatt til følge (vedlegg 1 og 8). Nytt av året ved NIH er institusjonen sin interne etiske komité. NIHs etiske komité godkjente prosjektet i slutten av desember 2017 (vedlegg 2). For noen kan det være fristende å starte rekruttering av deltagere i lys av et snikende tidspress. Prosjektet møtte på denne etiske betraktningen da prosjektet fikk en ubeleilig utsettelse på bakgrunn av en prosess som tok litt lengre tid enn planlagt. I etterkant kan en stille seg spørsmål om hvor skadelig det er med tidlig rekruttering for deltagerne. NESH (2016) er på den andre siden tydelige i sin innstilling om hvordan prosjekter som behandler personopplysninger ikke kan starte før personvernombudet har vurdert prosjektet. På den ene siden hadde prosjektet fått tilrådning fra NSD på et tidligere tidspunkt, så nasjonalt kunne muligens et slikt valg blitt ansett som forsvarlig. På den andre siden må jeg som student forholde meg til interne retningslinjer når jeg gjennomfører prosjektet i institusjonens navn. I ettertid kan det derfor argumenteres for at jeg opptrådte etisk forsvarlig ovenfor en slik betraktning.

For det andre har forskningsprosessen opptrådd i lys av NESH (2016) sine retningslinjer i forhold til kapitlet *Hensyn til personer*, herunder flere gjeldende etiske aspekter ved kvalitativ forskning. Respekt ovenfor klubb og deltagere er en avgjørende del av denne forskningsprosessen. Det å møte mennesker med respekt når de velger å avsette tid til prosjektet har vært viktig for min tilnærming. En tilnærming som startet med utforming av informasjonsskriv til klubber, foresatte og hospitanter (vedlegg 3, 4 og 5). Informasjonsskrivene ble utformet på en måte som sikret tilstrekkelig informasjon om prosjektet. I informasjonsskrivet følte jeg det var viktig å informere om at deltagelse var frivillig og helt uavhengig av deres posisjon i klubben, sosialt og sportslig. Frivillig er essensielt i forskning (NESH, 2016). Helt uavhengig fra klubb derimot, det kan diskuteres ytterligere. Hvis en ser det fra spilleres perspektiv, så kan det tenkes at deres valg om

deltagelse eller ikke kan gi et signal til klubb om hvilken holdning eller innstilling spillerne har. Blant mange fotballklubber er det nemlig en velkjent norm som tilsier at spillere skal ha gode holdninger. NESH (2016) beskriver at fri deltagelse ”er avgitt uten ytre press eller begrensninger av personlig handlefrihet” (s. 14). I henhold til dette forsøkte jeg etter beste evne å informere på en måte som fremhevet frihet og avstand fra maktforhold i idretten. Samtidig tenker jeg det er viktig å være klar over at deltagelsen kan ha vært på bakgrunn av hva som konstituerer korrekt oppførsel i konteksten, herunder å utøve positiv holdning. Refleksjon omkring dette aspektet er tidligere nevnt i lys av rekruttering.

Etter godkjenning fra NIHs etiske komité ble informasjonsskriv sendt ut til trenere i klubbene som videresendte det til foresatte. Før datainnsamlingen begynte var det viktig at foresatte og spiller hadde gitt informert samtykke og at dette var gitt uten form for ytre press i henhold til NESH (2016). I forkant av intervjuene ble spillerne spurt om de hadde forstått informasjonen, om det var ytterligere spørsmål, om dem fortsatt ønsket å delta frivillig og at de kunne trekke seg når de ville uten form for konsekvenser. Det ble gjort for å kontrollere for at det frivillige samtykket er informert og uttrykkelig, som betyr at deltagerne tydelig vet hva de er med på (NESH, 2016). I denne fasen av prosjektet var det også viktig å vise respekt ovenfor deltagerne ved å presisere min rolle og ansvar for å opprettholde konfidensialitet ovenfor utvalget. Det omhandlet blant annet at deres informasjon ikke ville bli delt med trenerne i klubben på en måte som kunne knytte uttalelser til spillere, samt kontroll av gjenkjennelse i masteroppgaven. Et dilemma som kunne ha oppstått var om trenerne i etterkant av spillerintervjuene hadde spurt om relevant informasjon for deres praksis. Blant annet hvordan spillerne tenker, hvilke meninger dem har og informasjon som kanskje er vanskelig å dele i en trener-utøver relasjon på bakgrunn av et maktforhold. Fra et klubbperspektiv som gir tilgang til deltagere kan det ses på som mindre greit hvis forsker tilbakeholder verdifull informasjon for klubb. På den andre siden, og i dette tilfellet, har spillerperspektivet tyngre argumenter. I tillegg støttes det av NESH (2016) sin innstilling som beskriver at ”informasjon ikke skal formidles videre på måter som kan identifisere informanten” (s. 16). I forkant av datainnsamlingen hadde jeg et bevisst forhold til nettopp konfidensialitet ovenfor spillerne, som også kan knyttes til troverdighet og tillit ovenfor deltagerne (NESH, 2016). Det er samtidig viktig å presisere at en slik situasjon ikke oppstod i prosjektet, men dersom en slik situasjon skulle ha oppstått, så hadde det vært viktig å reflektere rundt hvem det var viktigst å vise tillit og troverdighet ovenfor.

Betydningen av konfidensialitet har også vært viktig å opprettholde i utskrivning av masteroppgaven. Spillerne ble i forkant av intervjuene presentert for hvordan deres eventuelle sitater ville bli brukt i oppgaven. I etterkant har Spiller 1 til 8 blitt vilkårlig fordelt uavhengig av rekkefølge på klubbet og intervjuene fordi det har vært viktig å kontrollere for gjenkjennelse av deltagere. Samtidig har det vært viktig at meningen i sitatene kommer frem på riktig måte. Mening og gjenkjennelse kan på en måte være et spenningsfelt mellom hva som er riktig å gjøre i henhold til konfidensialitet og forskningens gyldighet (Thagaard, 2013). Dilemmaet ligger i hvor mye en skal endre på for å opprettholde konfidensialitet, hvor resultatet kan være at meninger forsvinner i noe grad. Totalt ugjenkjennelig kan tenkes å være vanskelig å oppnå hvis den gitte mening skal fremtre slik den ble formidlet. Når det er nevnt, så tenker jeg at denne oppgaven ikke har hatt store utfordringer mellom gjenkjennelse og konfidensialitet. For det første kan valg av rekrutering fra to klubber ha styrket konfidensialiteten. For det andre er pseudonymer i form av tilfeldig utvelgning av Spiller 1 til 8 blitt benyttet. For det tredje har prosjektet ikke inkludert spesielt sårbare temaer hvor sensitive opplysninger har blitt innhentet. Utfordringen mellom gjenkjennelse og konfidensialitet i dette prosjektet belyses mest av sosiale forhold innad i en kontekst. For noen kan det være sosialt sårbart hvis dem blir gjenkjent av andre.

En liste av mulige fordeler og ulemper ved prosjektet ble i forkant sendt inn og godkjent av NIHs etiske komité for avveining av nytte og risiko ved prosjektet. Avsnittet skal ikke ramse opp alle punktene for og i mot, men heller belyse enkelte punkter med hensikt i å formidle hvilken balansepute forskningsprosjekter står på i henhold til etiske betraktninger. For det første kan intervjusituasjonen medføre bevisstgjøring av tanker deltagerne ikke har tenkt særlig mye på tidligere og i ytterste grad belaste personen(e) mentalt og forstyrre utviklingsveien. På den andre siden kan studien bidra med innsikt for utvikling av hospiteringsordninger som på neste nivå kan være fordelaktig for spillere. Nevnte motsetninger belyser hvilke avveininger som må gjøres og reflekteres over i forkant av prosjekter dersom hensikten er utvikling av kunnskap, men samtidig ikke for enhver pris i lys av prosjektets deltagere. Det har derfor vært viktig for prosjektet med tiltak som tilgjengelighet for videre spørsmål hvis behov, mulighet for gjennomlesning ved behov og unngåelse av sensitive spørsmål.

Ovenfor i metodekapitlet har jeg redegjort for forskerens rolle i datainnsamlingen. Refleksjoner som fremkommer der har også betydning for en etisk forsvarlig

forskningsprosess. Sann sett kan refleksjoner og begrunnelser for valg i hele prosessen tilknyttes etiske betraktninger.

5. Resultat og diskusjon

Kapitlet vil presentere tolkninger og funn fra analysene, samt diskusjon i lys av fotballkontekst, tidligere forskning og redegjort teoretisk rammeverk. Bakgrunn for å presentere resultat og diskusjon samlet i et kapittel forklares med at jeg mener det gir en mer helhetlig forståelse av problemstillingen. Opplevelsen av hospitering i fotball er sammensatt av flere kategorier som komplementerer hverandre for besvarelse av studiens forskningsspørsmål. Første tema omhandler treneres forståelse av hospitering i egen klubb (se Tabell 1), mens resterende temaer tar utgangspunkt i spillerperspektivet (se Tabell 2). Kapitlet er delt inn i hovedtemaer med relevante underkapitler i forhold til analysen. *“Klubbens og treneres forståelse av hospitering”*, *“Grunnleggende opplevelse av hospitering”*, *“Personlige og eksterne ressurser for håndtering av høyere nivå”*, *“Scenekunst i fotballkontekst”*, *“Tilbake til flokken”*, *“Nytteverdi av hospitering”* før kapitlet avrundes med en mer generell og praktisk diskusjon med *“Hospitering i lags- eller spillerperspektiv?”*

5.1 Klubbens og treneres forståelse av hospitering

Første tema danner grunnlag for vurdering av hospitering mellom trener- og spillerperspektiv. Følgende presenterer innsikt i treneres forståelse av hvordan klubbene i studien anvender spillerutviklingstiltaket (se Tabell 1). I de senere temaene vil forståelsen bli implementert hvor det faller mest naturlig i lys av hospitantenes erfaringer.

5.1.1 Hensikt med hospitering

Hospitering har vært anvendt i klubbene over flere år, men med større bevissthet rundt tiltaket de senere årene. Den ene klubben uttrykker det slik: *“De senere årene har det blitt mer kvalitet på ordningen. Det er satt i system med et fast tankesett som er forankret i klubben.”* Den andre klubben har likheter ved at *“det er hvert fall en bevisst holdning til det fra toppen fordi det er en viktig, et av mange viktige verktøy for å kunne utvikle spillere, så er det, det å kunne smake på neste nivå og neste trappetrinn i stigen.”* Begge klubbene benytter seg av intern og eksternt hospitering som ett av flere tiltak for utvikling av toppspillere. Klubbene belyser i tillegg viktigheten av samarbeid mellom trenere og sportslig leder i forhold til hvem som skal hospitere og når.

Tabell 1*Hospitering fra trenerperspektivet*

Hovedtema	Hovedkategorier	Underkategorier	Tekst eksempler
Hospitering som spillerutviklingstiltak (n=2)	Hensikt med hospitering (n=2)	Forankring i klubb (n=2)	Ett av flere verktøy for å utvikle spillere, gi nye referanser Viktigheten av et fast tankesett omkring hospitering Forberede spillere på seniorfotball
		Mestring vs. utfordring (n=2)	Tid og rom krymper, høyere intensitet, mer stress Gape over noe slik at man kommer litt ut av flytsonen samtidig som man er nede igjen så man får herjet og være litt sjef
	Spilleren i sentrum – Hvem skal hospitere? (n=2)	Individuelle forskjeller (n=2)	Vurderer hvem som skal hospitere ut fra individuelle behov Anser prestasjoner og holdninger som viktige parametere for hvem som skal hospitere. Vurderer fortløpende hvem som skal hospitere
		Belastningsstyring (n=2)	Hospitering kommer istedenfor, ikke i tillegg Totalbelastningen må bli fornuftig Hospitering på dager hvor han ellers ville hatt høy Det koster litt ekstra mentalt og fysisk å være med andre grupper
		Nytteverdi av hospitering (n=2)	Fotballferdighet (n=2)
	Mentalt (n=2)		Håndtere nye og eldre spillere En sosial verdi Bedre til å takle utfordringer

Klubbene hensikt med hospitering er å gi en litt brattere læringskurve hvor målet er å forberede spillere på seniorfotball. “Hensikten er å gi enkeltspilleren den spill- og treningshverdagen som passer best for spilleren der og da” forteller trener i en av klubbene. Gjennom hospitering mener klubbene at spillere får et balansert forhold mellom mestring og utfordringer. For det første vil rom og tid med ball krympes ved hospitering, noe trenerne mener kan være mer stressende og utfordrende enn på eget alderstrinn. For det andre vil

hospitantene plasseres i et miljø med nye relasjoner som i følge trenerne er viktig å håndtere i et langt utviklingsløp.

5.1.2 Spilleren i sentrum – hvem skal hospitere?

Det er viktig for klubbene at hospitering skal være en referanse på videre utvikling, ikke en premie. Klubbene anser derfor prestasjoner og holdninger som viktige parametere for hvem som skal hospitere:

Vi vurderer ut i fra om vi mener, at de har noe å tjene, at spilleren har noe å tjene på å hospitere opp og at han har vist ferdigheter og holdninger som tilsier at han fortjener det og det er riktig. Fordi vi har også spillere som vi vet kunne tjent på å bli løftet opp, men som kanskje ikke gjør jobben daglig på det nivået de er på. Også kan man si at det er fordi gruppa han er i er for dårlig, så løft han opp så han må steppe opp og sånt. Men det er vi, det er vi felles enige om at det synes vi er feil måte å gjøre det på. Vi må, som hospitant så hviler det også et ansvar nedover. At den som hospiterer tar med seg noen av de referansene som du tilegner deg på det høyere nivået, og tar det med ned til ditt kull og viser at du faktisk, at du gjør det på en ålreit måte også neste uke (Trener 2).

Hvem som skal hospitere er kontinuerlige vurderinger på bakgrunn av dialog mellom trenere og sportslige ledere i klubbene. Viktigheten av å unngå lovnader presiseres ved Trener 1: “viktig å ikke love noe de neste 6 ukene fordi det kan komme endringer. ... Hospitering er dynamisk. Man må ikke låse seg fast, man må se an enkeltspilleren hele tiden.”

Belastningsstyring er i følge klubbene er en viktig faktor for hospiteringsordninger. Begge klubbene er veldig klare på at hospitering kommer istedenfor økt på eget alderstrinn, ikke i tillegg:

Hospitering blir ikke en økt i tillegg. Det er satt i system som gjør at da dropper man, da dropper man den økta på trinnet sitt. Så totalbelastningen blir fornuftig. Og da er man også inne på det mentale fordi det koster litt ekstra å være med andre grupper. Så den tilleggsbelastningen man får er et raskere tempo og høyere intensitet på ett hakk opp da. Det er viktig å understreke at du ikke får ekstra økter på det. Det gjør dem ikke (Trener 1).

Beskrivelsene ovenfor tyder på fornuftig belastningsstyring i lys av periodiserte ukesykluser med hensyn til enkeltspillers behov. Den andre klubben utdyper videre ved å planlegge “hospitering på dager hvor han ellers ville hatt høy belastning eller hvert fall middels-høy belastning.”

5.1.3 Nyttieverdi av hospitering

Klubbene anser hospitering for å ha en del skjult læring som betyr at tiltaket er verdifullt i seg selv gjennom følgende punkter:

- Vokser av å møte utfordringer, sportslig og personlig
- Bedre til å håndtere nye utfordringer
- Sosial kompetanse i håndtering av nye medspillere
- Utvikling av fotballferdigheten: raskere handlinger og utførelse
- Spillere får kjenne på hva som funker og ikke funker på et høyere nivå

5.2 Grunnleggende opplevelse av hospitering

En grunnleggende presentasjon av opplevelsen skaper grunnlag for diskusjon senere i kapitlet (se Tabell 2). Hovedtemaet er nært tilknyttet problemstillingen og bygger på hospitantenes primærvurderinger av miljømessige krav slik modellen til Stambulova (1997, 2003) presenterer i møte med nye faser i karrieren.

5.2.1 Hva er hospitering i lys av spillerperspektivet?

Hospitantene opplever hospitering som et viktig spillerutviklingstiltak for individuell utvikling fordi det omhandler spill med og motspill mot eldre og mer erfarne spillere. Hospitering fra spillerperspektivet tolkes som skifter mellom utviklingsmiljøer hvor hospitanter møter nye referanser og impulser på fotballnivå, sosial interaksjon og mentale prosesser. Den mest fremtredende impulsen omhandler ulike typer utfordringer. Spiller 1 og spiller 5 beskriver opplevelsen av hospitering slik:

Jeg føler hospiteringen er en veldig bra ordning, og det er for de som har lyst på mer utfordring og er gode nok til det. Det er helt ideelt for dem liksom. ... Det kan jo være litt sånn, man kan jo bli litt nervøs fordi alt er nytt. Det er litt sånn ugent og man kan bli litt nervøs, men jeg føler det er bra å få litt avveksling fra det vanlige hele tiden, og få flere utfordringer. Det føler jeg bare er positivt (Spiller 1).

Tabell 2*Hospitering fra spillerperspektivet*

<u>Hovedtema</u>	<u>Hovedkategorier</u>	<u>Underkategorier</u>	<u>Tekst eksempler</u>
Grunnleggende opplevelse av hospitering (n=8)	Grunnleggende (n=8)	Mulighet for større utfordringer (n=8)	Fint med nye utfordringer Spille med eldre og bedre spillere
	Fotballferdighet (n=8)	Færre toucher (n=8) Raskere tempo, fysikk (n=8) Fysisk belastning (n=6) Kravsetting (n=8)	Det er høyere nivå i spillsituasjoner Alt gjøres raskere og med mer kvalitet i utførelse Høyere tempo og intensitet Motstandere som er større og sterkere Miljøet rundt setter høyere krav gjennom atferd
	Mentalt, personlig (n=8)	Økt stress (n=8) Mental belastning (n=6) Usikkerhet og nervøsitet (n=7)	Oftere nybegynnerfeil i starten, blir stresset Tenker konsekvenser av feil Mange impulser å bearbeide Slipper seg ikke helt løs Vet ikke helt hvor de står ovenfor de andre sosialt og sportslig
Personlige og eksterne ressurser for å håndtere av høyere nivå (n=8)	Personlige ressurser (n=8)	Fotballferdighet (n=8)	Være orientert, raske handlingsvalg (n=8) Nøye på detaljer i utførelse (n=5) Fotballforståelse (n=6) Fysiske ressurser som forutsetning for fotballferdighet er noe nyansert Gjøre sitt beste, bruke det man har (n=7)
		Mentalt (n=8)	Lære fort, løsningsorientert (n=5) Være fokusert (n=8) Håndtere stress (n=5) Håndtere motgang, respondere positivt (n=6) Mestringstro utenfor komfortsonen Omgjøre skuffelse til energi (n=6) Reflektere (n=5)

	Eksterne ressurser	Sosial støtte (n=8)	Treneren har betydning for trygghet, mestringstro og videre utvikling (n=8) Trygghet i flere hospitanter (n=6) Viktig at noen støtter deg når det går tungt og utfordringene blir store (n=8)
Scenekunst i fotballkontekst (n=8)	Aksept, inkludering og tilhørighet (n=8)	Sosial atferd	Lederskikkelser i egen treningsgruppe. Mer tilbaketrukket ved hospitering, men avhenger av sosiale relasjoner Analyserer det sosiale livet
		Inntrykksstyring	Sosial kompetanse Unngå uønskede sosiale situasjoner Inkludering kommer an på hvordan du fremstår
		Sosial inkludering i garderoben	Spiller sine roller i garderobehierarkiet Mer tilbaketrukket, analyserer miljøet Gradvis økning i tilhørighet Viktigheten av å føle seg velkommen Hospitantene tar ofte en siderolle
		Sportslig inkludering	Når eldre spillere kommer med tips og råd i spillsituasjoner. Bruk av hospitanter i spillsituasjoner Viktig å vise sin kompetanse
	Variasjon mellom treningsgruppene	Identitetsforhandling	Ulik atferd og deltagelse mellom gruppene. Vanskelig å henge med begge lag ved variasjon i spillestil og formasjoner. Flere relasjoner å forholde seg til

Tilbake til flokken (n=8)	Tilbake til sine egne med sterkest tilhørighet	Erfaren atferd	Lederskikkelser i garderobehierarkiet Lykkes oftere, komfortsonen Slipper seg løs
		Engasjement for videre utvikling (n=8)	Håndtere medgang Videreutvikle gruppa Overføre referanser Holde fokus Håndtere lavere tempo og dårligere medspillere Mindre stress og mulighet for å få tilbake godfølelsen
Nytteverdi av hospitering (n=8)	Sportslig utvikling	Identitetsutvikling av fotballferdighet	Akselererende for sportslig utvikling, "mer voksen spiller" Minsket gap mellom krav og ressurser Bedre orienteringsevne og spillforståelse. Raskere løsninger
		Verdifullt miljø	Lærer av eldre spillere i lik posisjon Referanser på et høyere nivå trigger til læring og utvikling Erkjenner hva som funker og ikke funker på høyere nivå
		Håndtere motgang	Finne løsninger og slå tilbake i tyngre perioder Erfare hvordan det er ute av komfortsonen
	Mental nytteverdi	Håndtere utfordringer	Mer moden i møte med senere utfordringer Håndterer stress bedre Lar seg ikke påvirke så lett
		Mestringstro	Tryggere på seg selv og sine ressurser Bekreftelse på egne ferdigheter og økt tro på fremtidig suksess.
	Nytteverdi for andre spillere	Videreføring av referanser	Vi har lyst til å hjelpe de andre til å bli bedre Føler vi har noe mer å gi fordi vi har spilt på høyere nivå
		Erfaringsutveksling	Kan bidra til positiv overføringsverdi Lære bort det jeg lærer av de eldre

Jeg synes det er ganske bra at de gir muligheten til de som fortjener det. Til å få sjansen til å prøve seg på et høyere nivå, og liksom se hvordan man hevder seg høyere opp enn på sin egen aldersgruppe, så det synes jeg er bra. ... Det er jo også det å komme opp i en ny spillergruppe da, med spillere du ikke har spilt mye med. Nye mennesker. Nye spillertyper. Det er forskjellig hvordan de tenker ute på banen enn det du er vant med. Så det er jo mye av det også (Spiller 5).

Fra spillerperspektivet er hospitering en mulighet for større utfordringer for de som fortjener og har behov for det, noe som samsvarer med NFF (u.å.) sitt syn på hospitering som et eksempel på differensiering. Når NFF, klubbene og spillere beskriver utfordringer som et element med hospitering bygger det funn av at hospitering stimulerer til økte utfordringer på spillerutviklingsveien. Hospitantene bruker ord som *nytt* og *nye* som kan indikere det Wenger (1998) hevder er tegn på personers møte med nye impulser fra praksisfelleskaper med mulig betydning for identitetsutvikling.

Hospitantenes primærvurderinger består av forskjellige typer utfordringer, hvor studiens forståelse av hospitering fra spillerperspektivet har kategorisert typer utfordringer inn i *Nivåforskjell fotballferdighet* og *Personlige utfordringer*. Kategoriene forstås som betydningsfulle mellom seg i hvordan de danner miljømessige krav hospitanten står ovenfor, men det er valgt å dele dem opp for en ryddig presentasjon.

5.2.2 Nivåforskjell fotballferdighet

Forståelsen av hospitering knyttes tett opp til hvordan spillere vurderer fotballnivået i den nye treningsgruppen og hvordan nivået er den mest betydningsfulle impulsen, herunder hvilke krav miljøet besitter av tempo og kvalitet i ballbehandling, tempo i forsvarsspillet som medvirkes av fysiske ressurser, fotballforståelse og krav om tilstedeværelse. Spiller 5 beskriver første møte med hospitering slik:

Jeg opplevde det som ganske, eller det var litt vanskelig hvert fall i starten fordi da gikk det mye fortere og alt gikk på færre toucher. Og det var høyere intensitet når jeg hospiterte opp enn det var på min egen aldersgruppe da. Så i starten syntes jeg det var ganske vanskelig, men så ble det bedre utover sesongen også. Hvor jeg ble mer og mer vant til det. ... jeg hadde ikke samme tempo i ballbehandlingen som de eldre. Da fikk jeg flere ballmisser. Det ble vanskeligere å holde på ballen. Du liksom merket det gikk veldig fort når vi spilte, greide ikke helt å henge med noen ganger (Spiller 5).

Tekstsegmentet belyser hospitantens primærvurdering av miljømessige krav i forhold til fotballferdighet, noe som samsvarer med de andre deltagerne. Tolkning av miljømessige krav, herunder fotballnivået, har bidratt til forståelse omkring hospitantenes opplevelse av hvordan spillerutviklingstiltaket samsvarer med kontekstens hensikt i å legge til rette for utfordringer og et utviklingsmiljø med impulser utenfor deltagerens komfortsone. En slik forståelse kan ses i lys av artikkelen som hevder hospitering kan være en ferdighetsbasert tilnærming for optimalisering av utfordringer i spillerutviklingsmiljøer (Collins et al., 2016a).

En av utfordringene omhandler større fysisk belastning på bakgrunn av deltagelse i et miljø hospitantene forteller krever høyere intensitet og raskere forflytninger. At hospitantene blir mer slitne ved hospitering forklares i raskere tempo og større krav. Fotballmessige krav kan tolkes gjennom hva hospitantene mener er vanskelig og spesielt med nivået:

Det er jo det fysiske. Helt klart. Det er mye tøffere fysisk. Og da kommer vi tilbake til dette med touch, ikke sant. Bruker man for mange toucher blir man satt på plass, man blir satt skikkelig på plass. Så det [tempo og fysiske krav] er egentlig de to største forskjellene (Spiller 3).

Jeg vil si tempo og kvaliteten, egentlig. Generelt fordi alt går fortere egentlig. Og kvaliteten, altså det bommes ikke så mye på pasninger. Hvis man får en målsjanse så ender det ofte med mål, liksom. Kanskje det ikke hadde skjedd på årsklassen under (Spiller 4).

I følge utsagnene forstås vurdering av fotballnivået som en betydelig impuls og referanse for hospitantene i forhold til tidsperspektivet. Referansen på at alt må gjøres raskere fremheves i intervjuene og er erfaringer som samsvarer med kontekstens utviklingshensikt. Nivåforskjell i fotballferdighet virker å være naturlig i konteksten ettersom studien representerer to klubber med formål om utvikling av toppspillere med sterke satsningslag i ungdomsfotballen.

Det er tydelig at nivåforskjellen i fotballferdighet er på bakgrunn av mer erfarne spillere som bidrar til å sette standarden for hva som vurderes som suksessfullt i treningsgruppen. Spiller 6 beskriver nivået og kravene han opplever gjennom hospitering slik:

I forhold til vår gruppe er det høyere krav da fordi treneren vil ha et høyere nivå, mer trøkk og du merker det på spillerne også at de setter krav til deg når du kommer opp der. Du må gjøre ting ordentlig. Du kan ikke bare tenke at nå er jeg her oppe, så nå er jeg god. Du må liksom være inne i økta og prøve og komme opp på det nivået dem også er på da. Spesielt når du kommer opp som en ung spiller (Spiller6).

Utsagnet belyser nevnte nivåforskjell hospitantene opplever av krav fra spillere og trenere, og er noe samtlige hospitanter poengterer. Det er tydelig at hospitantene knytter miljøets krav opp mot treneres og spilleres atferd, herunder væremåte og tilbakemeldinger. Hospitantenes primærvurdering er noe nyansert i hvordan opplevelsen av krav blir eksplisitt formidlet. Spiller 3 og 4 beskriver treneres tilnærming ovenfor hospitantene slik:

Det er stort krav om alltid å gjøre sitt beste. Aldri slurve eller kødde på trening. Kvalitet i hver sekvens, alt du driver med. Det var litt uvandt for meg i starten, men det fikk jeg veldig raskt høre av de trenerne. Nå må du skjerpe deg, liksom, Så det, det er høye krav til det, men det kommer seg liksom (Spiller 3).

De har stilt høyere krav til deg enn det de gjør på årsklassen under. Der du kanskje ikke er den største stjerna lengre da og du må da jobbe hardt og. De liksom setter standarden, på en måte. Og man får liksom høre det hvis det er under standarden (Spiller 4).

På bakgrunn av beskrivelsene kan en diskutere hvorvidt eksplisitt formidling av krav er en hjelpende eller hemmende impuls for hospitanter når nivåforskjellen allerede oppleves som stor i starten av spillerutviklingstiltaket. På den ene siden kan eksplisitt formidling bidra til mer stress i et miljø hospitantene allerede opplever som utfordrende. På den andre siden kan eksplisitt kravsetting tydeliggjøre hva hospitanten må gjøre bedre for tilvenning av nivået. Forståelsen av hva som er hensiktsmessig tilnærming er nyansert i forhold til individer. Spiller 1 nyanserer opplevelsen av eksplisitte krav slik:

Kravet fra spillerne i det kullet over, det blir høyere. I starten så trur jeg ikke trenerne til de jeg hospiterer opp til har så høye krav, men det kommer kanskje etter hvert når de kjenner deg bedre og de vet hvem du er som spiller. ... [Treneren] under treningen, kanskje gir deg tips, støtte deg og i starten kanskje ikke være så hard, ikke kjeft så mye, men ja, støtte deg og gi deg tips. Det er kanskje det viktigste i starten (Spiller 1).

Beskrivelsene kan tolkes som at klubbene ikke nødvendigvis mener spillerne er gode nok for nivået over på gitt tidspunkt på bakgrunn av en tydelig nivåforskjell, men at hospitering er ment som et ferdighetsbasert tiltak for tilvenning av nivået gjennom deltagelse i et krevende miljø. Til oppsummering, formålet med hospitering bør samsvare med hvilke miljømessige krav og impulser spillere eksponeres for i gitte utviklingsmiljøer.

5.2.3 Personlige utfordringer

Hospitantenes primærvurderinger av miljømessige krav som fotballnivå forstås som nært tilknyttet utfordringer på et personlig og mentalt nivå. For det første blir hospitantene eksponert for betydelige høyere krav, noe som bidrar til i et miljø hvor det er vanskeligere å lykkes. Spiller 2 beskriver hvordan hospitering oppleves i lys av fotballnivået slik:

Det er vel litt tøft da. Det er et høyere tempo, og du får kjenne på det mentalt og fysisk egentlig. ... Veldig mye høyere. Hvis du ikke har det tempoet, så ryker du liksom. Da får du ikke hospitere opp. Sånn er det jo, men du må jo liksom prøve å være så god som mulig da (Spiller 2).

Utsagnet belyser nivåforskjellen i fotballferdighet som en økt kilde til stress blant hospitantene, som således bidrar til større mental påkjenning/belastning. Større mental belastning forstås på bakgrunn av økende miljømessige krav som krever økt mobilisering av innsats og konsentrasjon for å henge med, slik hospitantene forteller. Det å være nybegynner i et miljø krever høyere kapasitet for å henge med de erfarne, samtidig som tanken på å gjøre feil og konsekvenser av feilen(e) påvirker hospitantene emosjonelt og atferdsmessig:

Mentalt kan det være litt vanskelig å tørre og utfordre seg selv og spille på ferdigheter man har. Ta med, eller utfordre og ikke bare være anonym, men prøve og vise seg frem. Det kan være litt vanskelig. Fordi hvis man prøver på noe og feiler, så får man ofte kjeft fra de spillerne (Spiller 1).

Feil, det blir liksom hvis jeg gjør noe feil så fikk jeg ofte høre det fra spillere og da blir jeg litt sånn, jeg tenker sånn at jeg ikke vil gjøre den feilen igjen fordi da får jeg kanskje høre det enda mer. Da gjør jeg det kanskje enklere neste gang for ikke å gjøre den feilen igjen (Spiller 5).

Beskrivelsene knyttes i sammenheng med stressresponser som er forskjellig i forhold til individuelle vurderinger. En av hospitantene nevner blant annet at han ikke tenker så mye over medspilleres reaksjon på feil ute på feltet, noe som nyanserer forståelsen av usikkerhet og nervøsitet i møte med høyere krav. Usikkerhet og nervøsitet som underkategorier av personlige utfordringer knyttes til miljøets sosiale perspektiv ved uvitenhet omkring gruppens meninger og responser på egen deltagelse. Utsagnet til spiller 6 nedenfor belyser nervøsitet i hospiteringsordninger, men må ses i lys av en hospiteringsordning fra bredde- til toppklubb for flere år siden for riktig kontekstforståelse:

Der var jeg ganske nervøs på å dra på trening fordi jeg ikke kjente noen, og syntes det var litt tungt å dra på trening fordi det var langt unna og de spillerne som var der var kanskje, de sa kanskje mye sånn der “kom igjen da” og klaga mye, og da blir det sånn at jeg ikke fikk lyst til å dra på trening og var veldig nervøs før de treningene der da (Spiller 6).

Som avsluttende diskusjon i lys av presenterte funn er det interessant å diskutere om hospitering i enkelte tilfeller kan bidra til for store utfordringer. Ytterpunktet i diskusjonen kommer når en hospitant vurderer miljøet som for krevende slik at det gir innvirkning på motivasjon. Det kan heller ikke være bra for langsiktig utvikling dersom spillere begynner å *safe* eller utvikle andre måter å spille på kun for å unngå feil. På den andre siden hevder Collins og Macnamara (2012) at spillerutviklingsveien ikke bør være et komfortabelt sted. I lys av påstanden bør nødvendigvis ikke økt mentale påkjenningen gjennom økt stress assosieres som negativt dersom spilleren er i stand til å håndtere miljøet effektivt.

5.2.4 Oppsummering av hospitantenes primærvurdering

Hospitering som spillerutviklingstiltak treffer formålet til konteksten som er å tilby større utfordringer for de som har kommet lengst på utviklingsveien. Tolkning av person-miljø forholdet viser at hospitantene blir personlig utfordret utenfor komfortsonen av økt stress på bakgrunn av økte miljømessige krav, herunder treneres kravsetting og mer erfarne spilleres atferd både sportslig og verbalt. Oppgaven vil samtidig påpeke individuelle forskjeller i hvor langt ut av komfortsonen som er forsvarlig med tanke på motivasjon og utvikling, som således peker mot kontekstuelle spørsmål omkring hva som er det beste og mest utviklende for hver enkelt spiller.

Tolkning av hospitantenes primærvurderinger forstår hospitering til å være en økt belastning, både mentalt og fysisk fordi hospitantenes kapasitet settes på prøve ved økte miljømessige krav.

5.3 Personlige og eksterne ressurser for håndtering av høyere nivå

Følgende hovedtema vil presentere forståelse av hospitantenes håndtering av utfordrende person-miljøforhold, herunder interne og eksterne ressurser som medvirker copingprosessen. I følge Collins, Macnamara og McCarthy (2016a) er det forskjeller mellom suksessfulle og ikke fullt så suksessfulle utøvere i hva dem har med seg av ressurser i møte med utfordringer. Forståelsen av hospiteringens nytteverdi har sammenheng med hvordan hospitantene har håndtert miljømessige krav. Hovedtemaet er tilknyttet forskningsspørsmålet: *Hvilke interne og eksterne ressurser kreves for å tilvenne seg nye nivåer?* og baseres på sekundærvurderinger av miljømessige krav slik modellen til Stambulova (1997, 2003) presenterer i møte med nye faser i karrieren. Hovedkategoriene *personlige og eksterne ressurser* oppstod fra analysene og omhandler viktige elementer for videre utvikling.

5.3.1 Personlige ressurser

Personlige ressurser i hospiteringsordninger omhandler fotballferdighet i relasjon med fysiske ressurser, mentale ferdigheter og sosial kompetanse. Sosial kompetanse vil belyses i neste hovedkapittel fordi det virker mest hensiktsmessig.

Fotballferdighet

Fotballferdighet forstås som personlig kompetanse og er en personlig ressurs hospitantene vurderes på fra trenerperspektivet i forhold til tilvenning av nivået. At hospitantene fremhever at de ser på egne ferdigheter i forhold til andre spillere i treningsgruppen over er en sterk indikator på sekundærvurdering av person-miljø forholdet. Samtidig er hospitantene relativt samstemte i viktigheten av god nok fotballferdighet for å mestre en hospiteringsordning, herunder høy spilleforståelse, hensiktsmessige handlingsvalg, kvalitet i teknisk utførelse og viktigheten av å være orientert. Spiller 2 vurderer viktigheten av personlig fotballkompetanse slik: “Kunne orientere seg, og ikke miste ballen da. Det føler jeg er viktig.” God orienteringsevne

forstås som en av nøklene til å kunne være rask nok med ball i et miljø som komprimerer rom og tid i et raskere tempo enn normalt, noe spiller 2 videre presiserer: “Du må være rask nok. Både pasninger, egentlig alt. Det må gå mye kjappere da, enn på nivået ned.”

Innsikt i hva hospitantene vurderer som sentrale ressurser for tilvenning av høyere nivå kan tenkes å være av stor nytte for videre treningsplanlegging. God nok fotballferdighet for tilvenning av nivået over belyses videre fra de andre hospitantene:

Du må tenke annerledes. Du kan ikke gjøre det samme som du gjør på din egen årgang. Hvis du er sterkere [på egen årgang], så må du tenke annerledes fordi de som er eldre er sterkere enn det du er vandt til. Du må tenke mye smartere. Du må gjøre enklere og mye smartere valg (Spiller 8).

Du må ha veldig bra teknikk. Teknikken din må være bra. Du må ha bra spillforståelse fordi tempoet er ganske høyt. Man kan ikke stå lenge med ball, prøve og dribble smått, du må liksom ha spillforståelse da. Se et større bilde, også hele tiden prøve å pushe nivået sitt da (Spiller 4).

Uttalelsene presiserer viktigheten av spilleforståelse, hensiktsmessige handlingsvalg i gitte situasjoner og teknisk utførelse. Derimot, fysiske ressurser som spiller 8 nevner vurderes som ulik betydning blant hospitantene. Spiller 1 vurderer fysiske ressurser slik: “Ja, det blir litt viktigere når du hospiterer opp, men jeg føler ikke at det er det viktigste.” Tolkning av intervjuene foreslår at hospitantene må ha et gitt minimumsnivå av fysisk kapasitet, men samtidig ikke like viktig som spilleforståelse, orienteringsevne og klokskap fordi nevnte ressurser kan veie opp for en mismatch mellom fysiske krav og ressurser. Spiller 6 belyser dette gjennom sin strategi for hva han kan gjøre selv med fysiske mangler:

Nei det er jo, man må jo bare bruke det man har. I starten var jeg kanskje litt dårlig på det, og ble fort skubba bort fra ballen og lå mye på bakken, egentlig. Men nå føler jeg har blitt mye bedre av det, og prøver for eksempel i en situasjon som jeg ser jeg har en spiller som er mye sterkere enn meg, at jeg nå spiller enkelt istedenfor at jeg skal prøve å gå mot han sånn at han skal få kroppskontakt med meg (Spiller 6).

Uttalelsen til spiller 6 underbygger viktigheten av å finne løsninger for å fungere hensiktsmessig og effektivt i lys av miljøets krav (Lazarus & Folkman, 1984). At

fysiske ressurser vurderes som ulik viktighet for utøvelse av fotballferdighet på et høyere nivå kan ha flere forklaringer. For det første kan nyansene forstås på bakgrunn av hvilke spillsituasjoner hospitantene ofte møter i lys av deres posisjon og rolle fordi det er posisjonell variasjon blant hospitantene. For det andre vil det være ulikheter i vekst og modning i dette alderssegmentet, noe som er mindre kontrollerbart og er noe du kan “vokse deg til da. Det er liksom ikke sånn at du kan velge selv hvordan det fysiske ligger an, men du har jo en litt større fordel hvis du greier å holde på ball under press,” sier spiller 5. For det tredje kan nyansene forstås på bakgrunn av naturlighet i eget spill blant eget alderstrinn, noe spiller 8 nevner lengre opp. Det er tydelig at vedkommende har fordeler med sin fysiske ressurs, således vil det være naturlig å benytte seg av det på eget alderstrinn. På den andre siden har sekundærvurderingen av person-miljø forholdet resultert i at den fysiske ressursen ikke er en like stor fordel ved hospitering, noe som har medført til en tankeprosess over hva han har måttet gjøre i møte med nye krav.

Mentalt

Det å tenke over hva som må gjøres på bakgrunn av hvilke ressurser en har tilgjengelig i møte med miljømessige krav knyttes til kunnskap og mentale ferdigheter som personlige ressurser. Nøkkelen til suksessfull tilvenning av miljøets krav henger sammen med hospitantenes kunnskap, løsningsorienterte strategier og håndtering av stress. Forståelse av hospitering i spillerperspektivet knyttes mot Lazarus og Folkman (1984) sin forståelse av en copingprosess for håndtering av gitte situasjoner i spesifikke kontekster. Hospitantenes kognitive og atferdsmessige innsats for håndtering av miljømessige krav forstås som svært viktig i møte med nye treningsgrupper og høyere nivå. Viktigheten av å ha, eller raskt tilegne seg mentale egenskaper er noe hospitantene anser som en svært viktig personlig ressurs. “Det er utrolig viktig. Har du ikke det mentale og liksom klarer å skjerpe deg når ting går i mot, da sliter man,” forteller spiller 1, noe spiller 7 underbygger viktigheten av på følgende måte:

Det er det at du må være tøff mentalt og gode ferdigheter. Det legger jeg i at du ikke må bli psyket ut av små ting da, men at du tørr å stå i det og mentaliteten er på topp uansett da. At du alltid vil. ... Da må du være tøff i hodet for å kunne stå i mot sånne nederlag som hvis det er din feil at du slipper inn. Tørr og på en måte å stå i mot istedenfor å falle sammen (Spiller 7).

Hospitantene vektlegger håndtering av motgang som en sentral opplevelse ved hospitering. Det å håndtere stress, motgang og utfordringer forstås som vesentlig for å videre utvikling og tilvenning. Slike funn samsvarer med tidligere forskning som presenterer viktigheten av velfungerende copingprosesser i løpet av utviklingsveien (Collins et al., 2016b; MacNamara et al., 2010a; Reeves et al., 2009). Klubbenes tanker omkring hospitering knyttes til at hospitantene skal “stå i det en stund” fordi det er ønskelig at dem skal kjenne på det å være ute av komfortsonen. Av analysen fremkommer det at denne prosessen er nyansert i lys av situasjon og individuelle egenskaper, noe som bør ses henhold til tidligere forskning som hevder mentale ferdigheter for utvikling av ekspertise avhenger av situasjon og individuelle ferdigheter (MacNamara et al., 2010b). Spiller 3 beskrev sin coping strategi i møte med motgang slik:

Nei altså, ofte da så går jeg inn i meg selv. Går en tur, for eksempel. Det samme gjør jeg hvis jeg har en dårlig fotballkamp. Går meg en tur, tenker i gjennom, og prøver å omgjøre den dårlige energien til aggresjon som jeg kan ta ut på fotballbanen da (Spiller 3).

Det å omstille skuffelse til energi tolkes som en innvendig rettet strategi flere hospitanter bruker i møte med motgang for å respondere positivt. Spiller 3 sin strategi beskrives i henhold til seg selv som overførbart til flere situasjoner, og er noe som har hatt stor betydning for spillerens håndtering av feil i hospiteringskonteksten. At hospitanten går en tur er naturligvis ikke relevant underveis i hospiteringstreningen ved opplevelse av stress og motgang. Det som derimot virker interessant er hvordan han har funnet sin egen strategi i møte med motgang og benytter deler av strategien for å håndtere stress og motgang på ulike måter. Hvordan han håndterer motgang når han hospiterer forklarer han slik:

Da bare prøver jeg å omstille så fort som mulig. Jeg blir jo selvfølgelig sinna inni meg da, da er det bare om å gjøre og omstille så fort som mulig egentlig. Tenke neste. ... Jeg taklet det veldig dårlig før, men jeg har blitt mye bedre på det etter at jeg fant den strategien, for eksempel (Spiller 3).

Spiller 3 sin innvendige rettede strategi for håndtering av miljøets sportslige krav forstås som problemløsende form for coping ved innvendig rettet mobilisering av innsats ut mot det han kan gjøre noe med i miljøet. Motsetningen ville vært strategier som

minimalisering, unngåelse eller distansering (Lazarus & Folkman, 1984). Spiller 1 og 6 beskriver det slik når de ikke lykkes i spillsituasjoner under hospiteringstreningene:

Da kan det være det at jeg begynner å tenke negativt. Og kanskje prøver å, kanskje involverer meg litt mindre fordi jeg er redd for å gjøre feil. Men da pleier jeg ofte å jobbe med hodet og bare prøve og tenke positivt. Og få noen bra involveringer, også er man oppe igjen med bedre selvtillit og det går bedre (Spiller 1).

Men det er jo sånn at man kanskje holder litt tilbake da. Trekker seg kanskje litt tilbake istedenfor å komme i mot og ville ha ball, snakke og være inne i det ordentlig da. Man gjemmer seg litt bort (Spiller 6).

Beskrivelsene forstås som en liten del av hva hospitantene gjør i møte med hospiteringens krav, herunder håndtering av stress når en ikke lykkes. På den andre siden virker det som nevnte spillere, i tillegg til resten, har variasjon mellom problemfokuserte og følelsesmessige former for coping. Tidlig i hospiteringsordningene virker det som følelsesmessige former for coping anvendes i større grad enn senere på bakgrunn av usikkerhet rundt hospitantenes egen posisjon i gruppa. Spiller 5 belyser det slik:

Jeg føler liksom at på banen det har gått litt, liksom i spill, eller possession eller hva det er. Hvis det går litt dårlig med laget, at jeg føler liksom det ikke er jeg som er den som prøver å få det opp, liksom. Gjemmer meg litt på en måte bak der da (Spiller 5).

På den andre siden fremkommer det av intervjuene at hospitantene anvender mer problemfokuserte former for coping i løpet av tiden. Håndtering av motgang, stress og det å være ute av komfortsonen blir respondert på med mer proaktive og problemløsende strategier. Slike endringer i responser over tid er interessant i lys av tidligere funn som viser at elite vinnere reagerer på utfordringer med mer proaktiv og positiv innstilling enn mindre gode utøvere (Collins et al., 2016b).

En strategi som fremkommer blant flere hospitanter er enkel og trygg atferd i krevende spillsituasjoner for å forsterke sin mestringstro slik spiller 1 belyser:

Det jeg først gjør er å kanskje, en liten stund, bare ikke involvere meg og så kanskje be om ball, komme litt dypt i banen, sende noen enklere

pasninger for å få godfølelsen igjen, og da jeg får tilbake godfølelsen så begynner jeg å spille litt mer på ferdighetene mine (Spiller 1)

Utsagnet forstås som at hospitanten ønsker å forsterke sin selvtillit i et krevende miljø, noe som kan relateres til viktigheten av mestringstro for igangsettelse av copingprosesser (Bandura, 1977; Lazarus & Folkman, 1984).

I følge hospitantene så retter dem energi og atferd ut mot utfordringer i miljøet på bakgrunn av motivasjon for å utjevne nivåforskjellen, noe som kan knyttes mot læringsvilje. Hospitantenes respons på miljøets krav forstås som vilje til å lære gjennom refleksjon slik spiller 5 og 8 utdyper:

Nei det er det å lære fort da. At du skjønner hva du må bli bedre på for at du skal bli bedre for å henge med i spillet. Det er mest det at du må skjønne ganske fort hva du skal kunne. Du må ha med hodet (Spiller 5).

Du må hele tiden spørre trenerne hva du kan gjøre bedre, hva du kan forbedre. Også må du alltid tenke selv hva du kunne gjort annerledes i den situasjonen. Hvilke andre bevegelser kunne du gjort for å forbedre scoringmulighetene dine. ... Du må alltid spørre, alltid være nysgjerrig. Det gjør deg alltid bedre og gjør sånn at du har større forståelse for spillet, hva du skal gjøre i de samme situasjonene neste gang (Spiller 8).

Utsagnene forstås som at hospitantene vurderer personlig nivå opp mot miljøets nivå, og setter dermed i gang en proaktiv tankeprosess på hvordan dem kan tilegne seg miljøets nivå. En slik reflekterende respons forstås som en viktig ressurs for videre utvikling. Egentrening er også en respons flere av spillerne benyttet seg av som reaksjon på hospiteringens krav. Hospitering alene er nok ikke katalysatoren for at utøvere iverksetter egentrening, men kan forstås som en strategi blant hospitanter med en proaktiv og positiv innstilling mot utfordringer. Egentrening som proaktiv strategi knyttes mot håndtering av motgang og læringsvilje, slik spiller 5 beskriver på følgende måte:

Jeg føler meg litt irritert og jeg får lyst til å gjøre noe med det da. Jeg får lyst til å mestre det. ... Jeg pleier jo å trene veldig mye utenom treningene da. På ting jeg vil bli bedre på. Ting som jeg ikke helt mestrer (Spiller 5).

5.3.2 Eksterne ressurser

Forståelse omkring hospitantenes sekundærvurdering av person-miljø forholdet har bidratt til forståelse av hvilke eksterne faktorer som tilrettelegger for eller undergraver hospitantenes copingprosess mot håndtering av miljøets krav. Primærvurdering av person-miljø forholdet kunne vitne om markant kravsetting fra personer i treningsgruppen over. Tross et krevende miljø i form av høye krav, så eksisterer det betydningsfulle personer i miljøet. Det forstås som viktigheten av sosial støtte og trygghet i et nytt miljø hvor det i utgangpunktet er en mismatch mellom personlige ressurser og krav. Treneres rolle har betydning i form av både kravsetting for utfordringer og tilrettelegging for sosial støtte og trygghet. Hospitantene uttrykker det på følgende måte:

Ja, jeg føler trenerne er veldig viktig. Hvis de ikke velkommer [sic] deg på en god måte, så vil du ikke føle deg med en gang, da vil du ikke tørre å gjøre ditt beste hvis du ikke føler deg velkommen av trenerne. Du vil ikke tørre å prøve på ting, tørre og utfordre for eksempel (Spiller 1).

Jeg synes det er veldig bra. Veldig bra organisert og de [trenerne] vet hvordan de skal håndtere spillere som kommer oppover, og jeg synes de løser det på en veldig bra måte, egentlig. ... Det er jo måten de tar vare på spillerne og at de gir deg tid til å, man må ikke prestere best på første trening, liksom. De gir deg tid og perioder, så det likte jeg veldig godt da (Spiller 3).

Utsagnene belyser viktigheten av sosial støtte i hospiteringsordninger. I henhold til prestasjon og utvikling er trygghet en viktig komponent i miljøet (Baker et al., 2003; Burgess & Naughton, 2010). Således kan det diskuteres om komponenten trygghet står i motsetning til viktigheten av utfordringer i utviklingsmiljøet fordi trygghet kan assosieres med komfortsonen. På bakgrunn av studiens forståelse trenger trygghet og utfordringer ikke nødvendigvis å være motsetninger, men heller to komponenter som skal utfylle hverandre for optimal påvirkning på individet. Det kommer an på situasjon fordi det virker som sportslige utfordringer med høye krav ikke nødvendigvis er negativt så lenge hospitanten opplever sosial støtte i miljøet. Sosial støtte i miljøet forstås som fordelaktig for hospitantenes tilnærming mot utfordringer og oppleves dermed som en viktig ekstern ressurs for hospitantene. Studiens forståelse underbygger Collins og kollegaene (2016a) sin argumentasjon på hvordan sosial støtte kan bidra til at motgang oppleves som en positiv vekstopplevelse. Lignende betydning underbygges av

hvordan sosial støtte kan virke som en polstrende effekt på spilleres respons på følelsen skam (Hofseth, Pedersen, Jordet, & Toering, 2017). På bakgrunn av dette er det viktig at sosial støtte og trygghet knyttes til ekstern betydning av signifikante personer i miljøet, og ikke blir benyttet i argumentasjon for hvorfor spillere ikke skal eksponeres for høye sportslige krav. Hospitantene fremhever dette gjennom betydningen av å være flere som hospiterer opp samtidig:

Det har kanskje vært, hvert fall i starten litt tryggere, kanskje. Siden du kjenner de godt og de har kanskje spilt på samme nivå som deg da. Så det er ikke bare deg som har taklet det nivået, liksom (Spiller 4).

Det har jo vært en trygghet det i form av at jeg kjenner dem veldig godt. Og da er det enklere for oss å stå sammen, enn å komme dit alene hvor du ikke kjenner noen og føler deg litt alene da (Spiller 7).

Sosial støtte som overordnet komponent tolkes som ganske vesentlig for hvordan hospitantene tilnærmer seg vanskelige sportslige krav, og er noe som kan tilrettelegges for gjennom flere hospitanter. På den andre siden er det viktig å fremheve nyanser som fremkommer i intervjuene, herunder hvor kilden til sosial støtte kommer fra. Betydningen av flere hospitanter avtar dersom hospitantene har positive sosiale relasjoner til spillere i treningsgruppen over, noe spiller 6 uttrykker når han har hospitert alene:

Så det er noen på det laget, to-tre stykker, kanskje fler som jeg kjenner fra før, også har jeg, har jeg, vet jo hvem de andre er også fordi det er jo spillere som er gode som jeg vet om fra før. Og synes egentlig det er greit å komme opp dit og bli kjent med dem. Jeg kjenner jo egentlig alle som er der nå også fordi nå har jeg vært med en god stund (Spiller 6).

Spiller 6 har tidligere uttrykt viktigheten av sosial støtte i en hospiteringsordning, men samtidig indikerer analysen at kilden til sosial støtte ikke behøver å komme fra andre hospitanter så lenge spillere i treningsgruppen over er flinke til inkludering. Det samme underbygges av spiller 3 som opplevde skiftet mellom treningsgrupper som mindre vanskelig fordi "... jeg kjente mange av gutta som er på den eldre gruppa, så det var egentlig snakk om å komme inn i en gjeng med kompiser." På den andre siden, dersom det ikke eksisterer positive sosiale relasjoner mellom hospitanten og spillere i

treningsgruppen over, så virker det som betydningen av andre hospitanter fremheves som svært viktig i møte høye miljømessige krav, noe spiller 2 fremhever slik:

De har vært veldig viktig! Uten de hadde jeg nok ikke, jeg hadde vel prøvd, men det hadde vært veldig vanskelig for meg. ... Spillerne fra, egentlig spillerne fra mitt vanlige nivå da. De hjelper meg egentlig ganske mye med å si at jeg er god nok (Spiller 2).

Forståelse av eksterne ressursers viktighet, herunder sosial støtte fra signifikante andre, forstås som elementært i hospiteringsordninger for tilrettelegging av personlige ressurser selv om individet er utenfor komfortsonen. Trygghet og troen på egne ressurser for håndtering av utfordringer er noe hospitantene føler hjelper mentalt. Funnet samsvarer med Holt og Dunn (2004) sin artikkel som hevder at sosial støtte hjelper spillere med håndtering av utfordringer og utvikling av motstandsdyktighet, en egenskap som anses som svært viktig på utviklingsveien mot profesjonelt nivå (Jordet, 2016; Mills et al., 2012). Hospitantenes beskrivelser samsvarer med NFF (u.å.) sin oppfordring om at trivsel og trygghet skal være viktige elementer for spillere som hospiterer, samt hvordan tilstrekkelig sosial støtte kan tolkes som positivt for hospitantenes motstandsdyktighet:

Og han har alltid vært der for meg når jeg har hatt tøffe tider, og jeg er der for han. Han har lært meg mye og støttet meg mye, hvert fall med det mentale. Liksom sagt når det har gått dårlig, 'bare drit i det, tenk neste'. Det har hjulpet deg mye. ... [hvis de ikke hadde vært der så] kanskje litt tøffere. Spesielt mentalt, fordi det mener jeg er like så stor del som å spille fotball, det er det mentale. Og ja, jeg tror det hadde vært mye tøffere mentalt hvis ikke de gutta hadde vært der (Spiller 3).

Ja, det er vel at folk på en måte. Når jeg kom inn da, at de kom rundt meg og tar seg av meg. At de er veldig trivelige å være med. ... Jeg får en positiv følelse og det er lettere for meg å spille bra da og sleppe meg løs. Ikke tenke så mye da (Spiller 7).

5.3.3 Oppsummering av personlige og eksterne ressursers viktighet

Personlige og eksterne ressurser anses som avgjørende for hospitantenes møte med miljømessige krav og videre utvikling. Fotballferdighet, herunder orienteringsevne, fotballforståelse og rask ballbehandling foreslås som elementære egenskaper for tilvenning av neste steg. Hospitantene uttrykker i tillegg mentale ressurser som svært

viktige for ikke å knekke sammen i møte med utfordrende miljøer som setter høyere krav. Mentale ressurser angår håndtering av motgang og stress på produktive måter slik at hospitantene kommer styrket ut av vanskelige perioder. I vanskelige perioder peker oppgaven på sosial støtte som en viktig ekstern ressurs for igangsetting av produktive strategier ut mot miljømessige krav. For tilvenning av nye nivåer og neste steg på utviklingsveien anses individets respons mot høyere krav og utfordringer som avgjørende for om personen er i stand til å håndtere det som kreves for å bli toppspiller.

5.4 Scenekunst i fotballkontekst

Følgende kapittel vil bygge videre på sosiale relasjoner i konteksten med innsikt i opplevelsen av skifter mellom treningsgrupper. I henhold til oppgavens forskningsspørsmål rettes temaet mot spørsmålene med sosial forankring. Hovedtemaet dekker et relativt stort sosialt område, hvor hovedkategorien fra analysen omhandler sosial aksept, inkludering og tilhørighet ved skifter av treningsgrupper.

5.4.1 Sosial atferd og inntryksstyring

Hospiteringens sosiale sider kan forstås som skifter mellom teaterscener hvor hospitantene spiller ulike roller i henhold til individets status og posisjon i treningsgruppene. Tolkingsprosessen indikerer hospitantenes atferd som forskjellig blant individene i forhold til treningsgruppene. På den ene siden tolkes hospitantenes atferd i egen treningsgruppe til å være dominerende, selvsikker og trygg, også beskrivende som at deres atferd assosieres med lederroller i laget. På den andre siden tolkes hospitantenes atferd som mer forsiktig, tilbaketrukket og kalkulert ved hospitering.

Hospitantene fremhever viktigheten av aksept blant eldre spillere for opplevelsen av tilhørighet og trivsel ved hospitering. Spiller 8 uttrykker det slik:

I starten så kan det være hardt fordi du vet ikke om du er akseptert eller ikke. Om det er greit at du prøver å være leder. Etter det så går det helt fint. ... Å bli akseptert er alltid viktig fordi det gjør at du føler deg mer trygg på deg selv, du føler deg mer trygg på alle spillerne og gjør at du som egen spiller kan tørre å gjøre mye mere (Spiller 8).

Utsagnet kan forstås i lys av Lave og Wenger (1991) sitt konsept som beskriver legitimitet som en viktig komponent for tilgang til kunnskap og ressurser som eksisterer i treningsgruppen. Tilgang og aksept i treningsgruppen knytter hospitantene til hvordan dem fremstår og oppfattes:

Når man først begynner å hospitere så blir man kanskje ikke like inkludert. Det kommer an på hvordan man fremstår ovenfor dem og, hvordan man er, åpen mot dem og snakker med dem, eller om man er litt mer stille og holder for seg selv. Men etter hvert som man tør å åpne seg mer og gi mer av seg selv, så blir man bedre tatt i mot og involvert av de andre (Spiller 1).

Utsagnet kan tolkes i lys av Goffman (1959a, 1959b) sine begreper idealisering og inntrykksstyring fordi aksept i fellesskapet virker å kreve atferd som er i tråd med gruppen sine forventninger. Dette omhandler hospitanters sosiale kompetanse i måten dem fremstår ideelt i lys av situasjon og deltager. Sosial kompetanse i hospiteringskontekst forstås som scenekunst fordi hospitantene uttrykker erfaringer omkring det å fremstå akseptabelt for å unngå uønskede responser. Spiller 8 deler denne erfaringen ovenfor ved å analysere hvilken atferd som er akseptert for å kunne fremstå passende ved hospitering.

Å fremstå passende og ideelt er også noe hospitantene er bevisste på ovenfor kontekstens trenere som fremhever viktigheten av positiv holdning, læringsvilje og ansvarstaking. Det er tross alt trenerne som trekker i hospiteringstrådene.

Inntrykksstyring for ideell opptreden belyses slik:

Jeg vil jo heller ikke være cocky der oppe. Jeg må bare være meg selv. Kan ikke komme opp og tru jeg er noe selv om jeg er oppe på de treningene. Jeg må bare jobbe enda hardere enn på de treningene jeg er nede (Spiller 6).

Jeg ønsker å fremstå som en god fotballspiller, som også har sosiale evner, som kan dra laget på begge fronter, egentlig. Hjelp laget på begge fronter. Det er egentlig sånn person jeg vil stå frem som (Spiller 3).

Det foregående har belyst innsikt i hvordan forstå hospitering som en scene hvor hospitantenes opptreden har betydning for legitimitet og inkludering. I henhold til legitimitet og inkludering er idealisering en viktig komponent i hospiteringskontekst, og

er noe som bør ses i lys av fellesskapets normer, verdier, rutiner og indre justis. Hensiktsmessig manøvrering i nye miljøer forstås som individets sosiale kompetanse, som i neste steg kan knyttes til hvordan hospitantene blir inkludert av andre spillere. Forståelse av inkludering i hospiteringskontekster forstås som delt i sosial inkludering i garderoben og sportslig inkludering ute på banen.

5.4.2 Sosial inkludering i garderoben

Alder er en unektelig faktor i prosessen mot å bli inkludert som hospitant i garderoben. Det å være yngst i en fotballgarderobe medvirker til hvilken rolle som tildeles på bakgrunn av fellesskapets normer. Spiller 2 henter til et garderobehierarki ved å si: "Jeg er yngre, jeg skal liksom hesjes litt med, jeg vet ikke. Bære ballnett for eksempel. De yngste har sin plass." Sånn sett er det en form for inkludering i et fellesskap gjennom at hospitantene får sosiale roller i garderoben, noe som ikke trenger å være negativt så lenge hospitantene blir behandlet med respekt. Klubbene er klar over et mulig garderobehierarki og kan forklares gjennom hvordan personer deltar på ulike måter i praksisfellesskaper (Wenger, 1998). Spiller 6 utdyper hvordan arbeidsoppgaver som yngst kan føre til følelsen av å bli inkludert:

Jeg føler at de tar vare på meg som en spiller da. Fordi det er ofte sånn i et lag at den som er yngst må ta utstyr og blir liksom litt kødda med innad i gruppa da. Det er sånn man føler seg inne i gruppa. Gutta hilser jo på deg og snakker med deg, spør hvordan det går og. jeg føler de hvert fall er veldig bra på det (Spiller 6).

Videre fremkommer det av analysen at hospitantene føler seg mer og mer inkludert over tid, noe som gjør at de føler de kan sleppe seg mer løs ute på banen. Det er ikke nødvendigvis slik at hospitantene trenger å være sosiale med de eldre spillerne utenfor konteksten, selv om det virker å være en fordel. Det handler mest om at det skal være grad av positive relasjoner i hospiteringsordninger slik at hospitantene føler noe tilknytning til fellesskapet. En slik forståelse viser viktigheten av at klubber har klare tanker om hvordan hospitering skal formes, både sportslig og sosialt. En aktuell ordning kan være å engasjere noen av de eldre spillerne til å ta i mot hospitantene som en type sosial mentorvirksomhet. Samtidig bør ikke et slikt tiltak være nødvendig dersom klubben har klare verdier og har påvirket spillere positivt over flere år slik at normen blir deretter, noe som er tilfelle i studiens klubber:

Ja, det er vel at folk på en måte. Når jeg kom inn da, at de kom rundt meg og tar seg av meg. At de er veldig trivelige å være med. ... Jeg får en positiv følelse og det er lettere for meg å spille bra da og sleppe meg løs. Ikke tenke så mye da (Spiller 7).

Det er noen spillere som tar meg i mot fra gruppa over da. Men det er jo ikke alle da. Men de som gjør det er veldig snille. ... Prøver å ta meg inn i en samtale, prøver liksom å inkludere meg i gruppa da (Spiller 2).

Scenebelysningen rettes mot hospitantene for inkludering

Garderoben forstås som en sosial scene hvor hospitantene må opptre på en måte som fører til inkludering. De første møtene med nytt sosialt fellesskap uten særlig relasjon til spillere over forstås som utfordrende fordi det er mye som er nytt og hospitantene er usikre på hvilken rolle dem utgjør, herunder idealisering. Spiller 1 utdyper det slik på spørsmål om hvilke situasjoner han trekker seg mer tilbake:

Ja, kanskje i garderoben. Bidrar kanskje ikke med så mye, skaper ikke så mye liv og kødder med de andre og sånt. ... Det er jo, man kjenner ikke de man hospiterer opp til like godt, man er ikke like trygg på dem, vet ikke hvordan de tar det hvis du tuller med dem, hvordan de responderer på det. Jo mer man kjenner dem, jo mer kan man prate med dem og bidra mer (Spiller 1).

Utsagnet belyser utfordringen med å komme inn i nye grupper der følelsen av usikkerhet fremtrer på bakgrunn av ikke å vite hva som konstituerer passende atferd. At hospitantene er usikre på fellesskapets respons gjør at deres opptreden blir mer tilbaketrukket og analyserende. Det er samtidig viktig å påpeke noen nyanser på bakgrunn av personlighet, der mer utadvendte personer tar en mer aktiv rolle i garderoben ved hospitering. I følge Goffman (1959b) har personer behov for å danne seg hensiktsmessige teknikker for å uttrykke seg passende i gitte situasjoner. *Å uttrykke seg passende* i en hospiteringskontekst relateres til en litt usynlig rolle i garderoben, så fremt vedkommende ikke er veldig utadvendt med positive relasjoner i miljøet fra tidligere:

Min plassering i garderoben, jeg kjenner jo mange, nesten alle, men jeg er ikke den som snakker aller mest, kanskje. Siden de er jo ett år eldre og de er veldig mye sammen. Både utenfor banen også, men jeg har det gøy og koser meg liksom, så det er ikke noe stress (Spiller 4).

Det er liksom i garderoben at jeg prøver å ikke være en sånn, at det er jeg som skal være kjepphøy, på en måte da. At jeg skal prøve å ikke kjeft for mye på de andre, og sånt (Spiller 5).

Uttalelsene underbygger forståelsen av at hospitantene tar en, kall det siderolle, i det sosiale samspillet som utspiller seg i garderoben. Forståelsen bør ses i lys av perifere deltagerbaner (Wenger, 1998). Dette kan forstås som at de vil unngå uønskede responser fra eldre spillere og håndterer det gjennom en type distansering. At hospitantene benytter seg av mer følelsesmessige former for coping i garderoben kan forstås på bakgrunn av et ønske om å håndtere følelser som usikkerhet og nervøsitet. Hensikten er å minimere eller unngå stressende situasjoner hvor de eldre spillerne kan dømme hospitanten på bakgrunn av vedkommende sin opptreden. Et slikt funn er interessant i lys av tidligere belyst atferd mot sportslige krav hvor hospitantene anvender mer problemfokuserede former for coping.

5.4.3 Sportslig inkludering ute på banen

Sportslig inkludering ute på banen omhandler hvorvidt hospitantene opplever de blir spillemessig benyttet av eldre spillere i trening og kamp. Den relasjonelle dimensjon i fotballspillet består av samspill mellom medspillere i angrep og forsvar (Bergo et al., 2002). Opplevelsen av sportslig inkludering knyttes til fellesskapets legitimitet, herunder de eldre spilleres atferd om hvorvidt de legger til rette for erfaringsdeling, sosial støtte og oppgaveorientert kommunikasjon med hospitantene. Spiller 1 belyser det på følgende måte:

ja, det er jo å støtte opp, gi instruksjoner, gi tips, istedenfor å kjeft. Det er, da føler man seg mer inkludert. Og kanskje, ja, at de gir deg tips og sier hvor ja, dirigerer deg i spillet og så videre (Spiller 1).

Beskrevet atferd blant eldre spillerne forstås som inkluderende fordi mer erfarne spillere i laget tilbyr og deler lagets eksisterende erfaringer og kunnskap med hospitantene, noe som bør ses i lys av legitim perifer deltagelse i praksisfellesskap (Lave & Wenger, 1991). Følelsen av at eldre og mer erfarne spillere ønsker å dele erfaringer og dermed viser at de bryr seg forstås som en positiv relasjon i fellesskapet, noe som er viktig for hospitantenes tilhørighet og trygghet. Slik atferd er interessant når fotballkonteksten kjennetegnes ved et spenningsfelt mellom samarbeid og konkurranse (Ronglan, 2011).

At mer erfarne spillere inkluderer yngre spillere indikerer positive holdninger i et utviklingsmiljø med trangere og trangere nåløye for proffdrømmen.

Konkurransesperspektivet er noe hospitanter kan oppleve blant enkelte eldre spillere:

Det er forskjellige typer spillere på den gruppen du hospiterer opp til, og det er jo noen, noen er sånn type som hjelper deg og støtter deg, Og noen er sånne som helst vil at du skal feile da, hvis du skjønner (Spiller 1).

Noen ganger er det ikke alle som klarer å venne seg til at en yngre kommer og er like god noen ganger. ... [Konkurranseselementet] ja, det er noen ganger litt sånn. Og da blir ikke vi beste kompisser, for å si det på en annen måte. ... Jeg gjør egentlig bare mitt beste og prøver å være hyggelig mot dem da. For ikke å legge noe salt i såret (Spiller 7).

Uttalelsene belyser variasjoner i hvordan hospitantene opplever inkludering fra eldre spillere. At hospitantene føler på et konkurrerende element kan belyses videre gjennom hvordan de opplever inkludering i lys av den relasjonelle dimensjon:

Snakkingen i gruppen, i garderoben. Men også på banen, liksom i spesifikke situasjoner hvor de kunne spilt meg åpent så velger de heller en vanskeligere løsning til en annen spiller. ... Det har jeg kjent i hvert fall noen ganger ja (Spiller 2).

I starten så var det litt mer sånn at, jeg følte litt sånn at de ikke ville helt spille til meg fordi de ikke viste helt hva jeg hadde og hva jeg kunne da. Men sånn mot, når det gikk så ble det, jeg ble mere, at jeg var mer med etter hvert (Spiller 5).

På bakgrunn av hospitantenes perspektiv er det enkelte spillsituasjoner som mangler sportslig inkludering selv om det mest hensiktsmessige valget er å spille til hospitanten, således interessant i lys av legitimitet og konkurranseselementet. På den ene siden er det vanskelig å forklare årsaken til hvorfor de eldre spillerne enkelte ganger unnlater å spille til hospitantene på bakgrunn av metodiske valg og problemstilling. På den andre siden er det interessant fordi det stiller spørsmålsteget til hvordan hospitering påvirker det eldre laget. Noe av forklaringen til hvorfor kan ligge i tiltro til hospitantens ferdigheter, slik spiller 8 forteller: "Inkludering i kamp kan være at de stoler på at du kan håndtere ballen. Det føler jeg at hver og en spiller gjør med meg." At sportslig inkludering virker å ha sammenheng med hospitantenes ferdigheter og kompetanse bør ses i lys av Lave og Wenger (1991) sitt første møte med konseptet gjennom hvordan

lærlinger ble mer respektert i fellesskapet etter hvert som de utviklet ferdigheter. Det samme kan tenkes i hospiteringsordninger i henhold til sportslig inkludering hvor hospitantene oppnår respekt på bakgrunn av sine ferdigheter, og dermed oppnås tiltro blant fellesskapet slik at de andre deltagerne ser nytten av å inkludere hospitantene.

5.4.4 Forhandling mellom roller

Scenekunst i hospiteringskontekst knyttes til begrepet identitetsforhandling fordi hospitantenes atferd forstås som ulik mellom treningsgruppene og spesielt i sosiale situasjoner. Identitetsforhandling knytter seg til identitet og omhandler individets bearbeidelse av forskjellige typer deltagelse i ulike praksisfellesskaper (Wenger, 1998). I følge Wenger (1998) er bearbeidelse av typer deltagelse en viktig utfordring for lærende som skifter mellom praksisfellesskaper. I hospiteringskontekster forstås identitetsforhandling på bakgrunn av at hospitantene spiller ulike sosiale roller som følge av hvilken scene de befinner seg på, således en kunst å kunne endre opptreden og få rollene til å sameksistere. Endringer av atferd beskrives slik av spiller 5:

Ja, jeg er litt mer tilbakeholden i garderoben når jeg hospiterer. Mens når jeg er på eget lag er jeg mer sånn at jeg prøver å lage stemning og sånt, lage litt liv. ... Det er kanskje det at jeg føler meg mer komfortabel på mitt eget lag (Spiller 5).

Utsagnet er interessant i lys av identitetsforhandling fordi det indikerer at hospitantenes identitet består av flere roller i fotballkonteksten. I følge analysen er deltagelse i hospiteringsgarderoben mer perifer, men med enkelte innslag av inngående baner blant noen av hospitantene. I følge Wenger (1998) finnes det ulike former for deltagerbaner, og hver bane har sin egen impuls med forskjellige påvirkninger. Variasjonen forstås på bakgrunn av hospitantenes beskrivelser av egen atferd i garderoben, hvor enkelte holder seg mer for seg selv uten særlig sosiale bidrag, mens andre er litt mer frempå sosialt. Hospitantenes perifere deltagelse i hospiteringsgarderoben virker på den ene siden å være naturlig på bakgrunn av sosialt hierarki og en forståelse av at dem selv kommer nedenfra, således kan harmoniseringsprosessen av deltagerbaner på tvers av treningsgrupper virke å være rasjonell. Oppgavens forståelse av identitetsforhandling i hospiteringskontekst er basert på tolkninger av beskrivelser på hvordan hospitantene fremtrer og deltar i treningsgruppene.

Forståelsen av identitetsforhandling og ulike typer deltagelser nyanseres i lys av personlighet. Det virker som spiller 3 er i stand til å harmonisere deltagerbanene i begge treningsgruppene til å fremtre på relativt lik måte, uavhengig av treningsgruppe:

Jeg føler jeg bidrar til godt humør, hardt arbeid og enkelte tilfeller føler jeg at jeg kan dra opp nivået også. Det er mest dette med god stemning, jeg er en livlig type, liksom. ... kanskje at jeg er litt direkte. Jeg er ikke redd for å si det jeg mener. Og noen ganger er det bra, og noen ganger er det ikke så bra. Men sånn er jeg og uansett hvor mye folk skal klage på det eller ikke, så får jeg ikke endret på det (Spiller 3).

Den sosiale scenen i garderoben er én side av hospiteringskonteksten. En annen side er hvordan hospitantene må forholde seg til den relasjonelle og strukturelle dimensjon, noe som bør ses i lys av identitetsforhandling. I likhet med tidligere forskning fremkommer det av analysen at hospitantene har perifere deltagelser ved hospitering og mer innenforbaner i egen treningsgruppe (Christensen et al., 2011). Det gjør det interessant i lys av Wenger (1998) sitt begrep identitetsforhandling og fotballkontekstens (2002) strukturell dimensjon. For det første er hospitantene gjennom en harmoniseringsprosess av ulike typer deltagelsesbaner, som i dette tilfellet er å inneha hovedrollen, til å spille en mer siderolle ved hospitering. For det andre forstås påfølgende harmoniseringsprosess som utfordrende dersom treningsgruppene har ulik strukturell dimensjon fordi utviklet identitet i en treningsgruppe belyser spillerens erfaringer, kompetanse og viten om hva som er gjeldene innenfor rammene av praksisfellesskapet. En slik harmoniseringsprosess i hospiteringskontekst kan virke utfordrende og kanskje litt forstyrrende på spillerutvikling i følge spiller 5:

Det er jo kanskje det at det blir litt vanskelig når det blir to forskjellige spillegrupper, to forskjellige lag på en måte. At du blir mer, litt mindre av det som foregår på laget mitt da. Fordi jeg må alltid være der og tenke på hva jeg skal gjøre der. Så det blir litt variasjon i hvordan de spiller, to forskjellige formasjoner. Og da blir det litt vanskelig å henge med noen ganger (Spiller 5).

På den ene siden omhandler fotball at du skal lære å forholde deg til ulike relasjoner og strukturer, noe klubbene i studien presiserer viktigheten av. På den andre siden kan en slik faktor være en økt belastning for hospitantene, som således kommer i tillegg til andre personlige og miljømessige elementer som krever håndtering. Dette er nok mest aktuelt når hospitanten starter å spille kamper for laget over og kanskje ikke like aktuelt

ved kun treninger. Uansett, det forstås som viktig at trenere reflekterer omkring problemstillingen. Spesielt i lys av Spiller 7 sin opplevelse av å skifte mellom to treningsgrupper:

Det er veldig varierende da. For noen har jo den stilen som passer dem, mens andre spiller en annen spillestil, men ofte så går det egentlig ganske greit fordi de fleste tenker jo fotball da. Og da er det ganske sammensatt. ... Det har noe med at det er nesten så du drar i flere klubber da, bare at det er litt forskjellig nivå på hospiteringen (Spiller 7).

Diskusjon av praktisk betydning

Hospitantenes formidling av nevnt utfordring kan ses på som verdifull for sportslig ledelse i klubber som ønsker å legge til rette gunstige spillerutviklingsmiljøer. I henhold til hospitanter sitt møte med identitetsforhandling er harmoniseringsprosessen et argument for hvorfor klubber bør legge til rette for den velkjente *røde tråden* i utviklingsarbeidet. Tydelige strukturelle kjøreregler og prinsipper på tvers av lag i klubbene kan bidra til å forenkle de mange utfordringene hospitanter møter gjennom spillerutviklingstiltaket. Det kan tenkes at dersom hospitantene må bruke mye tid og energi på identitetsforhandling, som uansett vil være en faktor, så kan det føre til dårligere prestasjoner og økt frustrasjon. Fordelen med en strukturell rød tråd i henhold til hospiteringsperspektivet kan være at hospitantene vet hva som er sportslig gjeldende, og dermed frigjøres kapasitet til sportslige prestasjoner. Klubbene er tydelig på at hensikten med hospitering er å forberede spillere på seniorfotballen. At hele klubben har en rød tråd i sportslig struktur kan derfor ses på som en klar fordel i utviklingsarbeidet med å forberede spillere på hva som venter. Samtidig er ikke argumentet for en rød sportslig tråd noe som fjerner harmoniseringsprosessen fordi Wenger (1998) hevder at identitetsforhandling uansett vil være en viktig utfordring for lærende. Poenget er at argumentet kanskje vil forenkle prosessen i noe grad, da spesielt i lys av tidligere beskrevet opplevelse av hospitering.

5.4.5 Oppsummering av scenekunst i fotballkontekst

Sosiale aspekter ved hospitering forstås som scenekunst i hvordan hospitanter spiller ulike roller i henhold til miljø. Det er tydelig at aksept og legitimitet fra eldre spillere er viktig for hospitantene, noe som ikke er gitt ved hospiteringsordninger, men er en inkluderingsprosess over tid gjennom hvordan hospitanter fremstår.

Inkluderingsprosessen angår garderoben og ute på banen, hvor legitimitet og deltagelse er viktige faktorer for å lære det sosiale og relasjonelle samspillet i begge kontekster. Hospitantene håndterer endringer i miljø ved å se an og få kjennskap til hva som er greit og ikke greit i starten, før de kan delta mer aktivt etter hvert som de blir mer trygge på det sosiale livet. Skifter i miljø kan bidra til ekstra utfordringer dersom miljøene krever stort avvik i atferd med påfølgende harmoniseringsarbeid av typer deltagelser. Studien presiserer viktigheten av rød tråd i utviklingsarbeid slik at endringer i atferd ikke blir et for stort forstyrrelsesmoment.

5.5 Tilbake til flokken

Tilbake til flokken som tema omhandler opplevelsen av å komme tilbake til eget årskull etter hospitering og forstås på bakgrunn av sterkere tilhørighet til eget årskull fordi hospitantene ofte bruker ord som “laget mitt” når dem forteller om situasjoner og erfaringer blant eget lag. Opplevelsen av veien tilbake til egen treningsgruppe er interessant for kontekstens spillerutviklingsfokus og forskningsspørsmålene som omhandler endringer av miljø og tilhørighet med betydning for læring og utvikling.

5.5.1 Sterkest tilhørighet og erfaren atferd

Når hospitantene kommer tilbake til egne treningsgrupper forstås det som å komme tilbake til praksisfellesskaper hvor identitetens tilhørighet står sterkt. At hospitantenes tilhørighet til eget lag er sterkt belyses av spiller 3: “Jeg føler at det er veldig bra. Veldig god kjemi med de fleste i gruppa. Så jeg føler at miljøet er ganske bra.” Beskrivelsen av god tilhørighet er noe som deles av samtlige hospitanter. I tolkningsprosessen av beskrivelser angående deltagelse i eget lag fremkommer det at hospitantenes deltagelse kan beskrives som innenfor-baner. Wenger (1998) sin beskrivelse av innenfor-baner omhandler når personen har oppnådd full deltagelse og identitetsutviklingen fortsetter. Spiller 4 belyser sin plassering ute på banen og i garderoben kortfattet: “jeg vil kanskje plassere meg som en litt ledertype,” noe som underbygges av resterende hospitanter:

Jeg vil plassere meg ganske høyt opp, egentlig. ... Fordi det er, jeg føler jeg har fått, jeg har ett veldig bra år nå, jeg har fått, jeg føler jeg har mestret på et høyt nivå. Og jeg føler jeg har gjort det bra på trening. Det er vel mye derfor, egentlig (Spiller 5).

At både jeg får vært en av de som er best på treningene mine, sånn nesten gjøre, man kan ta det litt sånn hvis man er en av de beste der da, mens når man kommer opp så må man liksom ordentlig være oppe for å ikke falle helt i gjennom da. Man gir jo alltid alt man har og sånt på de treningene mine for å sette en standard der også, for når jeg kommer ned fra en sånn trening med eldre, så må jeg jo, da er jeg den som skal sette standarden for de som er på treningen min også (Spiller 6).

Der [eget lag] føler jeg at jeg er blant toppen. ... Føler jeg er blant en av dem, kanskje fem beste, hvis du skjønner. ... Det er vel at jeg har en del ferdigheter som gjør at jeg kanskje har trent bedre enn dem, har bedre ferdigheter enn dem, har det mer i hodet enn dem (Spiller 1).

Hospitantenes posisjoner i eget lag indikerer erfaren deltagelse, samtidig er hospitantene bevisste på at det er deres medansvar å videreutvikle treningsgruppen, noe som er selve essensen i innenfor-baner (Wenger, 1998). Forståelsen underbygges av Spiller 2 sin opplevelse av relasjoner med andre spillere i egen treningsgruppe: "Veldig bra. ... De ser etter meg og ser etter inspirasjon for også kunne hospitere opp. Det er digg følelse det. Så jeg tenker jeg har ganske bra posisjon på den gruppa der nede." Lignende funn ses igjen blant eldre ungdomsspillere som opplevde deltagelse i flere treningsgrupper som en utvidelse og bekreftelse på spillerens drøm om å bli en suksessfull fotballspiller (Christensen et al., 2011).

5.5.2 Engasjement for videre utvikling på lavere nivåer

På bakgrunn av hospitantenes erfarne deltagelse i eget praksisfellesskap med indikasjon på at det er de som bidrar med betydningsfulle impulser til fellesskapet for videre identitetsutvikling, så er det interessant å tolke hospitantenes opplevelse av tempoforskjellen tilbake til eget årskull. Denne siden av hospitering forstås også som utfordrende, i følge hospitantene:

Det kan være litt frustrerende når du kommer fra spillere som er bedre og det er lettere å spille med fordi når du spiller ballen til dem, så vet du at de gjør noe fornuftig med den. Da kan det være litt frustrerende å komme tilbake til folk som ikke er like gode da, men da må man bare jobbe med hodet for å fortsette å spille på et like høyt nivå selv [som nivået over]. Ikke bli dratt ned på nivå, hvis du skjønner (Spiller 1).

Det er jo dette å skifte mellom to temponivåer, hvis jeg kan kalle det det. Man går opp fra en aldersklasse, kommer opp til de eldre hvor det er sykt mye høyere tempo. Og det er utfordrende da å ta med seg det tempoet ned

til den gruppa igjen. Så det slet jeg litt med, og det måtte jeg venne meg til. Så det er kanskje det mest utfordrende (Spiller 3).

Utsagnene knyttes til viktigheten av engasjement for videre utvikling etter hospitering, som på en måte kan indikerer suksess. Selv om tempo er lavere og det kan virke utfordrende å håndtere tempoforskjellen, så fremhever analysen viktigheten av å håndtere medgang og suksess. Jordet (2016) fremhever betydningen av å håndtere medgang blant fotballspillere, men viser samtidig til at det er gjort minimalt med forskning på denne mentale ferdigheten. En måte å håndtere medgang i hospiteringskontekst forstås blant hospitantene som å signalisere til økt innsats og tilstedeværelse gjennom å være “en som er veldig på, en som alltid er ledig for laget sitt” (Spiller 8). Slik aktiv og produktiv atferd har likhetstrekk med spiller 5 sin beskrivelse av hvordan han bidrar til eget lag etter hospitering: “Jeg føler jeg har noe mer å gi da på en måte. Med tempo og sånt. Så jeg prøver liksom å videreføre det.” Aktiv og produktiv atferd i møte med et nivå som gjør at hospitantene kan nedjustere egen prestasjon og allikevel mestre nivået forstås som en nøkkel for videre utvikling i komfortsonen. Produktiv respons på suksess i form av å søke ny utvikling og utfordring forstås som elementært for videre utvikling, og er noe som samsvarer med tidligere forskning på elite utøvere (MacNamara et al., 2010a, 2010b). Ulempen med hospitering kan være dersom spillere kommer tilbake til eget lag med atferd som tilsier en noe fornøyd og avslappet holdning slik spiller 6 sier kan være tilfellet blant noen hospitanter:

Jeg synes egentlig det går bra, jeg. At det er noen spillere som kan bli litt sånn høye på seg selv, og sånt. Men jeg vil hvert fall si selv at jeg ikke er noe sånn høy på meg selv, men ydmyk og bare bruker, har samme innstilling uansett trening jeg går på da (Spiller 6).

Samme innstilling uansett trening forstås som svært viktig for videre utvikling og angår spilleres tankesett. Spiller 1 belyser hvordan mentale prosesser aktiveres for å opprettholde evnen til videre utvikling etter hospitering slik:

Da må man også jobbe litt mentalt. Mentalt med det å ikke slappe av, slakke fordi man har vært oppe med de som er ett år eldre og kommer tilbake til de som er yngre. Da må man liksom jobbe med hodet for å fortsatt prøve og holde seg på, holde seg like skjerpet som man var når man trente med de som var ett år eldre (Spiller 1).

Sitatet underbygger viktigheten av mentale prosesser under treninger som oppleves som mindre krevende dersom hensikten er videre utvikling. Sånn sett kan forståelsen nyansere Collins og Macnamara (2016a; 2012) sin argumentasjon om at hospitering er ment for å være en ferdighetsbasert tilnærming for utvikling av strategier for håndtering av motgang. Nyansen omhandler hospiteringsordninger til å angå utvikling av strategier for håndtering av medgang og evnen til å opprettholde utvikling i miljøer hvor individet er den som setter sportslige krav gjennom sin erfaring. I forlengelse av dette kan hospiteringsordninger bidra til å forberede individet på større utfordringer, men også forberede individer på hvordan respondere etter suksess senere i karrieren som er en viktig psykologisk karakteristikk på varig prestasjon (MacNamara et al., 2010a).

Betydningen av å være flere hospitanter forsås som støttende for håndtering av medgang og suksess. At flere er i samme situasjon kan for det første bidra til å sette høyere krav på egne treninger. For det andre er det flere med innenfor-baner som kan bidra til videre utvikling av treningsgruppens nivå. Spiller 3 belyser betydningen slik:

De har også stor betydning for meg de også. De er jo, jeg ser jo hva de gjør og lærer av dem og jeg tror de lærer av meg også. Så når vi er nede og trener sammen på det vanlige årskullet så jobber vi sammen for å holde oppe det nivået vi har trent på med de eldre og prøver å pushe de andre gutta også (Spiller 3).

På grunn av nivåforskjellen oppleves tilbakekomsten som en arena med stor sannsynlighet for mestring pga. lavere tempo og mindre stress, noe som samsvarer med klubbens hensikt. Det å komme tilbake til egen treningsgruppe kan ha psykologisk betydning, i følge spiller 8: “det er godt å få komme ned og spille noen kamper, få godfølelsen igjen, gå på trening for så å spille opp igjen. Sånn at du får godfølelsen tilbake.” Balansegangen mellom utfordringer og mestring er noe spillerne verdsetter fordi de kan få herje sportslig, dominere og virkelig ta en lederrolle, kontra en mer perifer rolle.

Diskusjon av praktisk betydning

Ulempen ved hospiteringsordninger kan være at hospitanter føler de blir i en abstrakt plassering mellom to treningsgrupper fordi en mister på en måte fullverdig kontakt med en gruppe, samtidig som hospitantenes identitetsforhandling kan ta for mye plass i forhold til kun deltagerbane i en treningsgruppe. Wenger (1998) hevder tilhørighet i

flere praksisfellesskap kan skape erfaring av å bli revet mellom praksisfellesskapenes verdier, og at dette kan oppleves som en indre konflikt. Diskusjonen kan linkes mot hvor mange arenaer en ungdomsspiller skal tilhøre, herunder tilhørighet til antall lag innad i klubb, krets-, sone og landslag. Utviklingsklubber sin vurdering blir således et spørsmål om hvor mange deltagerbaner en ungdomsspiller skal harmonisere i sin utviklingsvei og hva individet er kapabel til i lys av individets helhet.

Helt rasjonelt kan en tenke at hospitanter som virker frustrerte på trening med eget lag etter hospitering er umotiverte med dårlige holdninger og dermed kan noen hevde at vedkommende ikke fortjener hospiteringsordninger. Klubbene i studien var veldig klare på hvordan de ønsket egne hospitanter skulle fremstå når de kom tilbake, herunder positive holdninger og bidrag til laget. På den ene siden er det en naturlig forventning, ikke bare for miljøet og atmosfæren, men også for individets utvikling i et lengre perspektiv. På den andre siden kan studiens funn bidra til å nyansere rasjonaliteten med innsikt i en opplevd utfordring med det å komme tilbake til lavere nivåer. Bakgrunnen for hvorfor hospitantene enkelte økter kan virke frustrerte vil ikke nødvendigvis tilsi holdningsproblem når en ser det i lys av identitetsforhandling av perifere og inngående-baner som i følge Wenger (1998) kan bidra til indre konflikt. I forlengelse av argumentene er det viktig å presisere at ingen av deltagerne i studien ytret misnøye over å komme tilbake til eget lag, men at tilbakekomsten er en naturlig del av det å håndtere hospiteringsordninger.

Den samme saken kan i tillegg ses fra flere perspektiver. For det første kan noe av forklaringen være individets tankesett som medvirke vil hvordan personer vurderer videre mulighet for læring og utvikling (Dweck, 2015; Dweck, 2006). For det andre kan noe av forklaringen være at enkelte hospitanter ikke evner å opprettholde innsatsen som kreves for å videreutvikle nivået på bakgrunn av mulig mental overbelastning, og velger heller å flyte med nivået fordi deres sportslige ressurser matcher og overgår miljøets krav. En slik atferd kan kreve mindre mental kapasitet og er kanskje noe hospitanter behøver i lys av økt behov for mentale prosesser ved hospitering til mer utfordrende miljøer.

5.5.3 Oppsummering av skiftet tilbake til egen treningsgruppe

Det er tydelig at hospitantene har sterkest tilhørighet til egen treningsgruppe hvor de ser på seg selv som mest erfarne og lederskikkelser. Studien peker på viktigheten av å håndtere det å komme tilbake til et lavere nivå, noe som kan legge til rette for mestring, men også frustrasjon i lys av beskrevet nivåforskjell. Håndtering av medgang og suksess anses som en viktig egenskap i denne prosessen, herunder atferd som søker ny utvikling og videreutvikling av seg selv og andre spillere. Selv om hospitantene opplever mer mestring av å være tilbake i egen treningsgruppe, så stilles det fortsatt høye krav til å beholde fokus og overføre referanser til resten av laget. Det peker på hospitering som noe mer enn kun å spille med eldre spillere og lære av mer erfarne.

5.6 Spilleres opplevelse av hospiteringens nytteverdi

Følgende del vil belyse forskningsspørsmålet: *Hvordan opplever spillere nytteverdien av hospitering?* Innsikt i spilleres erfaringer på dette område vil diskuteres i lys av teori og fotballkontekst.

Hospitering har i hospitantenes perspektiv bidratt til positiv utvikling av flere personlige ressurser. Funn kan tyde på at det har vært stigende sportslig og personlig utvikling blant hospitantene, men med individuelle forskjeller. At hospitantene har opplevd gradvis utvikling forstås blant annet på bakgrunn av hvordan de ordlegger seg. Deres opplevelse er at de “har begynt ...” noe som kan indikere tidligere mangler, men at det har foregått læring og utvikling gjennom deltagelse over tid som kan knyttes til deltagerbaner og betydningsfulle impulser (Lave & Wenger, 1991; Wenger, 1998). Spiller 5 og 6 uttrykker deres utvikling på følgende måte:

Jo det har, jeg føler det har påvirket meg ganske mye. Jeg har tatt mange flere steg sist sesong enn det jeg har gjort i de sesongene før. Og det er også det med at jeg har begynt å gjøre alt på et mye høyere tempo i spillet. Fordi jeg trente med de ganske ofte, så må jeg også gjøre det og da utvikler jeg meg når jeg spiller. Også følte jeg at jeg ble mere moden da, i både meg selv og spillet mitt fordi jeg spilte med de større, og da blir man liksom, se hvordan de gjør det, og da gjør du liksom litt det samme (Spiller 5).

Ja, man merker jo det at etter jeg kom til [klubb anonymisert], før jeg var her spilte jeg [seriespill anonymisert] med [klubb anonymisert], gamle

laget mitt. Da var det kamper som, noen kamper så dominerte jeg egentlig ganske mye, mens andre kamper kunne jeg bli helt borte og hver kamp var egentlig ganske vanskelig, men så etter ett år i [klubb anonymisert], og komme tilbake og spille mot sine egne jevnaldrende. Jeg hadde en kamp her i midtuka mot et lag som er fra fylke, som vi har møtt tidligere og hatt litt vanskelig mot da, men etter det året jeg har hatt med hospitering og spille opp da, så følte jeg at jeg har utviklet meg mye mer enn de som har stått da [ikke hospitert]. At jeg kunne dominere den kampen om jeg hadde lyst (Spiller 6).

Utsagnene viser at hospitering har bidratt positivt til spillernes identitetsutvikling, som også fremkommer blant flere hospitanter. I lys av Wenger (1998) som anser utvikling av identitet til å være kontinuerlig skapelse av personen over tid bør det stilles spørsmålsteget om hospitering alene er årsaken til den opplevde positive utviklingen. Studien har ikke metodisk grunnlag for å uttale seg konkret om et årsaksforhold, men på bakgrunn av kvalitativ fortolkning kan det tolkes at hospitering har bidratt til økt utvikling. I tillegg bør forståelsen ses i lys av mange miljømessige elementer som påvirker spilleres utvikling (Burgess & Naughton, 2010; Henriksen, 2010; Larsen et al., 2013). Uansett, analyser av intervjuene indikerer hospitering som et viktig verktøy for utvikling og det er mange som tør å påstå at de ikke hadde utviklet seg like mye uten hospitering, hvert fall ikke i det samme tempoet. Dette er interessant i lys av klubbenes formening om at hospitering bidrar til en litt brattere læringskurve. En brattere læringskurve er også noe Collins, Macnamara og McCarthy (2016a) hevder hospitering vil tilføre utviklingsveien.

5.6.1 Sportslig utvikling

Hospitantene fremhever hospitering som akselererende for sportslig utvikling av fotballferdigheten. Sportslig utvikling beskrives som å kunne spille på et høyere nivå med mer trøkk i eget spill, bedre spilleforståelse, bedre løsninger i trange spillsituasjoner og utvikling av perseptuell-kognitiv ferdighet. I et langsiktig utviklingsperspektiv knyttes forståelsen til individets økte evne til kontekstuell viten (Wenger, 1998), herunder erfaringer og kompetanse i fotballkontekst for hvordan løse spillsituasjoner hensiktsmessig både offensivt og defensivt. Klubbenes antagelser angående nytteverdi samsvarer en del, men blir nøyere belyst gjennom hospitantenes erfaringer:

Jeg har blitt litt, har begynt å skjønne spillet da. Ikke bare ja, for eksempel, ta med ballen frem og kunne dribble av 5 mann. Du må liksom kunne spille og gjøre det som et lagspill (Spiller 2).

Jeg har blitt en mer voksen spiller. ... Jeg tar mer enkle valg, kloke valg, jeg har større tempo når jeg driver med ballen. Jeg tenker generelt mer når jeg spiller fotball. Jeg tenker over hver situasjon og jeg reflekterer rundt det da (Spiller 3).

Ja, det er jo på en måte å spille mer voksenfotball. Ikke miste ballen så mye, klare å holde på ballen og trøkke til i dueller. ... Ja, voksenfotball er det å ikke miste ballen og være mer kynisk da (Spiller 4).

Det at hospitantene benytter metaforene “voksenfotball” og “mer voksen spiller” er interessant i lys av identitetsutvikling og den mye omtalte og vanskelige karriereovergangen fra talentfulle ungdomsår til profesjonelt seniornivå. Tolkning av hospitantenes erfaringer peker på en potensiell mulighet for å redusere risikoer ved karriereovergang fra junior til senior ved hospitering i ungdomsfotball. Nytteverdien kan forklares i at hospitantene tilegner seg kompetanse og kontekstuell viten på et tidligere nivå i deres karriere slik at deres sportslige ressurser er mer forberedt eller tilpasset senere krav. Spiller 5 utdyper det på følgende måte:

Jeg føler det har påvirket meg ganske mye. Jeg har tatt mange flere steg sist sesong enn det jeg har gjort i de sesongene før. Og det er også det med at jeg har begynt å gjøre alt på et mye høyere tempo i spillet. Fordi jeg trente med de ganske ofte, så må jeg også gjøre det og da utvikler jeg meg når jeg spiller. Også følte jeg at jeg ble mere moden da, i både meg selv og spillet mitt fordi jeg spilte med de større, og da blir man liksom, se hvordan de gjør det, og da gjør du liksom litt det samme (Spiller 5).

Utvikling av høyere tempo i eget spill forstås som svært elementært for suksessfulle karriereoverganger i fotballkonteksten i lys av fysiologisk modning og at erfarne spillere har bedre perseptuell-kognitiv evner sammenlignet med mindre gode spillere (Roca et al., 2013). Viktigheten av perseptuell-kognitive evner omhandler evnen til å lese spillet med påfølgende handlingsvalg (Williams & Ford, 2013), således en verdifull ferdighet når spillsituasjoner oppleves som raskere på neste utviklingssteg. At hospitantene nevner utvikling av evnen til orientering og beslutningstaking gjennom hospitering indikerer fordelaktig nytteverdi for hvordan mestre en del av kravene som knytts til karriereoverganger i fotballkonteksten. Nyere studie har i tillegg vist økning i

intensive aksjoner og løp over høyere hastighet blant Premier League spillere i England fra 2006-2013 (Bush, Barnes, Archer, Hogg, & Bradley, 2015). Slike funn kan tyde på at rom og tid krympes raskere i internasjonal fotball og kan således underbygge hospiteringens nytteverdi for karriereoverganger med utvikling personlige ressurser for håndtering av miljøets økende sportslige krav. Tolkningen bør ikke forstå hospitering som en avgjørende faktor for internasjonalt spill, men viser heller hvilken verdi tiltaket kan ha for økt utvikling av personlige ressurser som kan redusere risikoen for mismatch mellom sportslige ressurser og krav ved senere karriereoverganger. I studien til Christensen og kollegaene (2011) fant dem likheter i funn som tyder på at hospitering fra junior til senior kan redusere risikoer ved karriereoverganger.

Sportslig utvikling ved hospitering bør nyanseres i lys av individuelle forskjeller. Analysen indikerer individuelle forskjeller i typer deltagerbaner, hvor alle har perifere deltagelser i starten, men at enkelte har fått mer inngående baner i løpet av tiden. Spiller 4 og 5 belyser mer inngående baner slik:

I fjor startet jeg å hospitere med de ett år opp sånn en gang i uken, kanskje. Ble med på et par kamper, også etter sommeren ble jeg 3 ganger i uka, kanskje, spilte nesten alle kampene der, også gikk jeg opp fast helt på slutten av sesongen. ... Jeg tok mye steg da (Spiller 4).

Nå så føler jeg det ikke er så langt under, men i starten følte jeg det var en bit under det igjen. At, eller jeg følte det var langt opp til det nivået. Men etter hvert som det gikk, så gikk det bedre og bedre (Spiller 5).

Utsagnene bør knyttes til Wenger (1998) sin beskrivelse av inngående baner som omhandler personens prosess mot fullverdig medlemskap gjennom impulser og referanser fra praksisfellesskapet.

En annen nytteverdi ved hospitering forstås som situasjonsspesifikk løsningsorientering, herunder hospitantenes økte evne til å analysere motspillet ressurser og derav kunne løse situasjoner selv med fysiske mangler:

I starten var jeg kanskje litt dårlig på det, og ble fort skubba bort fra ballen og lå mye på bakken, egentlig. Men nå føler jeg har blitt mye bedre av det, og prøver for eksempel i en situasjon som jeg ser jeg har en spiller som er mye sterkere enn meg, at jeg nå spiller enkelt istedenfor at jeg skal

prøve å gå mot han sånn at han skal få kroppskontakt med meg (Spiller 6).

I møte med det [fysiske krav], så tar jeg ofte, hvis det kommer en duell da og ser at det ofte blir at han motstanderen skal gå for fart, så enten står jeg helt oppi så han ikke får startet. Eller så velger jeg å falle ned da. For å avvente den farta da. Og i fysikken så prøver jeg heller å være smart og komme foran (Spiller 7).

Nevnt nytteverdi er interessant i lys av en langsiktig karriere hvor hospitanter kommer til å spille mot flerfoldige typer motspill. Utvikling av situasjonsspesifikke løsninger som nytteverdi knyttes til hvordan personer lærer i samspill med omgivelsene (Lave & Wenger, 1991; Wenger, 1998).

Verdifullt miljø for utvikling

Akselererende utvikling som nytteverdi forstås i lys av deltagelse i et verdifullt utviklingsmiljø med betydningsfulle impulser og referanser, jamfør situert læring (Lave & Wenger, 1991; Wenger, 1998). Det å lære av eldre og mer erfarne spillere i lik posisjon er noe hospitantene beskriver som viktig og verdifullt for deres sportslige utvikling. At hospitantene lærer og utvikler seg i samspill med mer erfarne spillere forklarer spiller 8 ved at han “prøver å se hva de gjør, prøver å se hva de tar å gjør i sine situasjoner.” Denne formen for situert læring forstås som verdifull ved hospiteringsordninger, noe som kommer til uttrykk slik:

Han er også spiss, så ofte når jeg er på trening har jeg sett, ser hvordan han er, hvordan han spiller, hvordan han skyter, mye sånn siden han har bra skudd. Så det er noe med det at jeg prøver å se litt opp til han. ... Jeg føler han er veldig voksen spiller da. At han forstår spillet veldig godt. Han spiller, prøver alltid å spille på et høyere nivå enn det han spiller på, på en måte. Han prøver alltid å ta de neste stegene. ... Jeg føler liksom at det er noe å strekke seg etter (Spiller 5).

Jeg føler at jeg er sånn midt på treet, kanskje. Og jeg føler hvert fall at jeg takler nivået bra, da. Men det er klart det er mange bra spillere, men de gir deg liksom motivasjon når du ser hvordan de gjør det og du lærer liksom hvordan når du ser på de da. Hvordan de gjør ting. Så jeg trur det har en bra betydning for utvikling (Spiller 4).

På bakgrunn av utsagnene kan hospiteringsordninger forstås som å plassere hospitanter i fordelaktige miljøer for sportslig utvikling. Studiens tolking er at hospitantene får

kroppslig erkjennelse av hva som funker og ikke funker, og at denne formen for læring har større nytteverdi enn eksplisitt informasjon av hva som kreves fordi kroppens følelser aktiviseres gjennom feil og mestring. I følge Lazarus (1991) vil emosjoner stimulere og motivere organismers atferd på en måte som forsterker muligheten for å overleve og blomstre. I hospiteringskontekst knyttes dette til når individer ikke mestrer spillsituasjoner, noe som vurderes til lav kompetanse og trussel mot hospitantens selvfølelse og videre hospitering. Hospiteringskontekstens utfordrende person- miljøforhold utsetter hospitantene for emosjonelle reaksjoner med betydning for utvikling slik spiller 5 forteller: “Jeg føler meg litt irritert og jeg får lyst til å gjøre noe med det da. Jeg får lyst til å mestre det.” At situasjoner har emosjonell betydning for hospitantene anses som viktig for læring og utvikling (Immordino-Yang & Damasio, 2007). Lazarus (1991) sitt syn på emosjoner sin betydning for tilpasning underbygger forståelsen av hvorfor kroppslig erkjennelse gjennom hospitering anses som verdifullt. Denne verdifulle måten å lære på underbygges av spiller 6:

Det er jo, trøkk i spillet. Både defensivt og offensivt da. At jeg har blitt mye bedre på sånn trøkk i pasninger. Spillet går mye raskere da og da hjelper det ikke at jeg bare skal slå akkurat til en ball slik at den akkurat går frem, fordi da er jo, da blir du spist opp med en gang da. Da har jeg lært at jeg må ordentlig trøkke til og slå i ball skikkelig da (Spiller 6).

Det at hospitanten bruker ord som *spist opp* illustrerer Lazarus (1991) sin argumentasjon om hvorfor emosjoner har vært viktig for organismers tilpasning gjennom tiden for overlevelse. Dramatisk vinkling, men relevant argumentasjon for hvorfor kroppslig erkjennelse i hospiteringskontekst er verdifull for læring og utvikling.

Diskusjon av hospiteringens nytteverdi

Studiens funn indikerer hospitering som sportslig utviklende for spillere dersom treningsgruppen over innehar betydningsfulle impulser og hospitanten håndterer faktorer som følger med et slikt spillerutviklingstiltak. I lys av dette er det viktig å poengtere at spillerutviklingstiltaket ikke bør, kall det, blåses opp som veien til optimal spillerutvikling og svaret på hvordan den neste store skal dyrkes frem. For det første er nok svaret på det mer komplekst. For det andre nyanseres forståelsen av hospitering som akselererende for utvikling dersom en bretter ut betydningen av hva som er positiv sportslig utvikling i lys av blant annet personlighet, naturlighet og rollekrav. Det kan

hende de mer offensive anlagte spillerne mister noe viktig for deres rollekrav i lys av hva spiller 8 forteller:

Du får ikke utviklet deg like mye på den kreative delen. Det er, det får du ikke fordi du må gjøre alt sammen mye enklere. Alt sammen må gjøres ett hakk kjappere. Som gjør at etter hvert når du gjør ting bedre og bedre og du blir vandt til det, så kan du begynne å bli mer kreativ. Da kan du få lov til å gjøre mer det du vil fordi da blir du bedre selv også i forhold til alle andre (Spiller 8).

Nyansen som spiller 8 belyser er om utvikling mot å bli en mer voksen spiller kommer på bekostning av spillerens naturlige kreativitet. Fordelen med hospitering er som nevnt at hospitantene utvikler evnen til å spille på et raskere tempo med færre touchers. På den andre siden kan ulempen med jaget etter å tilvenne seg spillsituasjoner som krever raskere ballbehandling føre til mindre situasjoner hvor hospitanten forsøker å skape ubalanse på egenhånd og dermed mister øving av en verdifull ferdighet. I tillegg vil det være negativt for langsiktig utvikling dersom hospitanter utvikler en forsiktig atferd for å unngå feil og konsekvenser. Argumentene knyttes veldig til orkestrering som Jones og Wallace (2005) sin metafor for mangfoldet av hensyn en trener må vurdere i fotballkonteksten. Studiens forståelse av dilemmaet mellom voksen spiller og kreativitet knyttes mot individuelle behov for hva som har størst nytteverdi for aktuell spiller. Klubbene i studien virker å være bevisste på aktuelt dilemma slik trener 1 beskriver:

En god midtbanespiller må få lov til å herje og drible, og sette opp, feile og virkelig prøve å skape en ubalanse som ikke er der. ... Hvis man da hele tiden er oppe så mister man noe, så en miks av de to, tror jeg er fornuftig (Trener 1)

I følge trenerens utsagn kan hospitering tilby et balanserende forhold mellom utvikling av raskere ballbehandling og utvikling av mer kreative ferdigheter. I tillegg forstås begrepet identitetsforhandling (Wenger, 1998) som viktig i lys av hospiteringens nytteverdi. Tiltakets nytteverdi kan nyanseres dersom personlighet i eget spill ikke samsvarer med foretrukket atferd i treningsgruppen over:

I starten så var det dette med tempo. Få touchers. For meg var det veldig utfordrende fordi jeg er veldig glad i ballen. Jeg er glad i å holde i ballen og merket det fordi at det ikke funket, liksom. Ble satt på plass. Så det er ganske mest utfordrende for meg, prøve å vende av det, det behovet for å

bruke mange toucher da. ... Det er vanskelig siden det er min greie, men jeg er på vei (Spiller 3).

Det at hospitanten bruker ord som “*Det er vanskelig siden det er min greie*” kan knyttes til identitetsforhandling fordi spillerens identitet virker å omhandle en naturlighet i det å bruke mange toucher. Å skulle endre sitt eget spill, sin egen identitet, forstås som vanskelig og kan således nyansere nytteverdien med hospitering dersom tiltaket bidrar til for stor indre konflikt. Samtidig kan det tenkes at spillere uavhengig av hospitering vil oppleve krav om færre toucher i løpet av karrieren. Vurdering av hospiteringens sportslige nytteverdi blir da om tiltaket skal utfordre spilleres naturlighet på et tidligere tidspunkt i karrieren. Kontekstens praktiske spørsmål blir om det er behov for å fremskynde eller gire opp en utviklingsprosess som anses for å være langsiktig.

5.6.2 Mental nytteverdi

Mental nytteverdi bør ses i lys av tidligere kategori (5.3.1 *Mentalt*) for forståelse av hvilken nytteverdi hospitantene kan sitte igjen med etter erfaring og prøvelse i utfordrende miljøer.

I følge klubbene i studien er hospitering anvendt med hensikt i personlig utvikling av mentale ressurser. En av klubbene uttaler det slik: “Jeg vil tro spillerne ser det med utfordringer, men at de kanskje ikke alltid er like bevisst på den mentale biten, men det er en del skjult læring der.” I henhold til spillerperspektivet forstås hospitering som utviklende for mentale ressurser. Spiller 1 uttrykker det på følgende måte:

Ja, man blir bedre til å takle situasjoner man kanskje ikke er forberedt på. Man får en beskjed noen dager i forveien om at du skal spille kamp med ett år eldre, da må du liksom jobbe med hodet og bli bedre til å takle uventede situasjoner (Spiller 1).

Mental nytteverdi forstås som en modningsprosess av personlige ressurser i møte med utfordrende eller vanskelige situasjoner. Hospitantene peker på gjentatte utfordringer gjennom hospitering som en forklaring på hvordan de har utviklet evnen til å møte og håndtere stressende situasjoner utenfor komfortsonen. Tolkning av hospitantenes erfaringer indikerer utvikling av mer motstandsdyktige utøvere som tørr mer, er

tryggere på seg selv og finner strategier i møte med motgang og utfordringer. Spiller 1 og 6 uttrykker det slik:

Det er ikke like mye nå lengre da, men med en gang jeg startet med hospiteringen så er det alltid litt sånne sommerfugler i magen og sånn da, men det er jo sånn at man kanskje holder litt tilbake da. Trekker seg kanskje litt tilbake istedenfor å komme i mot og ville ha ball, snakke og være inne i det ordentlig da. Man glemmer seg litt bort. ... Nei, jeg har jo blitt bedre på det. Jeg har lært meg litt mer å bare drite i egentlig hva folk sier og hva folk synes. Altså bare være den spilleren jeg er uansett hvilket nivå jeg spiller på (Spiller 6).

Ja fordi man, når man får sånne, når det er flere situasjoner som man får beskjed om å hospitere og sånt, så blir man mer vandt til det, vandt til utfordringer. Så da det kommer en slik beskjed eller at du får vite at du skal det en annen gang, så er du mer forberedt. Du vet mer hva som venter deg. Du vet at det ikke er noe å være nervøs for (Spiller 1).

Mental nytteverdi forstås i tillegg som forsterkning av mestringstro og motivasjon dersom hospitantene lykkes i krevende person-miljø forhold. Dersom gapet mellom egne ressurser og miljøets krav minimeres gjennom økt sportslig utvikling gir det verdifull innflytelse slik spiller 8 forteller: “Jeg har blitt mye mer selvsikker på meg selv fordi du vet at du spiller på et høyere nivå. Du vet at du er mye bedre enn det de andre sier.” Mestring av vanskelige spillsituasjoner som kilde til mestringstro knyttes til Bandura (1977) og hva spiller 4 forteller når han lykkes på hospiteringstreningene: “man får jo bedre selvtillit da. Tørre å utfordre seg selv til å prøve på nye ting. Tørre å vise seg litt ekstra frem, kanskje.” På neste nivå anses dette som verdfullt for copingprosesser (Lazarus & Folkman, 1984).

Forståelsen av hvorfor hospitering kan ha mental nytteverdi forklares i hospitantenes møte med et utfordrende person-miljø forhold som krever håndtering. Det setter hospitanten i en posisjon hvor vedkommende enten kan distansere seg fra utfordringen, eller finne strategier for håndtering av primærvurderinger. Følgelig kan mentale ressurser utvikles som hospitantene kan få bruk for ved senere anledninger.

5.6.3 Har hospitering verdi for egen treningsgruppe?

En av studiens tolkninger er hvilken verdi hospiteringsordninger kan ha for spillere som ikke hospiterer opp, men som er i miljøet hospitantene kommer tilbake til. Wenger

(1998) omtaler mulighet til å knytte sammen praksisfellesskaper ved danning av grensebaner. I hospiteringskontekst forstås det som når hospitantene overfører referanser på fotballnivå, verdier og holdninger mellom treningsgruppene. En av klubbene i studien var veldig klar på at hospitantene skulle ta med seg noe ned til egen treningsgruppe etter hospitering. Spiller 5 belyser dette på følgende måte: “Jeg føler jeg har noe mer å gi da på en måte, med tempo og sånt. Så jeg prøver liksom å videreføre det.” Videreføring av referanser som følge av erfaringer forstås som gjeldene blant flere hospitanter:

Jeg føler meg mye bedre. Jeg føler at jeg er ett nivå over de andre, liksom. Sammen med de andre gutta som hospiterer. Også er vi enige om at vi har lyst til å dra med de andre gutta på det nivået. Vi har lyst til å hjelpe de andre til å bli bedre fotballspillere. Å gjøre laget bedre, liksom (Spiller 3).

Du tar med deg veldig mange flere erfaringer enn det noen av de andre gutta har da. Og man merker det veldig på banen og man setter kanskje litt høyere krav til de rundt seg da. Og prøver å pushe nivået litt opp på dem også. ... Det er kanskje litt som å fremstå som en rollemodell for de da. Fordi jeg har på en måte tatt de stegene, jeg kan sette krav til dem (Spiller 4).

Utsagnene forstås i lys av deltagerbaner som forbinder fortid, nåtid og fremtid i hvordan læring er en kontinuerlig bevegelse mellom praksisfellesskap (Wenger, 1998). Dersom dette er gjeldende i praksis kan hospitering bidra til bredere nytteverdi. Fra hospitantenes synspunkt tolkes det som verdifullt å lære bort og være dem som setter kravene. I et klubbperspektiv kan det i noe grad bidra til link mellom lagene og en positiv overføringsverdi av eventuell sportslig rød tråd av spillestil. Hospitering kan således ses på som erfaringsutveksling på tvers av praksisfellesskap:

Jeg synes egentlig det er greit. Fordi sånn som jeg sa i stad da, så kan jeg ta med meg erfaringer ned i min gruppe og kanskje noen andre kan se det, og lære av det da. Fordi vi har yngre spillere som er 04 som kan se litt opp til det og prøve og gjøre det samme da (Spiller 6).

Nevnte tolkninger kan bare forstås fra hospitantens perspektiv på grunn av metodiske valg. På bakgrunn av nevnte tolkninger kan det være interessant med videre innsikt i hvordan hospitering oppleves for dem som ikke hospiterer, som kan bidra til en mer helhetlig forståelse av nytteverdien.

5.6.4 Oppsummering av nytteverdi

Sentralt funn i oppgaven er hospitantenes opplevelse av hospitering som akselererende for sportslig utvikling. Deltagelse i miljøer med betydningsfulle impulser og referanser som hospitantene lærer av gjennom aktiv deltagelse anses som verdifullt for reduisering av risiko ved karriereoverganger. Det er samtidig viktig å påpeke at nevnte nytteverdier bør ses i lys av individuelle behov og måten hospitanter håndterer økte utfordringer. Sportslig verdi indikerer raskere tempo i eget spill og situasjonsspesifikk løsningsorientering i forhold til krevende motspill. Mental nytteverdi forstås som mulighet for utvikling av motstandsdyktighet, herunder økt mestringstro, trygghet og coping strategier. Til slutt kan det virke som hospitering kan ha en økt verdi for spillere på eget årskull, men er noe som bør undersøkes nærmere.

5.7 Hospitering i lags- eller spillerperspektiv?

Siste del av kapitlet vil diskutere bruk av hospitering i lags- og spillerperspektiv på bakgrunn av det foregående som er presentert og diskutert. Diskusjonen vil være preget av et praktisk perspektiv for bidrag til en tvetydig coaching kontekst.

5.7.1 Hospitering i ukesyklus

Tolkninger omkring belastning bidrar til verdifull kunnskap i henhold til klubbers periodisering av gunstige ukesykluser. Periodisering i fotballkontekst blir ofte omtalt som taktisk periodisering og omhandler taktiske-tekniske og fysiske komponenter for operasjonalisering av lagets spillmodell (Delgado-Bordonau & Mendez-Villanueva, 2012). Kort forklart handler taktisk periodisering om treningsplanlegging slik at økter har ulik hovedprioritet av fysiske og taktisk-tekniske påvirkning. Masteroppgaven foreslår at hospitantenes perspektiver bør medvirke til hvordan planlegge individuelle ukesykluser slik at hospitanter følger optimale ukesykluser. I praksis betyr det at hospitering foregår i starten eller midt i uken på dager hvor individet er tiltenkt høy belastning slik at hospitanten har tid til restitusjon inn mot helgens kamp. Spiller 3 og 6 omtaler sin hospiteringshverdag slik:

Det er lagt opp sånn at jeg får trent egentlig tidlig i uka med de som er eldre enn meg slik at jeg får god trening de første dagene der, og litt inn mot min egen kamp i helgen med mitt lag. Så det er ikke sånn at jeg får en skikkelig sånn, si at laget over har en veldig tung trening på en fredag,

for eksempel fordi de ikke har kamp i helgen. Da er ikke jeg med på den treningen fordi jeg har kamp den helgen. Fordi da blir det for mye belastning (Spiller 6).

Den [hospiteringsordningen] ble satt opp veldig fint. Det var aldri for nære kamp eller så kunne jeg bare si i fra om jeg var sliten også. Så måten det ble satt opp på passet egentlig veldig bra i min timeplan (Spiller 3).

Utsagnene belyser viktigheten av hospitering i sammenheng med periodisering. For det første er det mulig å reflektere om hospitering som spillerutviklingstiltak bidrar til operasjonalisering av lagets spillmodell dersom lag i klubben har ulik modell. Læring av ulike spillprinsipper kan på den ene siden være utviklende, men samtidig en kilde for usikkerhet dersom det er for store avvik fra eget lags spillestil. For det andre, i tilfeller hvor klubber har rød tråd i spillestil kan hospitering tenkes å påvirke optimale ukesykluser negativt dersom individet mister enkelte spillprinsipper i løpet av en uke. På den andre siden kan en slik ulempe minimeres i løpet av året. Studiens tolkning er derimot at den fysiske påvirkningen er av stor betydning for hospitantenes ukesyklus fordi det handler om hvilken dag det hospiteres på, og om gitt dag samsvarer med utvikling av prioriterte fysiske ressurser i et periodiseringsperspektiv. Kompleksiteten av fysiske krav i fotball krever ulike typer treningsøkter for helhetlig påvirkning (Morgans et al., 2014). For eksempel, dersom hospitanter hospiterer på tirsdager hvor spill på små flater og påvirkning av styrke er prioritert i eget lag, og laget over har økter planlagt ut fra utholdenhet og større flater, så kan det reflekteres over om hospitantene mister en viktig komponent av taktisk-fysisk periodisering. Klubbens hensikt og prioritet med hospitering er interessant i lys av dette fordi det kan stilles spørsmål om klubber hospiterer på bakgrunn av spilleres eller lagets behov. Studien foreslår at dersom hospitering er ment for spillerens beste, så bør ukesykluser på begge lag samsvare i størst mulig grad slik at hospitantene følger optimale ukesykluser med tilpasning av belastning og restitusjon i forhold til kampen. En mulig utfordring for hospitanter oppstår når hospitering kan tolkes mot at det er lagenes behov som dekkes, herunder antall spillere tilgjengelig på trening og kamp, i tillegg til mulig resultatorientering. Spiller 4 belyser en slik utfordring ved hospitering:

Det er jo slitsommere å spille kamp enn trening da. Så hvis du spiller liksom, en kamp på søndag og en kamp på tirsdag, så blir du jo sliten dagen etter den kampen og du føler deg kanskje ikke like pigg på den

andre kampen også. Så jeg føler det er best å bare spille en kamp i uka, egentlig (Spiller 4).

I spiller 4 sitt tilfelle foregikk dette i kun 2 uker, men det belyser uansett en viktig side av spillerutviklingstiltaket. Dersom hospitanter spiller på flere lag i samme uke over tid kan det tenkes at hospitering virker mot sin hensikt på bakgrunn av for stor belastning og mindre tid til det periodiseringsperspektivet omtaler som ressursdager (Delgado-Bordonau & Mendez-Villanueva, 2012). Utvikling av personlige ressurser som fotballspiller er noe klubbene bør reflektere over ved bruk av hospitering. Hvilke individuelle behov hver enkelt spiller har forstås som elementært i vurderinger av om hospitering benyttes i lags- eller spillerperspektiv. En viktig side ved diskusjonen av hospitering i lags- eller spillerperspektiv blir da om hospitantene benyttes i foretrukken posisjon eller mer uvante posisjoner. Hospiteres spillere opp i uvante posisjoner kan det bety ekstra utfordring med tanke noe ugjenkjennelige spillsituasjoner, naturlighet i eget spill og identitetsforhandling. I lys av et allerede krevende person-miljø forhold kan det diskuteres om hospitering opp i uvante posisjoner gjøres på bakgrunn av laget over sitt behov eller spillerens behov om spesifisitet i sin rolle. Studiens hospitanter har delte meninger og erfaringer om saken. Blant noen er det å hospitere opp i egen posisjon et tegn på klubbens satsning på han som spiller. Blant andre er det forståelse av at hospitantene ikke kan kreve foretrukket posisjon fordi det er mer erfarne spillere i den posisjonen. Begge løsningene kan gi utvikling, men spørsmålet til klubber som anvender hospitering blir hva som gir mest optimal spillerutvikling for den enkelte spiller.

5.7.2 Psykologisk periodisering i lys av hospiteringens nytteverdi

På bakgrunn av studiens tolkninger virker det like relevant med bevisstgjøring av psykologisk periodisering som taktisk periodisering. I en holistisk tankegang anses helheten for å være mer enn summen av sine deler som således kan argumentere for hvorfor periodisering av mental belastning bør belyses i utviklingsmiljøer på lik linje med taktisk og fysisk periodisering. Artikkene til Collins og kollegaene (2016a, 2016b) argumenterer for hvorfor små drypp av utfordringer og traumer kan kontrolleres som utviklingsverktøy. Masteroppgavens funn underbygger deres tankegang i hvordan hospitering kan brukes for å eksponere individer for større sportslige og mentale utfordringer med mulig vekstopplevelse. Hospitering kan anses som ett av flere tiltak i

et periodiseringsperspektiv, men samtidig ikke like relevant for alle spillere dersom det er for stor avstand mellom personlige ressurser og miljøets krav. Kommende del vil derfor reflektere over hvilke elementer studien har av verdi utover hospitering og inn i utviklingskontekster hvor innstillingen er *utøveren i sentrum*.

For det første virker det som situasjoner utøvere vurderer som utfordrende, stressende og vanskelig legger til rette for mulig utvikling av personlige ressurser. Det omhandler justering av utviklingsmiljøer på en måte som pusher individet ut av komfortsonen. På den ene siden motstrider det viktigheten av trygghet. På den andre siden kan verdien av å håndtere gitte utfordringer føre til positiv vekstopplevelse og utvikling av personlige ressurser. En refleksjon angående dette området omhandler hvordan utøvere kan lære å håndtere stress, motgang og utfordringer dersom de aldri eksponeres for gitte stimulus. I gitt tilfelle kan vi fundere over hvordan utøvere vil respondere på senere og større traumer. Psykologisk periodisering av små kontrollerte traumer i løpet av utviklingsveien kan bidra til utvikling av mer motstandsdyktige utøvere fordi de får muligheten til å lære av utfordrende situasjoner. Eksempler på utfordrende situasjoner kan være null kommunikasjon fra trener til utøver over en kort periode, plasseres i miljøer med høye krav, utelatt fra laget og tildeling av større ansvar. Poenget er at utfordringene må tilpasses individet og kontekst. Fordelen med en slik tankegang er at trenere iverksetter og kontrollerer situasjoner som i etterkant kan diskuteres med utøver for mulig vekstopplevelse. Når en slik tankegang blir satt i system og samsvarer med utøverens makrosyklus kan det funderes over om det vil bidra til mer mentalt robuste utøvere med kontekstspesifikke ressurser i et langsiktig utviklingsperspektivperspektiv.

For det andre vil planlegging og iverksetting av psykologisk periodisering kreve kompetente personer i utviklingsmiljøet. Rent metaforisk og satt på spissen, så kan det å pushe en yngre utøver sittende i en handlevogn nedover et stup fullt av uoversiktlige steiner og dumper virke mot sin hensikt. Hensikten med psykologisk periodisering vil være påvirkning av miljøet rundt utøvere med positivt formål som på ingen måte skal knekke lysten for idrett og utøveres selvfølelse. Til det så kreves det kompetente personer som ser utvikling av mentale ressurser i et langsiktig og individuelt tilpasset perspektiv. Bevisstgjøring av psykologisk periodisering bør ses i sammenheng med systematisk trening som en av forutsetningene for utvikling. Eksponering av små utfordrende drypp på utviklingsveien bør planlegges for en helhetlig sammenheng slik

at tiltakene er relevante for utøveres og lagets trenings- eller konkurranseperiode. Tanken er at dersom kontrollerte traumer som utviklingsverktøy settes i system, så kan det føre til progresjon av personlige ressurser med betydning for senere traumer og høye krav.

6. Avslutning

Studiens hensikt har vært å søke innsikt i hvordan hospitering oppleves fra spillerperspektivet, samt utviklingstiltakets betydning for læring og utvikling. Oppgaven har undersøkt sosiale og psykologiske forhold med betydning for læring og utvikling for belysning av ungdomsspilleres opplevelse av hospitering. Hospitering som utviklingstiltak er i tillegg belyst med klubbers tanker og erfaringer sett fra trenerperspektivet.

Studiens funn indikerer hospitering som et komplekst spillerutviklingstiltak hvor hospitanter må forholde seg til og håndtere flere faktorer for oppnåelse av økt utvikling. Hospitering bidrar til miljøskifter som krever hensiktsmessig håndtering i forhold til kontekstens sosiale og faglige liv. Gjennom hospitering blir spillere eksponert for større sosiale og sportslige utfordringer som kan bidra til utvikling av mer motstandsdyktige spillere, herunder styrket mestringstro, coping strategier og utviklet fotballferdighet. Dette kan styrke utøvere i møte med senere karriereoverganger fordi hospitantene tilegner seg økte ressurser på et tidligere tidspunkt og kan således ses på som mer robuste og “voksne spillere.”

Klubbens hensikt med hospitering, tilby større utfordringer og referanser på et høyere nivå, stemmer overens med spilleres primærvurderinger av et utfordrende person- miljøforhold. Over tid peker hospitantene på hvilken verdi hospitering har hatt for deres akselererende utvikling. En slik opplevelse vitner om lærings- og utviklingsverdier av å være tilknyttet betydningsfulle miljøer med høyere referanser, noe som linkes til hvordan læring er sosialt forankret i praksisfellesskaper (Lave & Wenger, 1991). På bakgrunn av analysene løfter oppgaven hospitering som et individuelt spillerutviklingstiltak opp på et sosialt nivå, hvor det er viktig å se individet i en sosial kontekst for å forstå sosiale og psykologiske forhold med betydning for læring og utvikling i gitt kontekst.

For det første er hospitanterens sosiale kompetanse en forutsetning for håndtering av nye miljøer, hvor hospitantene peker på hvordan de fremstår som avgjørende for aksept og inkludering. Dette relateres til inntryksstyring for å fremstå på en måte som ikke

forstyrrer sosial opptreden (Goffman, 1959b), herunder en mer perifer rolle i hospiteringsgarderoben fordi hospitantene ikke har kontekstuell viten rundt hva som er gjeldende innenfor rammene av det nye miljøet. Opptreden mot aksept og inkludering er første komponent i begrepet legitim perifer deltagelse som beskrivende for hvordan lærende personer gradvis tilegner seg kontekstuell kunnskap, ferdigheter og erfaringer for utvikling av personens identitet (Lave & Wenger, 1991). Dette peker på hospitantenes krav om håndtering av sosiale forhold som vell så viktig som tilegnelse av miljøets ressurser og referanser for individuell utvikling av sportslig nivå.

For det andre indikerer analysene individuelle forskjeller i hvordan hospitering har bidratt til utvikling, herunder tolkning av variasjon i perifere- og inngående baner som betydningsfullt for utvikling av identitet (Wenger, 1998). Dette kan tyde på forskjeller i hvordan hospitanter håndterer utviklingstiltaket og hvilken betydning tiltaket har hatt for hver enkelt. For det tredje peker studien på viktigheten av at hospitanter håndterer skifter mellom perifere- og innenfor-baner, herunder evnen til å harmonisere ulike typer deltagelse i forhold til miljømessige endringer. I praksis betyr det hospitanter evne til mobilisering av innsats for videre utvikling ved tilbakekomst til egen gruppe hvor nivået er lavere og hospitantene ikke lengre kan lære av mer erfarne spillere, men er selv de erfarne.

Opplevelsen av hospitering omhandler også betydningen av sosial støtte som en viktig ekstern ressurs på flere områder, herunder inkludering, læring, trygghet, coping og tilbakekomst til egen treningsgruppe. Det indikerer viktigheten av velfungerende sosiale miljøer slik at utøvere kan fortsette sine utviklingsveier tross utfordrende perioder eller hendelser som hospitering stimulerer til. Avslutningsvis er det relevant å påpeke studiens tolkning av at individuelle behov må vurderes i lys av hvem som skal hospitere fordi hospitering ikke er garantert utvikling av alle aspekter ved fotballferdigheten, samtidig som det ikke er sikkert at en slik ordning vil passe alle i henhold til personmiljø forhold i gitte kontekster.

6.1 Begrensninger og veien videre

Metodekapitlet har allerede adressert og reflektert over enkelte svakheter ved oppgaven. I tillegg er det viktig å nevne delvis mangel av triangulering. En form for triangulering som kunne styrket oppgavens validitet hadde vært involvering av flere forskeres

tolkninger av datagrunnlaget for å vurdere tolkningenes gyldighet (Golafshani, 2003). Dette har blitt gjort i noe grad med veileder som har lest gjennom sitater og vurdert relevansen i forhold til tekstsegmentet, men samtidig er det en begrensning at de tolkninger som fremkommer av analysen baseres på en person. En annen generell begrensning omhandler antall klubber og deltagere, hvor flere klubber og deltagere kunne beriket informasjonen og datamaterialet. Det er mye en oppgave kunne ha gjort sett i etterkant, men samtidig kan ikke én masteroppgave belyse alle aspekter ved spillerutvikling og derfor har prosjektet snevret det inn på adresserte temaer og metoder for belysning av problemstillingen. I etterkant kunne det vært interessant med inkludering av fokusgrupper som en type datatriangulering for innsyn i hospitering fra et gruppeperspektiv fordi hospitantene forteller at de er nært tilknyttet hverandre. Et slikt supplement til datainnsamlingen kunne bidratt til at hospitantene hørte hverandres erfaringer som på neste steg kunne stimulert til tilleggskommentarer som de kanskje ikke hadde nevnt individuelt (Golafshani, 2003).

Det er behov for videre forskning på hospitering som spillerutviklingstiltak fordi det er lite forskning på temaet. I løpet av denne studien har det dukket opp temaer som foreslås for videre undersøkelser. Enkelte hospitanter delte noen tidligere erfaringer av å hospitere eksternt, altså fra bredd- til toppklubb, noe som kunne vært interessant å undersøke videre fordi det kan tenkes at avstanden mellom lagene sportslig og sosialt er enda større på tvers av klubber. Det er samtidig behov for studier som undersøker hospitering blant ulike aldersgrupper og kjønn, deriblant fra junior til senior hvor perspektivet om resultat er mer fremtredende enn ungdomsfotball. Diskusjonskapitlet har i tillegg adressert behov for å undersøke hospitering fra et annet perspektiv, herunder de som ikke hospiterer, men som blir berørt av hospitering fordi nye spillere kommer inn i miljøet. Hvilket syn har dette perspektivet på hospitering og har det innvirkning på det sosiale miljøet, utvikling eller andre aspekter, kunne vært interessant og undersøkt for et rikere kunnskapsgrunnlag omkring spillerutviklingstiltaket.

En annen interessant retning for videre forskning er retningen av å undersøke psykologisk periodisering som den generelle diskusjonen peker på med utgangspunkt i studiens funn. Vil en slik tilnærming av å strukturere psykologisk påvirkning bidra til bedre spillerutvikling? Det er et forskningsområde som henger etter i sammenligning

med fysisk periodisering og gjør det derfor interessant å undersøke videre i lys av toppidrettens økte krav og hindringer på veien mot toppen.

7. Referanser

- Alfermann, D., & Stambulova, N. (2007). Career transitions and career termination. I: G. Tennenbaum & R. C. Ecklund (Red.), *Handbook of sport psychology* (s. 712-733). Hoboken, NJ: John Wiley & Sons.
- Andersen, S. S. (2013). *Casestudier: forskningsstrategi, generalisering og forklaring* (2. utg.). Bergen: Fagbokforlaget.
- Baker, J., Horton, S., Robertson-Wilson, J., & Wall, M. (2003). Nurturing sport expertise: factors influencing the development of elite athlete. *Journal of sports science and Medicine*, 2(1), 1-9. Hentet 11.mai 2017 fra <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3937568/>
- Bandura, A. (1977). Self-efficacy: toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological review*, 84(2), 191-215. Hentet 31.mars 2016 fra <http://psycnet.apa.org/fulltext/1977-25733-001.pdf>
- Bergo, A., Johansen, P. A., Larsen, Ø., & Morisbak, A. (2002). *Ferdighetsutvikling i fotball: handlingsvalg og handling* (1 utg. Vol. 8). Oslo: Akilles.
- Brink, M. S., Frencken, W. G., Jordet, G., & Lemmink, K. A. (2014). Coaches' and players' perceptions of training dose: not a perfect match. *International journal of sports physiology and performance*, 9(3), 497-502. Hentet 27.november 2017 fra <https://doi.org/10.1123/ijsp.2013-0009>
- Burgess, D. J., & Naughton, G. A. (2010). Talent Development in Adolescent Team Sports: A Review. *International Journal of Sports Physiology & Performance*, 5(1), 103-116. Hentet 10.mai 2017 fra <http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=s3h&AN=48791122&site=ehost-live>
- Busch, T. (2014). *Akademisk skriving: For bachelor- og masterstudenter*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Bush, M., Barnes, C., Archer, D. T., Hogg, B., & Bradley, P. S. (2015). Evolution of match performance parameters for various playing positions in the English Premier League. *Human movement science*, 39, 1-11. Hentet 20.april 2018 fra <https://doi.org/10.1016/j.humov.2014.10.003>
- Chalmers, A. F. (1999). *What is this thing called science?* (3. utg.). Buckingham: Open University Press.
- Christensen, M. K., Laursen, D. N., & Sorensen, J. K. (2011). Situated learning in youth elite football: a Danish case study among talented male under-18 football players. *Physical Education and Sport Pedagogy*, 16(2), 163-178. Hentet 21.november 2016 fra <https://doi.org/10.1080/17408989.2010.532782>

- Collins, D., Macnamara, A., & McCarthy, N. (2016a). Putting the Bumps in the Rocky Road: Optimizing the Pathway to Excellence. *Frontiers in Psychology*, 7, 1482. Hentet 2.mars 2017 fra <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2016.01482>
- Collins, D., Macnamara, A., & McCarthy, N. (2016b). Super Champions, Champions, and Almosts: Important Differences and Commonalities on the Rocky Road. *Frontiers in Psychology*, 6(2009). Hentet 28.februar 2017 fra <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2015.02009>
- Collins, D. J., & Macnamara, Á. (2012). The rocky road to the top. *Sports Medicine*, 42(11), 907-914. Hentet 2.mars 2017 fra <https://doi.org/10.1007/BF03262302>
- Cook, C., Crust, L., Littlewood, M., Nesti, M., & Allen-Collinson, J. (2014). ‘What it takes’: perceptions of mental toughness and its development in an English Premier League Soccer Academy. *Qualitative research in sport, exercise and health*, 6(3), 329-347. Hentet 20.april 2018 fra <https://doi.org/10.1080/2159676X.2013.857708>
- Côté, J. (1999). The influence of the family in the development of talent in sport. *The sport psychologist*, 13(4), 395-417. Hentet 10.mai 2017 fra <https://journals.humankinetics.com/doi/pdf/10.1123/tsp.13.4.395>
- Côté, J., Baker, J., & Abernethy, B. (2007). Practice and play in the development of sport expertise. I R. Eklund & G. Tenenbaum (Red.), *Handbook of sport psychology* (s. 184-202). Hoboken, NJ: Wiley.
- Côté, J., & Vierimaa, M. (2014). The developmental model of sport participation: 15 years after its first conceptualization. *Science & Sports*, 29, 63-69. Hentet 20.februar 2018 fra <https://doi.org/10.1016/j.scispo.2014.08.133>
- Culver, D., & Trudel, P. (2008). Clarifying the Concept of Communities of Practice in Sport. *International Journal of Sports Science & Coaching*, 3(1), 1-10. Hentet 12.mai 2017 fra <http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=s3h&AN=31637634&site=ehost-live>
- Delgado-Bordonau, J., & Mendez-Villanueva, A. (2012). Tactical periodization: Mourinho’s bestkept secret. *Soccer NSCAA Journal*, 3, 28-34. Hentet 26.april 2018 fra <http://growingthegame.ca/wp/wp-content/uploads/2015/07/Tactical-Periodization.pdf>
- Denzin, N. K., & Lincoln, Y. S. (2005). Introduction: The discipline and practice of qualitative research. I: N. K. Denzin & Y. S. Lincoln (Red.), *The Sage handbook of qualitative research* (3. utg., s. 1-32). Thousand Oaks, Calif: Sage.
- Dweck, C. (2015). Carol Dweck revisits the growth mindset. *Education Week*, 35(5), 20-24. Hentet 27.april 2018 fra <https://www.stem.org.uk/system/files/community-resources/2016/06/DweckEducationWeek.pdf>

- Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The new psychology of success*: Random House Incorporated.
- FIFA. (2018). *Global transfer market report: a review of all international football transfers in 2017*. Hentet 8.mai 2018 fra https://www.fifatms.com/wp-content/uploads/dlm_uploads/2018/01/GTM_2018.pdf
- Føllesdal, D., & Walløe, L. (2002). *Argumentasjonsteori, språk og vitenskapsfilosofi* (7. utg.). Oslo: Universitetsforlaget.
- Gammelsæter, H., & Jakobsen, S.E. (2008). Models of organization in Norwegian professional soccer. *European Sport Management Quarterly*, 8(1), 1-25. Hentet 5.mai 2018 fra <https://doi.org/10.1080/16184740701814365>
- Giulianotti, R., & Robertson, R. (2004). The globalization of football: a study in the globalization of the 'serious life'. *The British Journal of Sociology*, 55(4), 545-568. Hentet 6.mai 2018 fra <https://doi.org/10.1111/j.1468-4446.2004.00037.x>
- Goffman, E. (1959a). *The presentation of self in everyday life*. Hentet 9.august 2017 fra http://wps.pearsoncustom.com/wps/media/objects/6714/6875653/readings/MSL_Goffman_Presentation.pdf
- Goffman, E. (1959b). The presentation of self in everyday life. I: D. M. Newman & J. O'Brien (Red.), *Sociology: Exploring the Architecture of Everyday Life Readings* (s. 120-129). Los Angeles: Pine Forge Press.
- Golafshani, N. (2003). Understanding reliability and validity in qualitative research. *The qualitative report*, 8(4), 597-606. Hentet 14.mai 2018 fra <http://nsuworks.nova.edu/tqr/vol8/iss4/6>
- Gulbin, J., Weissensteiner, J., Oldenzel, K., & Gagné, F. (2013). Patterns of performance development in elite athletes. *European journal of sport science*, 13(6), 605-614. Hentet 26.september 2017 fra <https://doi.org/10.1080/17461391.2012.756542>
- Haugaasen, M., Toering, T., & Jordet, G. (2014). From childhood to senior professional football: A multi-level approach to elite youth football players' engagement in football-specific activities. *Psychology of Sport and Exercise*, 15(4), 336-344. Hentet 9.september 2017 fra <https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2014.02.007>
- Helsen, W. F., Starkes, J. L., & Van Winckel, J. (1998). The influence of relative age on success and dropout in male soccer players. *American Journal of Human Biology*, 10(6), 791-798. Hentet 10.september 2017 fra [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1520-6300\(1998\)10:6%3C791::AID-AJHB10%3E3.0.CO;2-1](https://doi.org/10.1002/(SICI)1520-6300(1998)10:6%3C791::AID-AJHB10%3E3.0.CO;2-1)
- Helsen, W. F., van Winckel, J., & Williams, A. M. (2005). The relative age effect in youth soccer across Europe. *Journal of Sports Sciences*, 23(6), 629-636. Hentet 11.september 2017 fra <https://doi.org/10.1080/02640410400021310>

- Henriksen, K. (2010). *The ecology of talent development in sport: A multiple case study of successful athletic talent development environments in Scandinavia*. Doktorgradsavhandling ved Syddansk Universitet. Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet.
- Henriksen, Ø. (2017). Hospitere. I: *Store Norske Leksikon*. Hentet 23. oktober 2017 fra <https://snl.no/hospitere>
- Hofseth, E., Pedersen, J. V., Jordet, G., & Toering, T. (2017). Shame-coping in professional soccer players: An exploratory interview analysis. *International Journal of Sport Psychology*, 48(2), 111-132. doi: 10.7352/IJSP2016.47.111
- Holt, N. L., & Dunn, J. G. (2004). Toward a grounded theory of the psychosocial competencies and environmental conditions associated with soccer success. *Journal of Applied Sport Psychology*, 16(3), 199-219. doi: 10.1080/10413200490437949
- Holt, N. L., & Mitchell, T. (2006). Talent development in English professional soccer. *International Journal of Sport Psychology*, 37(2/3), 77-98. Hentet 13.april 2018 fra https://www.researchgate.net/profile/Nicholas_Holt3/publication/279628538_Talent_development_in_English_professional_soccer/links/5a26ad0da6fdcc8e866e306b/Talent-development-in-English-professional-soccer.pdf
- Hornig, M., Aust, F., & Güllich, A. (2016). Practice and play in the development of German top-level professional football players. *European Journal of Sport Science*, 16(1), 96-105. Hentet 24.mars 2017 fra <http://dx.doi.org/10.1080/17461391.2014.982204>
- Immordino-Yang, M. H., & Damasio, A. (2007). We feel, therefore we learn: The relevance of affective and social neuroscience to education. I: M. H. Immordino-Yang (Red.), *Emotions, Learning, and the Brain: Exploring the Educational Implications of Affective Neuroscience* (s. 3-10): W. W. Norton & Company.
- Johannessen, A., Christoffersen, L., & Tufte, P. A. (2016). *Introduksjon til samfunnsvitenskapelig metode* (5. utg.). Oslo: Abstrakt.
- Jones, R. L., Armour, K. M., & Potrac, P. (2002). Understanding the coaching process: A framework for social analysis. *Quest*, 54(1), 34-48. Hentet 20.november 2016 fra <https://doi.org/10.1080/00336297.2002.10491765>
- Jones, R. L., & Wallace, M. (2005). Another bad day at the training ground: Coping with ambiguity in the coaching context. *Sport, Education and Society*, 10(1), 119-134. doi: 10.1080/1357332052000308792
- Jordet, G. (2016). Psychology and Elite Soccer Performance I: T. Strudwick (Red.), *Soccer science* (s. 367-388). Human Kinetics.

- Krogh, T. (2003). Gadamers oppfatning av hermeneutikk. I: T. Krogh (Red.), *Historie, forståelse og fortolkning: innføring i de historisk-filosofiske fags fremvekst og arbeidsmåter* (4. utg., s. 235-260). Oslo: Gyldendal akademisk.
- Kunz, M. (2007). 265 million playing football. *FIFA magazine*, 7, 11-15. Hentet 10.mai 2018 fra https://www.fifa.com/mm/document/fifafacts/bcoffsurv/emaga_9384_10704.pdf
- Kvale, S. (2003). Forord til den danske udgave. I: J. Lave & E. Wenger (Red.), *Situeret læring - og andre tekster* (s. 7-12). København: Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). *Det kvalitative forskningsintervju* (Tone Margaret Anderssen & Johan Rygge, Overs. 3. utg.). Oslo: Gyldendal akademisk.
- Larsen, C. H., Alfermann, D., Henriksen, K., & Christensen, M. K. (2013). Successful talent development in soccer: The characteristics of the environment. *Sport, Exercise, and Performance Psychology*, 2(3), 190-206. doi: 10.1037/a0031958
- Lave, J., & Wenger, E. (1991). *Situated learning: legitimate peripheral participation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lazarus, R. S. (1991). *Emotion and adaptation*: Oxford University Press on Demand.
- Lazarus, R. S. (1999). *Stress and emotion: a new synthesis*. New York: Springer.
- Lazarus, R. S., & Folkman, S. (1984). *Stress, appraisal, and coping*. New York: Springer.
- Lind, T. (2007). *Spillerutvikling i regi av Oslo fotballkrets : en analyse av sentrale faktorer knyttet til tidlig utvelgelse til spillerutviklingsprosjektet i Oslo fotballkrets*. Masteroppgave ved Norges Idrettshøgskole, Oslo.
- Lürssen, S. G. (2017). *Organisering av talentutvikling i norsk toppfotball: en kvalitativ casestudie av hva eliteseriekubber tenker og gjør i sitt arbeid med å utvikle talenter*. Masteroppgave ved Norges idrettshøgskole, Oslo.
- Laake, P., Olsen, B. R., & Benestad, H. B. (2008). *Forskning i medisin og biofag* (2. utg.). Oslo: Gyldendal akademisk.
- MacNamara, Á., Button, A., & Collins, D. (2010a). The Role of Psychological Characteristics in Facilitating the Pathway to Elite Performance Part 1: Identifying Mental Skills and Behaviors. *Sport Psychologist*, 24(1), 52-73. Hentet 23.mars 2017 fra <https://doi.org/10.1123/tsp.24.1.52>
- MacNamara, Á., Button, A., & Collins, D. (2010b). The Role of Psychological Characteristics in Facilitating the Pathway to Elite Performance Part 2: Examining Environmental and Stage-Related Differences in Skills and Behaviors. *Sport Psychologist*, 24(1), 74-96. Hentet 23.mars 2017 fra <https://doi.org/10.1123/tsp.24.1.74>

- Markula, P., & Silk, M. (2011). *Qualitative research for physical culture*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Mills, A., Butt, J., Maynard, I., & Harwood, C. (2012). Identifying factors perceived to influence the development of elite youth football academy players. *Journal of sports sciences*, 30(15), 1593-1604. Hentet 23.april 2018 fra <http://dx.doi.org/10.1080/02640414.2012.710753>
- Morgans, R., Orme, P., Anderson, L., & Drust, B. (2014). Principles and practices of training for soccer. *Journal of Sport and Health Science*, 3(4), 251-257. Hentet 2.februar 2018 fra <http://dx.doi.org/10.1016/j.jshs.2014.07.002>
- Mujika, I., & Castagna, C. (2016). Practical Aspects of Player Selection and Development I: T. Strudwick (Red.), *Soccer Science* (s. 39-53): Human Kinetics.
- Musch, J., & Hay, R. (1999). The relative age effect in soccer: Cross-cultural evidence for a systematic discrimination against children born late in the competition year. *Sociology of Sport Journal*, 16(1), 54-64. Hentet 04.mars 2018 fra <https://doi.org/10.1123/ssj.16.1.54>
- Naustan, R. (2008). *Tenåring i Tippeligaen: en kvalitativ undersøkelse av fotballspillere som har markert seg i Tippeligaen i svært ung alder*. Masteroppgave ved Norges Idrettshøgskole, Oslo.
- NESH. (2016). *Forskningsetiske retningslinjer for samfunnsvitenskap, humaniora, juss og teologi* (4 utg.). De nasjonale forskningsetiske komitéer, Oslo.
- NFF. (2015). *Landslagsskolen*. Oslo: NFF.
- NFF. (u.å.). *Hospitering*. Hentet 23. oktober 2017 fra <https://www.fotball.no/globalassets/klubb-og-leder/kvalitetsklubb/niva1/hospitering.pdf>
- Pain, M. A., & Harwood, C. (2007). The performance environment of the England youth soccer teams. *Journal of Sports Sciences*, 25(12), 1307-1324. doi: 10.1080/02640410601059622
- Pfeffer, I., & Gallitschke, M. (2008). Male and female coaches in women's soccer. *Zeitschrift Fur Sportpsychologie*, 15(3), 88-95. doi: 10.1026/1612-5010.15.3.88
- Reeves, C. W., Nicholls, A. R., & McKenna, J. (2009). Stressors and coping strategies among early and middle adolescent premier league academy soccer players: Differences according to age. *Journal of Applied Sport Psychology*, 21(1), 31-48. doi: 10.1080/10413200802443768
- Reilly, T., Williams, A. M., Nevill, A., & Franks, A. (2000). A multidisciplinary approach to talent identification in soccer. *Journal of sports sciences*, 18(9), 695-702. doi: 10.1080/02640410050120078

- Reppesgård, M. (2016). *Fra internasjonal fotballstorhet til parantes: En kvalitativ undersøkelse om organisering av talentutvikling i norske fotballkretser og fotballklubber*. Masteroppgave ved Norges idrettshøgskole, Oslo.
- Roca, A., Ford, P. R., McRobert, A. P., & Williams, A. M. (2013). Perceptual-cognitive skills and their interaction as a function of task constraints in soccer. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 35(2), 144-155. Hentet 25.mars 2017 fra <https://doi.org/10.1123/jsep.35.2.144>
- Roca, A., Williams, A. M., & Ford, P. R. (2012). Developmental activities and the acquisition of superior anticipation and decision making in soccer players. *Journal of sports sciences*, 30(15), 1643-1652.
- Ronglan, L. T. (2009). Situert læring - om laget som praksisfellesskap. I: G. Teng, A. Halling & L. T. Ronglan (Red.), *Ballspill over grenser: skandinaviske tilnærminger til læring og utvikling* (s. 35-47). Oslo: Akilles.
- Ronglan, L. T. (2011). Social interaction in coaching. I: R. L. Jones, P. Potrac, C. Cushion & L. T. Ronglan (Red.), *The sociology of sports coaching* (s. 151-165). London: Routledge.
- Salmela, J. H. (1996). Expert coaches' strategies for the development of expert athletes. I *Current Research in Sports Sciences* (s. 5-19): Springer.
- Saury, J., & Durand, M. (1998). Practical knowledge in expert coaches: On-site study of coaching in sailing. *Research quarterly for Exercise and Sport*, 69(3), 254-266. Hentet 24.november 2016 fra <https://doi.org/10.1080/02701367.1998.10607692>
- Schlossberg, N. K. (1981). A model for analyzing human adaptation to transition. *The counseling psychologist*, 9(2), 2-18. Hentet 19.august 2017 fra <https://doi.org/10.1177%2F001100008100900202>
- Smith, G. W. H. (2006). *Erving Goffman*. London: Routledge.
- Smokvina, V. (2012). The UEFA Home-Grown Player Rule: Does It Fulfil Its Aim? *International Journal of Sport & Society*, 3(2).
- Stake, R. E. (2005). Qualitative case studies. I N. K. Denzin & Y. S. Lincoln (Red.), *The Sage handbook of qualitative research* (3. utg., s. 443-466). Thousand Oaks, Calif: Sage.
- Stambulova, N. (1997). Sociological sports career transitions. I: J. Bangsbo, B. Saltin, H. Bonde, Y. Hellsten, B. Ibsen, M. Kjaer & G. Sjøgaard (Red.), *Book of abstracts: second annual congress of the European College of Sports Science, sport science in a changing world of sports, August 20-23 1997, Copenhagen, Denmark* (s. 88-89). Denmark: University of Copenhagen.
- Stambulova, N. (2003). Symptoms of a crisis-transition: A grounded theory study. I: N. Hassmén (Red.), *Svensk Idrottspsykologisk Förening Årsbok* (s. 97-109). Örebro, Sweden: Örebro University Pres.

- Sæther, S. A. (2017). *De norske fotballtalentene: hvem lykkes og hvorfor?* Oslo: Universitetsforlaget.
- Thagaard, T. (2013). *Systematikk og innlevelse: en innføring i kvalitativ metode* (4. utg.). Bergen: Fagbokforlaget.
- Toering, T., Elferink-Gemser, M., Jordet, G., Jorna, C., Pepping, G.-J., & Visscher, C. (2011). Self-regulation of practice behavior among elite youth soccer players: An exploratory observation study. *Journal of Applied Sport Psychology*, 23(1), 110-128. doi: 10.1080/10413200.2010.534544
- Toering, T., Elferink-Gemser, M. T., Jordet, G., Pepping, G.-J., & Visscher, C. (2012). Self-regulation of learning and performance level of elite youth soccer players. *International Journal of Sport Psychology*, 43(4), 1-14.
- Utdanningsforbundet. (2013). *Hospitering som kompetanseutvikling*. Hentet 24. oktober 2017 fra https://www2.utdanningsforbundet.no/upload/Publikasjoner/Faktaark/Faktaark_2013/Faktaark_2013_06.pdf
- Vaeyens, R., Güllich, A., Warr, C. R., & Philippaerts, R. (2009). Talent identification and promotion programmes of Olympic athletes. *Journal of sports sciences*, 27(13), 1367-1380. doi:10.1080/02640410903110974
- Van Yperen, N. W. (2009). Why some make it and others do not: Identifying psychological factors that predict career success in professional adult soccer. *The Sport Psychologist*, 23(3), 317-329. Hentet 22.mars 2018 fra <https://doi.org/10.1123/tsp.23.3.317>
- Ward, P., & Williams, A. M. (2003). Perceptual and cognitive skill development in soccer: The multidimensional nature of expert performance. *Journal of sport and exercise psychology*, 25(1), 93-111. Hentet 25.mars 2017 fra <https://doi.org/10.1123/jsep.25.1.93>
- Wenger, E. (1998). *Communities of practice: Learning, meaning, and identity*: Cambridge university press.
- Wenger, E. (2000). Communities of practice and social learning systems. *Organization*, 7(2), 225-246.
- Wenger, E. (2011). *Communities of practice: A brief introduction*. Hentet fra <https://scholarsbank.uoregon.edu/xmlui/handle/1794/11736>
- Williams, A. M., & Ford, P. R. (2013). 'Game intelligence': anticipation and decision making. I: A. M. Williams (Red.), *Science and soccer* (s. 105-121). London: Routledge
- Woodman, L. (1994). Coaching: A science, an art and a profession. *Sports Coach*, 17, 5-5.

Yin, R. K. (2009). *Case Study Research, Design & Methods* (4 utg.). USA: SAGE Inc.

Vedlegg

Vedlegg 1: Godkjenning fra NSD

Mathias Hugaasen
Postboks 4014 Ullevål stadion
0806 OSLO

Vår dato: 21.09.2017

Vår ref: 55408 / 3 / LAR

Deres dato:

Deres ref:

Tilbakemelding på melding om behandling av personopplysninger

Vi viser til melding om behandling av personopplysninger, mottatt 22.08.2017.

Meldingen gjelder prosjektet:

55408	<i>Hospitering i ungdomsfotball</i>
Behandlingsansvarlig	<i>Norges idrettshøgskole, ved institusjonens øverste leder</i>
Daglig ansvarlig	<i>Mathias Hugaasen</i>
Student	<i>Kristian Stokkli Fredriksberg</i>

Personvernombudet har vurdert prosjektet, og finner at behandlingen av personopplysninger vil være regulert av § 7-27 i personopplysningsforskriften. Personvernombudet tilrår at prosjektet gjennomføres.

Personvernombudets tilråding forutsetter at prosjektet gjennomføres i tråd med opplysningene gitt i meldeskjemaet, korrespondanse med ombudet, ombudets kommentarer samt personopplysningsloven og helseregisterloven med forskrifter. Behandlingen av personopplysninger kan settes i gang.

Det gjøres oppmerksom på at det skal gis ny melding dersom behandlingen endres i forhold til de opplysninger som ligger til grunn for personvernombudets vurdering. Endringsmeldinger gis via et eget skjema. Det skal også gis melding etter tre år dersom prosjektet fortsatt pågår. Meldinger skal skje skriftlig til ombudet.

Personvernombudet har lagt ut opplysninger om prosjektet i en [offentlig database](#).

Personvernombudet vil ved prosjektets avslutning, 30.06.2018, rette en henvendelse angående status for behandlingen av personopplysninger.

Dersom noe er uklart ta gjerne kontakt over telefon.

Vennlig hilsen

Dokumentet er elektronisk produsert og godkjent ved NSDs rutiner for elektronisk godkjenning.

Personvernombudet for forskning

Prosjektvurdering - Kommentar

Prosjektnr: 55408

FORMÅL

Prosjektets formål er å undersøke ungdomsspillere sin opplevelse av hospitering i fotball. Hensikten med prosjektet vil være å undersøke spilleres opplevelse av hospitering som et aspekt ved spillerutvikling.

INFORMASJON OG SAMTYKKE

Utvalget informeres skriftlig og muntlig om prosjektet og samtykker til deltakelse. Informasjonsskrivet er hovedsakelig godt utformet. Vi ber imidlertid om at følgende endres:

- Det oppgis at "All data som samles inn vil anonymiseres". Vi gjør oppmerksom på at dette vil innebære at koblingsnøkkel må slettes og identifiserende bakgrunnsopplysninger må slettes eller grovkategoriseres. Lydopptak vil dessuten regnes som identifiserende sammen med bakgrunnsopplysninger og informasjon om utvalg. Vi anbefaler at standardteksten fra mal til informasjonsskriv på NSDs nettsider brukes i denne sammenheng, og at det oppgis at personopplysninger anonymiseres eller slettes innen prosjektslutt (30.06.2018).
- Vi gjør oppmerksom på at NSD har skiftet navn til "NSD – Norsk senter for forskningsdata AS".

PUBLISERING AV PERSONOPPLYSNINGER

Det foreligger et avvik mellom informasjonsskriv og meldeskjema med hensyn til publisering av personopplysninger. Personvernombudet legger til grunn at informasjonsskrivet stemmer, og at enkeltpersoner derfor ikke vil være gjenkjennbare i publikasjonen. Vær oppmerksom på at dersom det skal publiseres direkte eller indirekte identifiserende opplysninger, må det innhentes eksplisitt samtykke til dette, og deltakerne bør gis anledning til å lese igjennom egne opplysninger og godkjenne disse før publisering.

SENSITIVE OPPLYSNINGER

Personvernombudet tar høyde for at det vil behandles sensitive personopplysninger relatert helseforhold. Det bemerkes at begrepet helseforhold skal forstås i en vid forstand, som omfatter en persons tidligere, nåværende og fremtidige fysiske eller psykiske tilstand. Også opplysninger om sosiale forhold kan falle inn under begrepet dersom de sosiale forholdene påvirker helsen. Personvernombudet tar høyde for at spørsmål i intervjuguiden om mestringsfølelse, følelse av tilhørighet, opplevelse av ikke å strekke til sosialt eller utfordrende/sosiale øyeblikk kan invitere til at det deles potensielt sensitiv informasjon. Det bør utøves særlig forsiktighet ved behandling av sensitive personopplysninger, både når det gjelder etiske problemstillinger, innhenting av data og informasjonssikkerhet underveis.

TREDJEPERSONOPPLYSNINGER

Det vil behandles enkelte opplysninger om tredjeperson i forbindelse med at informanter inviteres til å fortelle om sitt forhold til trenere, familiemedlemmer og lagkamerater. Personvernombudet gjør oppmerksom på at

dette som hovedregel utløser informasjonsplikt overfor tredjeperson.

Ettersom det uansett skal innhentes samtykke fra foreldre og trenere, og rekruttering skjer via klubben, vil det være forholdsvis enkelt samtidig å informere om behandling av tredjepersonopplysninger. Dette innebærer at det etter personopplysningsloven ikke kan gis unntak for informasjonsplikten, ettersom varsling i dette tilfellet ikke er "umulig eller uforholdsmessig vanskelig". Personvernombudet legger derfor til grunn at tredjepersoner så langt det lar seg gjøre får informasjon om prosjektet og mulighet til å reservere seg. Informasjon kan også gis muntlig, eventuelt via informant.

REKRUTTERING

Det oppgis i meldeskjema at rekruttering vil skje via ansatte i klubben. Personvernombudet forutsetter at taushetsplikten ikke er til hinder for at klubben kan dele kontaktinformasjon til foresatte. Vi anbefaler at klubben videreformidler informasjon om prosjektet til potensielle informanter, slik at de som er interessert i å delta selv kan ta kontakt med prosjektleder.

BARN I FORSKNING

Merk at når barn skal delta aktivt, er deltagelsen alltid frivillig for barnet, selv om de foresatte samtykker. Barnet bør få alderstilpasset informasjon om prosjektet, og det må sørges for at de forstår at deltakelse er frivillig og at de når som helst kan trekke seg dersom de ønsker det.

DATASIKKERHET

Personvernombudet legger til grunn at forsker etterfølger Norges idrettshøgskole sine interne rutiner for datasikkerhet. Dersom personopplysninger skal lagres på mobile enheter, bør opplysningene krypteres tilstrekkelig.

PROSJEKTLUTT

Forventet prosjektlutt er 30.06.2018. Ifølge prosjektmeldingen skal innsamlede opplysninger da anonymiseres. Anonymisering innebærer å bearbeide datamaterialet slik at ingen enkeltpersoner kan gjenkjennes. Det gjøres ved å:

- slette direkte personopplysninger (som navn/koblingsnøkkel)
- slette/omskrive indirekte personopplysninger (identifiserende sammenstilling av bakgrunnsopplysninger som f.eks. bosted/arbeidssted, alder og kjønn)
- slette digitale lydopptak

Vedlegg 2: Godkjenning Etisk komite, Norges idrettshøgskole

Mathias Haugaasen,
Seksjon for coaching og psykologi

OSLO 21. desember 2017

Søknad 41-191217 – Opplevelse av hospitering blant ungdomsfotballspillere

Vi viser til søknad, prosjektbeskrivelse, informasjonsskriv og innsendt søknad til NSD.

I henhold til retningslinjer for behandling av søknad til etisk komite for idrettsvitenskapelig forskning på mennesker, ble det i komiteens møte av 19. desember 2017 konkludert med følgende:

Vedtak

På bakgrunn av forelagte dokumentasjon finner komiteen at prosjektet er forsvarlig, og at det kan gjennomføres innenfor rammene av anerkjente etiske forskningsetiske normer nedfelt i NIHs retningslinjer og i henhold til godkjenning fra NSD.

Komiteen gjør oppmerksom på at vedtaket er avgrenset i tråd med fremlagte dokumentasjon. Dersom det gjøres vesentlige endringer i prosjektet som kan ha betydning for deltakernes helse og sikkerhet, skal dette legges fram for komiteen før eventuelle endringer kan iverksettes.

Med vennlig hilsen
Professor Sigmund Loland
Leder, Etisk komite, Norges idrettshøgskole

Vedlegg 3: Informasjonsskriv og samtykkeskjema trener

FORESPØRSEL OM DELTAGELSE I PROSJEKTET: Hospitering i ungdomsfotball

Til trener

I mitt Masterprosjekt ved seksjon for Coaching og psykologi ved Norges idrettshøgskole (NIH) ønsker jeg å se nærmere på talentutvikling for ungdomsspillere som hospiterer. I den anledning forespør prosjektet om deltagelsesaksept for deg og aktuelle spillere i din klubb.

Vi vet at hospitering er en utbredt praksis blant norske fotballklubber, men mangler dypere kunnskap om spilleres opplevelse og nytteverdi av hospitering. Datainnsamlingen vil foregå i form av intervjuer, og aktuelle temaer vil være sosiale og mentale sider ved hospitering. Innsamlet data vil benyttes som grunnlag for Masteroppgaven og eventuelt en artikkel i en internasjonal journal. I begge tilfeller vil alle resultater som benyttes være anonyme. Studien kan gi nyttig kunnskap for trenere.

Prosjektdeltagelse for deg innebærer et intervju på ca. 10-15 min med spørsmål angående hospitering i deres klubb. I starten vil din deltagelse også være et bindeledd mellom meg, foresatt og spiller ved utveksling av informasjonsskriv og samtykkeerklæring.

Innsamlet informasjon, data og lydopptak vil bli behandlet fullstendig konfidensielt der kun forskerteamet vil ha tilgang. All data som samles inn vil anonymiseres og lagres på en innlåst harddisk separat fra personinformasjon. Forskningsdata vil bli forsvarlig lagret i 5 år for etterprøving og kontroll. Intervju med spillere kan frembringe opplysninger om deg. Disse opplysningene vil i så fall behandles konfidensielt. Klubben din vil motta Masteroppgaven hvis det er ønskelig.

Deltagelse i prosjektet er frivillig. Du kan trekke deg fra prosjektet når som helst uten å måtte begrunne det. Alle innsamlede data og opplysninger om deg vil i så fall bli slettet.

Prosjektet er tilrådd av Personvernombudet for forskning, Norsk senter for forskningsdata AS. Dersom du ønsker å delta i studien, er det fint om du signerer den vedlagte samtykkeerklæringen og returnerer den til klubben. Du kan ta kontakt med undertegnede hvis du har spørsmål knyttet til prosjektet.

Med vennlig hilsen

Kristian Stokkli Fredriksberg
Masterstudent ved seksjon for Coaching og psykologi, Norges idrettshøgskole
Kontaktinformasjon: 47458253 / kristian-sf@hotmail.com

Veileder:
Mathias Haugaasen
Førsteamanuensis, seksjon for Coaching og psykologi ved Norges idrettshøgskole
Kontaktinformasjon: 90 58 91 88 / mathias.haugaasen@nih.no

Hospitering i ungdomsfotball

SAMTYKKEERKLÆRING

Jeg har mottatt skriftlig informasjon om prosjektet *Hospitering i ungdomsfotball*. Ved å signere samtykkeerklæringen bekrefter jeg at jeg vil delta i prosjektet. Jeg har blitt informert om at jeg når som helst kan trekke meg fra prosjektet uten å måtte begrunne dette, hvorpå alle data og opplysninger om meg blir slettet. Samtidig er jeg innforstått med at tredjehåndsopplysninger om meg kan fremkomme i intervjuet, og godkjenner dette så lenge det blir behandlet konfidensielt.

Sted

Dato

.....

.....

.....
Underskrift

.....
Navn med blokkbokstaver

.....
Adresse

.....
Mobiltelefon

.....
E-postadresse

Vedlegg 4: Informasjonsskriv og samtykkeskjema foresatt

FORESPØRSEL OM DELTAGELSE I PROSJEKTET: Hospitering i ungdomsfotball

Til foreldre og foresatte

I mitt Masterprosjekt ved seksjon for Coaching og psykologi ved Norges idrettshøgskole (NIH) ønsker jeg å se nærmere på talentutvikling for ungdomsspillere som hospiterer. I den anledning håper jeg din sønn kan dele sine opplevelser og erfaringer med hospitering.

Vi vet at hospitering er en utbredt praksis blant norske fotballklubber, men mangler dypere kunnskap om spilleres opplevelse og nytteverdi av hospitering. Datainnsamlingen vil foregå i form av intervjuer, og aktuelle temaer vil være sosiale og mentale sider ved hospitering. Innsamlet data vil benyttes som grunnlag for min Masteroppgave og eventuelt en artikkel i en internasjonal journal. I begge tilfeller vil alle resultater som benyttes være anonyme.

Prosjektdeltagelse for din sønn innebærer deltagelse på et intervju med varighet på ca. 30 minutter. Tid og sted for intervjuet vil avtales dersom dere godtar deltagelse. Deltagelse for din sønn vil ikke ha innvirkning på spillers status, spilletid eller lignende i sin klubb.

Innsamlet informasjon, data og lydopptak vil bli behandlet fullstendig konfidensielt der kun forskerteamet vil ha tilgang. All data som samles inn vil anonymiseres og lagres på en innlåst harddisk separat fra personinformasjon. Forskningsdata vil bli forsvarlig lagret i 5 år for etterprøving og kontroll. Klubben vil motta Masteroppgaven hvis ønskelig.

Deltagelse i prosjektet er frivillig. Spiller kan trekke seg fra prosjektet når som helst uten å måtte begrunne det. Alle innsamlede data og opplysninger om spiller vil i så fall bli slettet. Prosjektet er tilrådd av Personvernombudet for forskning, Norsk senter for forskningsdata AS. Intervju med spillere kan frembringe opplysninger om deg. Disse opplysningene vil i så fall behandles konfidensielt.

Dersom du gir din sønn tillatelse til å delta i studien, er det fint om du signerer den vedlagte samtykkeerklæringen og returnerer den til klubben. Du kan ta kontakt med undertegnede hvis du har spørsmål knyttet til prosjektet.

Med vennlig hilsen

Kristian Stokkli Fredriksberg
Masterstudent ved seksjon for Coaching og psykologi Norges idrettshøgskole
Kontaktinformasjon: 47458253 / kristian-sf@hotmail.com

Veileder:
Mathias Haugaasen
Førsteamanuensis, seksjon for Coaching og psykologi ved Norges idrettshøgskole
Kontaktinformasjon: 90 58 91 88 / mathias.haugaasen@nih.no

Hospitering i ungdomsfotball

SAMTYKKEERKLÆRING

Jeg/vi har mottatt skriftlig informasjon om studien *Hospitering i ungdomsfotball*. Ved å signere samtykkeerklæringen bekrefter jeg/vi at min/vår sønn har tillatelse til å delta i prosjektet. Samtidig er jeg innforstått med at tredjehåndsopplysninger om meg kan fremkomme i intervjuet, og godkjenner dette så lenge det blir behandlet konfidensielt.

Sted

Dato

.....

.....

.....
Underskrift

.....
Navn med blokkbokstaver

.....
Adresse

.....
Mobiltelefon

.....
E-postadresse

Vedlegg 5: Informasjonsskriv og samtykkeskjema spiller

FORESPØRSEL OM DELTAGELSE I PROSJEKTET: Hospitering i ungdomsfotball

Til spiller

I mitt Masterprosjekt ved seksjon for Coaching og psykologi ved Norges idrettshøgskole (NIH) ønsker jeg å se nærmere på talentutvikling for ungdomsspillere som hospiterer. I den anledning håper jeg du kan dele dine opplevelser og erfaringer med hospitering.

Vi vet at hospitering er en utbredt praksis blant norske fotballklubber, men mangler dypere kunnskap om spilleres opplevelse og nytteverdi av hospitering. Datainnsamlingen vil foregå i form av intervjuer, og aktuelle temaer vil være sosiale og mentale sider ved hospitering. Innsamlet data vil benyttes som grunnlag for min Masteroppgave og eventuelt en artikkel i en internasjonal journal. I begge tilfeller vil alle resultater som benyttes være anonyme.

Prosjektdeltagelse for din del innebærer deltagelse på et intervju med varighet på ca. 30 minutter. Tid og sted for intervjuet vil avtales dersom du takker ja til å være med. Du vil også få mulighet til å lese og korrigere intervjuet i etterkant. Deltagelse for deg vil ikke ha innvirkning på din status, spilletid eller lignende i din klubb. Vi ønsker også at en trener i klubben skal svare på noen spørsmål angående hospitering i deres klubb.

Innsamlet informasjon, data og lydopptak vil bli behandlet fullstendig konfidensielt der kun forskerteamet vil ha tilgang. Det betyr at ingen vil få tilgang til det du svarer og ingen kan knytte svarene til deg. All data vil anonymiseres og lagres på en innelåst harddisk atskilt fra personinformasjon. Forskningsdata vil bli forsvarlig lagret i 5 år for etterprøving og kontroll. Klubben din vil motta Masteroppgaven hvis det er ønskelig.

Deltagelse i prosjektet er frivillig. Du kan trekke deg fra prosjektet når som helst uten å måtte begrunne det. Alle innsamlede data og opplysninger om deg vil i så fall bli slettet. Prosjektet er godkjent av Personvernombudet for forskning, Norsk senter for forskningsdata AS. Dersom du ønsker å delta i studien, er det fint om du signerer den vedlagte samtykkeerklæringen og returnerer den til klubben. Du kan ta kontakt med undertegnede hvis du har spørsmål knyttet til prosjektet.

Med vennlig hilsen

Kristian Stokkli Fredriksberg

Masterstudent ved seksjon for Coaching og psykologi, Norges idrettshøgskole

Kontaktinformasjon: 47458253 / kristian-sf@hotmail.com

Veileder:

Mathias Haugaasen

Førsteamanuensis, seksjon for Coaching og psykologi ved Norges idrettshøgskole

Kontaktinformasjon: 90 58 91 88 / mathias.haugaasen@nih.no

Vedlegg 6: Intervjuguide trener

Intervjuguide for trener med innsikt i klubbens hospiteringspraksis

Kort intervjuguide for trenere med innsikt i klubbens hospiteringspraksis for forståelse av konteksten. |

- Hvor lenge har du jobbet i klubben?
 - Hvor lenge har du vært fotballtrener?
 - Kan du beskrive hvordan hospitering foregår i din klubb?
 - Hva er klubbens hensikt med hospitering?
 - Hva mener dere spillere får ut av hospitering?
 - Hvilken holdning har du til hospitering?
 - Hvordan opplever du andre treneres holdning til hospitering?
 - Hvem er det som bestemmer hvilke spillere som skal hospitere?
 - Hvordan fungerer det?
 - Fordeler?
 - Ulemper?
 - Hvordan vurderer dere spillere som aktuelle for hospitering?
 - Hva anser dere som viktige elementer/ferdigheter som må være tilstede for at en spiller skal hospitere?
 - Kan du fortelle om klubben har noen form for oppfølging av spiller som hospiterer?
 - Hva går oppfølgingen ut på?
 - Hvordan tar dere hensyn til spillerens belastning?
 - Hvordan tilrettelegger dere for trivsel?
 - Finnes det evaluering for om spiller skal slutte eller fortsette med hospitering?
 - Hva legger dere i denne evalueringen?
 - Har dere eventuelle tiltak dere iverksetter hvis det ser ut som det nye nivået ikke samsvarer med spillerens ressurser/ferdigheter?
 - Hva anser du som positivt med bruk av hospitering?
 - Hva anser du som negativt med bruk av hospitering?
- Er det noe du vil legge til angående dine tanker eller opplevelser rundt hospitering?

Vedlegg 7: Intervjuguide hospitant

Intervjuguide for spilleres opplevelse av hospitering

Fase 1: Innledning med introduksjon til intervjuperson

Fase 1 dreier seg om en uformell prat for å skape et godt førsteinntrykk ovenfor intervjupersonen. Videre vil innledningen gradvis endre karakter fra uformelt til eksplisitt informasjon fra forsker om bakgrunnen for samtalen.

Introduksjon til intervjupersonen:

Først vil jeg takke deg for at du deltar i dette prosjektet! Dine erfaringer vil komme til nytte i mitt masterprosjekt som skal undersøke spilleres opplevelse av hospitering i fotball. Før vi starter, så lurer jeg på om det går fint at vi bruker båndopptaker? Etter endt masteroppgave vil båndopptaker og dine opplysninger bli slettet. Før vi starter på selve samtalen, må vi gå gjennom noen flere praktiske punkter og rettigheter.

- En av rettighetene dine er at du har rett til å trekke deg uten konsekvenser. Velger du frivillig å delta i intervjuet?
- Jeg vil også sjekke at du har forstått informasjonsskrivet og samtykkeerklæringen du har skrevet under på, stemmer det?
 - o Dine svar vil lagres og anvendes forsvarlig og sikkert, slik at din anonymitet opprettholdes. Jeg har taushetsplikt for det vi snakker om. Dine erfaringer med hospitering vil brukes anonymt i min masteroppgave. Din trener vil ikke få tilgang til denne samtalen.
- Står du ved ditt samtykke om å delta i prosjektet?
- Er det noe annet du lurer på før vi starter med samtalen?

Når vi nå går i gang med samtalen om hospitering i fotball, så er jeg heldig som får snakke med en, la meg kalle det en ekspert på området siden det er du som sitter med erfaringer på temaet. Prosjektet vil handle om hvordan hospitering oppleves for talentfulle ungdomsspillere, og hvordan du opplever utbytte av praksisen. Dette er et stort tema som inneholder flere sider. Derfor er du her i dag, og jeg håper du kan dele hvordan hospitering oppleves for deg og hva det gjør med deg.

Fase 2: intervjuet

Struktur:

- Spørsmål
 - Mulige oppfølgingsspørsmål
 - Mulig oppfølgingsspørsmål

- I tillegg vil prober bli anvendt underveis i intervjuet for å skape flyt og dypere meningsinnhold.

Generelt om hospitering og opplevelsen

- Kan du beskrive hvordan hospitering foregår for deg?
 - Hvor ofte hospiterer du?
 - Hvor lenge har du hospitert?
- Hvordan opplever du klubbens hospiteringsordning?
 - På hvilken måte opplever du det som ?
 - Er det noe du savner som kunne bedret hospiteringsordningen?
 - Hva får deg til å savne det?
 - Opplever du at klubben tar hensyn til din belastning?
 - På hvilken måte?
 - Hvordan synes du hospiteringsordningen passer til din trening- og kamphverdag?
 - Hva legger du i det?
- Hvordan opplever du å skifte mellom to treningsgrupper?
 - Har du en situasjon som beskriver nettopp dette?
 - Hva fikk deg til å beskrive nettopp dette?
 - Kan du beskrive en utfordrende side ved å delta i to treningsgrupper?
 - Hva fikk deg til å beskrive nettopp dette?

Situert læring gjennom praksisfellesskap – læring gjennom praksis endrer den vi er og hva vi kan gjøre.

- Du sier du har hospitert i (varighet), kan du si mer om dine tanker rundt hvordan det har bidratt til din utvikling?

- Har hospitering bidratt til å utvikle deg som fotballspiller?
 - På hvilken måte?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til det?
 - Er det noe du har utviklet deg mye på ved å hospitere?
 - Merker du det i spillsituasjoner? Hvilke?
 - Er det noe du ikke har utviklet deg på ved å hospitere opp?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til det?
- Opplever du hospitering som viktig for din utvikling deg?
 - På hvilken måte?
 - Kunne du utviklet deg på samme måte uten hospitering?
 - Kan du utdype det?
- Har hospitering endret deg som person?
 - På hvilken måte?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til endring / ikke endring?
- Er det personer i treningsgruppen du hospiterer med som du vil fremheve som viktige for din utvikling?
 - På hvilken måte er de viktige for din utvikling?
 - Hva er det de personene gjør som er viktig for deg?

Karriereovergang – opplevelsen av krav og nivå ved å hospitere opp

- Hvordan opplever du krav og nivået på treningene du hospiterer?
 - Hvordan vil du beskrive nivået, fotballmessig?
 - Hvilke krav opplever du som store? – Hva opplever du som vanskelig på treninger?
 - Hvem bidrar til å sette kravene?
 - Hva vil du trekke frem som spesielt med nivået?
 - På hvilken måte?
- O Hvordan opplever du nivået på hospiteringstreningen i forhold til treninger på ditt årskull?
 - Hva opplever du som forskjellig?
 - Hva vil du fremheve som den største forskjellen?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til nivåforskjellen(e) mellom gruppene?

Karriereovergang – Eget nivå i forhold til krav med ressurser for å tilvenne nytt nivå

- Hvordan vurderer du ditt nivå i forhold til nivået du hospiterer opp til?
 - Er det spillsituasjoner hvor du føler du mestrer nivået?
 - Hvilke situasjoner?
 - Hva gjør det med deg?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til at du mestrer disse spillsituasjonene?
 - Er det spillsituasjoner hvor du føler nivået ditt ikke strekker til?
 - Hvilke spillsituasjoner?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til at du ikke når helt opp i disse spillsituasjonene?
 - Hva tenker du om deg selv når du føler at du ikke mestrer nivået?
 - Hvordan reagerer du når du ikke mestrer?
 - Kan du utdype videre?
 - Hva gjør du da?
 - Har du noen strategier du bruker for å håndtere slikt?
- Hva gjør du for å mestre nivået på hospiteringstreningene?
 - Hva anser du som viktig ferdigheter eller egenskaper for å mestre nivået?
 - På hvilken måte opplever du dette som viktig?
 - Hva med tekniske ferdigheter?
 - Hva med taktiske ferdigheter?
 - Hva med fysiske ferdigheter?
 - Hva med mentale ferdigheter?
- Er det noe eller noen i miljøet rundt deg som har hatt betydning for din tilvenning av hospiteringsnivået?
 - På hvilken måte har de / det hatt betydning for deg?
 - Kan du utdype det videre?
 - Hospiterer du sammen med noen fra ditt eget kull?
 - Hvilke betydning har det for deg?
 - Er det noe annet du vil fremheve som viktig for å venne seg til det nye nivået?
- Hvordan ser du på det å gjøre feil under hospiteringstreningene?
 - Hva gjør det med deg?
 - Hva er din reaksjon på feil under hospiteringstreningene?

- Hvordan takler du det?
- Hvordan opplever du at de rundt deg reagerer på feil?
 - Påvirker det deg i noen grad?
 - På hvilken måte?
 - Hvordan takler du det?

---- Legger inn en liten pause ----

Identitet i praksisfellesskap: Flere medlemskap, tilhørighet, læringsbaner, deltagelse vs. Ikke-deltagelse + Dramaturgiske perspektivet: sosial interaksjon, inntryksstyring

- Hvordan opplever du tilhørighet til laget du hospiterer med?
 - I hvor stor grad føler du deg inkludert av de andre spillerne i treningsgruppen du hospiterer opp til?
 - På hvilken måte føler du / føler du ikke inkludering?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til det?
 - Hva gjør det med deg?
 - Er det noen personer du føler bidrar ekstra for at du skal bli inkludert?
 - Hvilken betydning har det for deg?
 - Hvilken rolle utgjør treneren for din inkludering?

- Er det viktig for deg med sosiale relasjoner med de du trener med?
 - Gjelder det på hospiteringstreningene?
 - På hvilken måte er det viktig for deg?
 - Har du opplevd utfordrende / vanskelige sosiale øyeblikk når du har hospitert?
 - På hvilken måte var det vanskelig?
 - Hva gjorde det med deg?
 - Hvordan reagerte du?
 - Har du opplevd sosiale positive øyeblikk når du har hospitert?
 - På hvilken måte opplevdes det som positivt?
 - Hva gjorde det med det?

- Hva føler du at du bidrar med i treningsgruppen du hospiterer med?

- På hvilken måte bidrar du?
 - Hvordan vil du beskrive din plassering i laget du hospiterer med?
 - Er det situasjoner hvor du deltar mer aktivt enn andre? Hvilke?
 - Hva tenker du er grunnen til at du deltar mer aktivt i akkurat disse situasjonene?
 - Er det situasjoner hvor du trekker deg mer tilbake? Hvilke?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til det?
- Hvordan ønsker du å framstå i gruppen du hospiterer med?
 - Prøver du å styre hvilke inntrykk du gir av deg selv når du hospiterer?
 - Hvilke situasjoner?
 - På hvilken måte?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til det?
 - Er det noe du tenker mye på?
 - Når?
 - Er det noe som har endret seg over tid?
 - På hvilken måte?
 - Hva tenker du er grunnen(e) til det?
- Hva føler du når du er tilbake på ditt årskull etter hospitering?
 - Hvordan ønsker du å fremstå ovenfor de jevnaldrende spillerne? |
 - Hvordan bidrar du da?
 - Kan du utdype videre?
 - På hvilken måte?
 - Hvordan vil du beskrive din plassering i din opprinnelige treningsgruppe?
 - Kan du utdype videre?
 - Hva tenker du er grunnen til det?
 - Hvordan opplever du tilhørighet til ditt opprinnelige lag?

- Er det noe du ønsker å legge til angående din opplevelse av hospitering?

- Er det noe mer du ønsker å dele?

Vedlegg 8: Bekreftelse fra NSD på endringsmelding

BEKREFTELSE PÅ ENDRING

Hei,

Viser til endringsmelding registrert hos personvernombudet 23.11.2017.

Vi har nå registrert at ny dato for prosjektslutt er 30.06.2023, tidligere 30.06.2018. Forskningsdata skal lagres i 5 år etter opprinnelig prosjektslutt for etterprøvnbarhet og kontroll. Det skal innhentes informert samtykke fra utvalget til utvidet lagring av personopplysninger (oppdaterte informasjonsskriv vedlagt endringsmelding).

Personvernombudet forutsetter at prosjektopplegget for øvrig gjennomføres i tråd med det som tidligere er innmeldt, og personvernombudets tilbakemeldinger. Vi vil ta ny kontakt ved prosjektslutt.

Vennlig hilsen,

--

Eva J. B. Payne
Rådgiver | Adviser
Seksjon for personverntjenester | Data Protection Official
T: (+47) 55 58 27 97

NSD – Norsk senter for forskningsdata AS | NSD – Norwegian Centre for Research Data
Harald Hårfagres gate 29, NO-5007 Bergen
T: (+47) 55 58 21 17
postmottak@nsd.no www.nsd.no